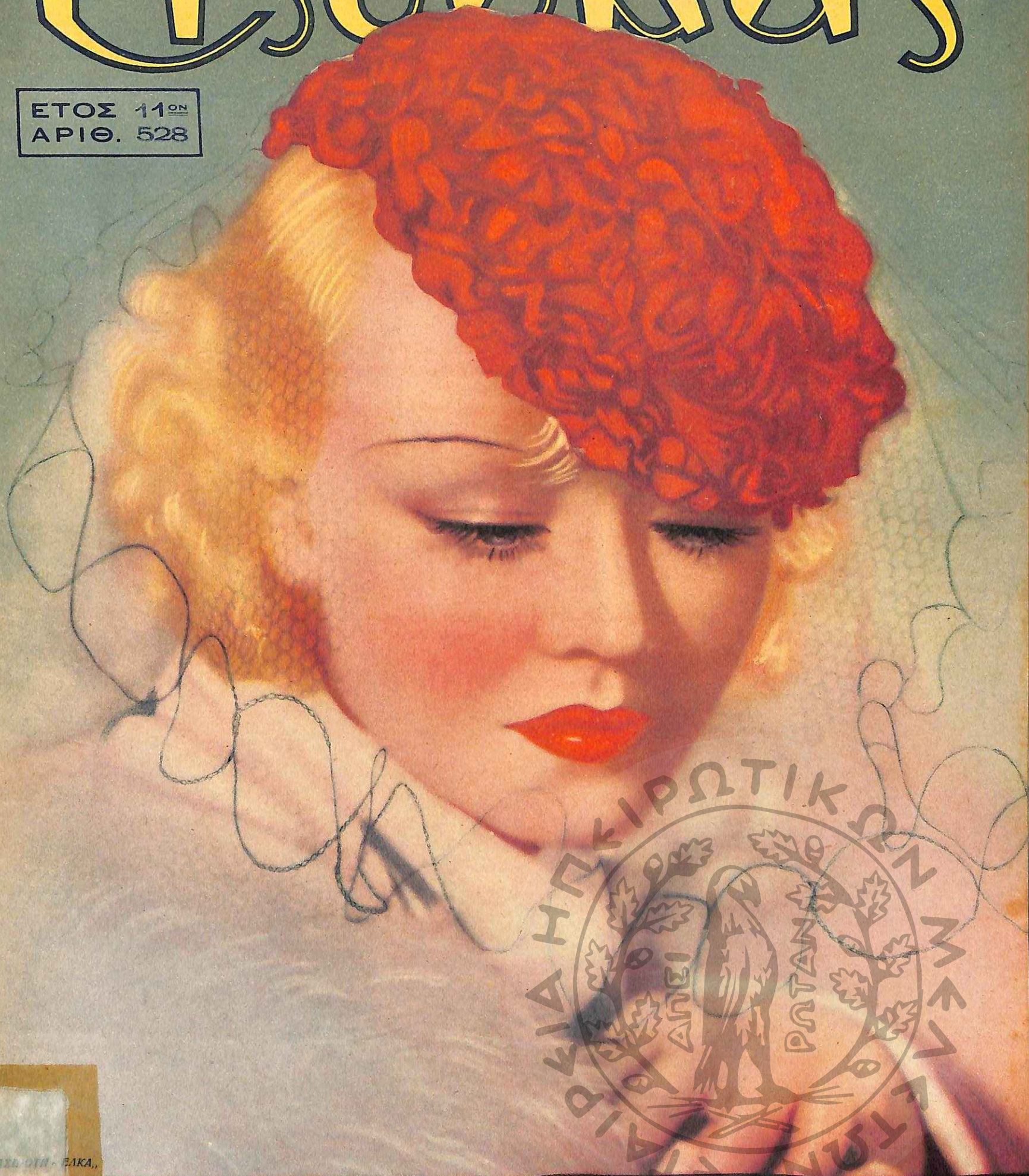

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 528

11^{ON} ΕΤΟΣ ΤΕΥΧΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
10
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
1937
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
528

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Αρχισυντάκτης
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ
Διαχειριστής:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΝΟΤΑΡΑ 15
ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 24-947

Εβδομα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Μία διαφωνία

Μία περίεργος διαφωνία εξέδηλώθη τις τελευταίες ημέρες μεταξύ δύο... οριζόντων. Πρόκειται, εν όλλοις, περί του εξής: Είω αϊ έφημερίδες παρουσιάζουν τον «διεθνή ορίζοντα» ως νεφελώσκηπτή και όλονέν θολούμενον περισσότερο, ό άλλος ορίζων—ό πραγματικός—γίνεται καθημερινώς περισσότερο αίθριος καί... περιχαρής.

Τό γεγονός της διαφωνίας αυτής θα έγινε, βέβαια, αντιληπτόν από όλους. Τώρα, δέν είναι άπίθανον νά έπδράση καί επί της έπιτροπής ή της ύποεπιτροπής μη έπειθάσεως, καί νά προστεθή είς τας υπάρχουσας διαφωνίας καί μια άκόμη. Εύτυχώς, όμως, σί διαφωνίαί είνε τόσον πολλαί, ώστε αν προστεθή καί τών οριζόντων, ή διεθνή κατάσταση θα παραμείνη μάλλον άμετάβλητος, ήτοι άπλως νεφέλωσκηπής μετά τινων θρογών, έκ σπορισμών, ιδίως ανά τά όρεινά της Ισπανίας...

Η παράγκα

Η μάχη του Κράτους κατά της άθλιότητος, την ό-οίαν εξ προσώπει... επ'έως έν Έλλάδι ή παράγκα, είσήθε είς την όρσικην φάσιν της. Καί, φυσικά, ό ήττημένος είναι εκ των προτέρων γνωστός. Η παράγκα θα ύποστή βατερώ άξιοθρήνητον.

Υπάρχει, όμως, καί κάτι τό ιδιάζον είς αυτήν την ιστορίαν. Τόν ήττημένον της μάχης αυτής κανείς δέν πούκεται νά τόν λυπηθή, άφού δέν θα τόν έχη νικήση κανένας έχθρός, άλλα ή πρόδοος καί ό πολιτισμός. Καί τό μόνον πού θί άπορρέυση από την ήτταν, θα είναι ή μεταλλαγή μιας γνωστής έρωτικής φράσεως. Αντί, δηλαδή, νά ζητήται στο εξής ή Γαλάτεια καί μια καλύβη θα ζητήται «ή Γαλάτεια καί μια... πολυτεχνική» ή καί παρεμυρεός. Κί ή άλλαγή θα είνε όπωσδήποτε ούσιώδης...

Χειμωνιάτικο

Ηκούσθη σ' ένα νυκτερινό κέντρο από ένα διάσημο καλαμπουριστή.

—Τί είναι εκείνος πού θέλει νά κάνη πάρα πολύ τόν ξένο; Παράξενος!

Καί ό διάσημος καλαμπουρστής δέν άπέθανε.

Σατυρικοί στίχοι

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

“Αλλοτε οί γιαγιάδες μας τις νύχτες του χειμώνα, όταν τά έγγονάκια τους τά βλέπαν νάναι μόνα τά παίρναν καί πηγαίνανε στο τζάκι στη γωνίτσα, καί τούς έλέγανε θαρρώ καί τό «Αθάνατο νερό».

τό «Μιά φορά κι' έναν καιρό» την «Κοκκινোসκουφίτσα».

“Αλλοτε οί γιαγιάδες μας, αυτό είναι αλήθεια, λίγες σκοτούρες είχανε ή λέγαν παραμύθια ή πλέκανε ή βήγανε...

Τώρα... έ τώρα ή γιαγιά, πού της περνάει κι' ή μιογιά, δέν είναι τόσο πιά κουτή καί μέ τά έγγονάκια της δέν πιάνεται κορόϊδο. Φοράει τό βρόδυ «μπικουτί» μυρίζει άρώματα «Κοτύ».

Τά κοπανάει καί μετά, άφού τά κάνει ρόϊδο την πάν στο σπίτι... σηκατή.

Τώρα ή γιαγιά, παροκαλώ, δέν είν' στο ντύσιμο άπλή έχει μαλλάκια «μιζ-αν-πλι» κι' έχει άκόμα ζιγκολό.

Τά χρόνια μας τά τωρινά άλλαξαν όρισμένως, κι' ίσως νά δήτε πούθενά νά πώς τό λέν, νά δήτε... νά... καμιά γιαγιά νάναι «γιαγιά» καί νάναι καί... παρθένος!

“Αλλοτε τά μικρά παιδιά φορούσανε μιά μπλε ποδιά καί στο στενό της γειτονιάς έπαίζανε «αμάδες». Έπαίζανε «αμπάριζα», «καρφώτο καί τσουλάτο» ένω άπ' τά παράθυρα έβγαίναν οί μαμάδες νά καμαρώσουνε τούς γνιούς πού παίζαν από κάτω.

“Αλλοτε τά μικρά παιδιά ήταν παιδιά μ' αξία. Είγανε ήθος, σεβασμό, μά κι' επιμέλεια ήπλευτή κι' αν κάναν έτσι πού καί πού καμιά μικρή άταξία τούς τράβαγε ό δάσκαλος δυό τρεις φορές τ' αυτί!...

Τώρα μπορεί κανείς νά δή κάθε μικρούλη άναϊδή νά πίνη μύρες καί κρασιά καί πίπα νά φουμάρη καί νά περνά ζευγαρώτος στο δρόμο μέ καμάρι. Καί καθημερινώς άκούς γ' αυτοκτονούνε νεαροί για λόγους «αίσθηματικούς».

“Ετσι όπως πάν τά πράγματα στο μέλλον τό κοινόν θε νά διαβάζη τά εξής:

«Ο “Αγγελος Μιξής τεσσερισήμισυ μηνών λόγω πού δέν τόν φίλησε κάποια μικρή κακίστρα την νύχτα ήτοκτόνησε λαβών κατά σειρά σαρανταδυό υπημερά καί μια... κουδουνίστρα!...

ΣΧΟΛΙΑ

Τό αεροδυναμικό

Τά αεροδυναμικά αυτοκίνητα αεζάνονται καί πληθύνονται. Δέν περνάει ήμέρα πού νά μην κάνουν την εμφάνισί τους μερικά άπ' αυτά, σέ σχήματα περιεργότατα μά σέ περιήμους συνδυασμούς γρωμάτων. Καί στο δολάν τους, όταν δέν ύπάρχη κανένας λιθραίοφορών σωφέρ, ύπάρχει καί κάποιος μεγαλοπρεπής κύριος καί κάποια άραγνούφαντος κυρία.

—Μά τόσοι πλούσιοι ύπάρχουν στην Αθήνα; Ρωτούσε κάποιος τού όποιου τό μάτι εθόλωσε από τις τρέχουσες αυτές περιουσίες.

“Ετσι φαίνεται. Στην Αθήνα ύπάρχουν πάρα πολλοί πλούσιοι αν κείνη κανείς από τά κινλοφορούντα αεροδυναμικά αυτοκίνητα. “Αλλά όπως κι' αν έχη τό πράγμα περισσότεροι είμαστε έμείς πού δέν έχουμε.

Ένα μεγάλο φίλμ

Τό «Ποίν άπ' τό ήλιοθα-έλεμα» τό περίφημο έργον τού Γερμανού συγγραφέως Χάινριμαν πού άνεβάστηκε μέ τόσο επιτυχία πέρσι στο «Βασιλικό θέατρον» προβάλλεται την εβδομάδα αυτή στο «Πάλλας» μέ πρωταγωνιστή τόν κηλοσόδ της κινηματογραφικής τέχνης Έμιλ Γιάννινγκς. Πρόκειται περί ενός φίλμ πραγματικά μεγάλου πού πρέπει νά ίδούν όλοι, γιατί συνδυάζει την όραία ύπόθεση μέ τό βαθύτατο περιεγόμενον, την άπαράμιλλη σκηνοθεσία καί την χωρίς ύπερβολή άριστουργηματική εκτέλεση.

Προσόντα

Καθιερώθηκε καί στην Γαλλία ό θεσμός της γυναίκας-άστυφύλακος. Άκούστε όπως τί προσόντα απαιτούνται από την ύποψη φίλ ποός κατάσταίν:

Νάχη ύψος πέντε ποδών καί 4 δακτύλων, τριών ή τεσσάρων γωφών παπούτσια. Νά είναι ηλικίας 24 ετών τό όλιγώτερον καί 35 τό περισσότερον. Νά είναι έπνεή καί νάχη τό σώμα καί τό πνεύμα έτοιμα πός δέν είε κάθε σκευή νά είναι παροχητική, καλή, άνεκτή, σταθεσοί χαρακτήρος, έγερνθος, άνούραστος, ψύγραιμος, άποφασιστική... καί τίποτε άλλο!

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζόχα
ΗΜΕΡΟΜ. 10.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΕΝΑΣ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ Τό Νησι Κος ΜΕ ΦΡΑΚΟ τής εὐτυχίας

Ένα διηγηματάκι του Π. ΛΟΤΙ

—Απόψε έχω μεγάλη δρε-
ξη να κάνουμε ένα μικρό
περίπατο... Έσύ θέλεις;
Χωρίς ν' απαντήσω στην ε-
ρώτηση αυτή τής μηνηστής μου,
την πήρα απ' τη μέση και
βγήκαμε μαζί έξω. Βαδίζαμε
πολύ εκείνο τ' απόγευμα. Βα-
δίζαμε αγκαλιασμένοι πάντοτε
και σταματούσαμε κάθε τόσο
για να θαυμάσου-
με το γραφικό θέ-
μα που απλωνό-
τανε τριγύρω μας
στον ορίζοντα.

—Ας καθήσου-
με λίγο εδώ πά-
νω στην πρασινά-
δα· είπα στην ε-
γκαπημένη μου. Τι
ώραία που είναι!...
Καθήσαμε, λοι-
πόν, ο ένας πλάι
στον άλλο, μπρο-
στά στην όχθη
χειμάρρου και τότε
είδα άξαφνα, έ-
πάνω σ' ένα δέν-
τρο, που ήταν άρ-
κετά μακριά μου
έναν άνθρωπο με
κλάκ και φράκιο.
Τάχισα χμέως.

—Όχι, δεν φοβάμαι είνε
ή Μαρία.

—Περίεργο! ψιθύρισα. Δεν
έβγαζε τουλάχιστον πριν άνε-
βη το κλάκ και το κολλάρο
του!...

Και ξεκίνησα γρήγορα για
να τον δω από κοντά. Μόλις,
όμως, πλησίασα αρκετά, άντε-
λήφθη ότι ο κύριος εκείνος
δεν ήταν παρά ένα... σκιά-
γτρο! Και τότε άρχισα να τά
έξηγώ όλα. Πραγματικά, λίγο
πιο πέρα, ήταν η κερασιά κά-
τω απ' την οποία φίλησα την
αγαπημένη μου, και πιο πέρα
ακόμη, μια μικρή προεξοχή
της όχθης του χειμάρρου, στην
όποια είχαμε καθήσει πριν να
καταφύγουμε κάτω απ' την
κερασιά. Και ψάχνοντας σε λί-
γο γύρω από μέρους που είχα-
με καθήσει, βρήκα μισοκρυμ-
μένο μέσα στην πρασινάδα τή
χαλασμένη ένθύμιο της μητέ-
ρας μου.

Είναι αδύνατον να σάς περι-
γράψω τη χαρά που δοκίμασα
τότε κι' άμέσως έτρεξα στο
σπίτι της άρραβωνιαστικιάς
μου και τής είπα:
—Μαρία μου, ο άνθρωπος
που ήταν άπάνω στο δέντρο
και μ'α είνε να φιλιώμαστε,
βρήκε την καρφίτσα που σου
είχα χάρισει και σου την προσ-
δρέει.

—Ορίστε...
—Όστε μιλήσατε; Τόν γνω-
ρίζεις λοιπόν;
—Βέβαια, τής απάντησα.
Θ'είλες να πάμε να τον συναν-
τήσουμε;
—Όταν αντίκρυσε ή Μαρία τή
κατάχρησά έβαλε τα γέλια.

—Φοβάσαι λοιπόν άκόμα;
—Όχι, δεν φοβάμαι πιά.

ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

—Α!... Τι συμφορά μ'α
βρήκε! άρχισε να μου λέη
ένω βαδίζαμε. "Αν είναι κα-
νείς γνωστός, χαθήκαμε!...
Ούτε ο γάμος μας δεν μπορεί
να ξεπλύνει την ντροπή μας!
—Κι' έλ' αυτά, Μαρία μου.
για ένα άθωο φίλ!... τής εί-

Είχε περάσει έ-
νας μήνας απ' τήν
ημέρα εκείνη χωρίς να συμβή
τίποτε.

Μιά μέρα, περ-
πατώντας άσκο-
πα, έφτασα πάλι
ως την όχθη του
γνωστού μας χει-
μάρρου και τότε
είδα άξαφνα, έ-
πάνω σ' ένα δέν-
τρο, που ήταν άρ-
κετά μακριά μου
έναν άνθρωπο με
κλάκ και φράκιο.

Τάχισα χμέως.

Και ξεκίνησα γρήγορα για
να τον δω από κοντά. Μόλις,
όμως, πλησίασα αρκετά, άντε-
λήφθη ότι ο κύριος εκείνος
δεν ήταν παρά ένα... σκιά-
γτρο! Και τότε άρχισα να τά
έξηγώ όλα. Πραγματικά, λίγο
πιο πέρα, ήταν η κερασιά κά-
τω απ' την οποία φίλησα την
αγαπημένη μου, και πιο πέρα
ακόμη, μια μικρή προεξοχή
της όχθης του χειμάρρου, στην
όποια είχαμε καθήσει πριν να
καταφύγουμε κάτω απ' την
κερασιά. Και ψάχνοντας σε λί-
γο γύρω από μέρους που είχα-
με καθήσει, βρήκα μισοκρυμ-
μένο μέσα στην πρασινάδα τή
χαλασμένη ένθύμιο της μητέ-
ρας μου.

Είναι αδύνατον να σάς περι-
γράψω τη χαρά που δοκίμασα
τότε κι' άμέσως έτρεξα στο
σπίτι της άρραβωνιαστικιάς
μου και τής είπα:
—Μαρία μου, ο άνθρωπος
που ήταν άπάνω στο δέντρο
και μ'α είνε να φιλιώμαστε,
βρήκε την καρφίτσα που σου
είχα χάρισει και σου την προσ-
δρέει.

—Ορίστε...
—Όστε μιλήσατε; Τόν γνω-
ρίζεις λοιπόν;
—Βέβαια, τής απάντησα.
Θ'είλες να πάμε να τον συναν-
τήσουμε;
—Όταν αντίκρυσε ή Μαρία τή
κατάχρησά έβαλε τα γέλια.

—Φοβάσαι λοιπόν άκόμα;
—Όχι, δεν φοβάμαι πιά.

ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

—Α!... Τι συμφορά μ'α
βρήκε! άρχισε να μου λέη
ένω βαδίζαμε. "Αν είναι κα-
νείς γνωστός, χαθήκαμε!...
Ούτε ο γάμος μας δεν μπορεί
να ξεπλύνει την ντροπή μας!
—Κι' έλ' αυτά, Μαρία μου.
για ένα άθωο φίλ!... τής εί-

Ένα ένδιαφέρον ρεπορτάζ

Μη νομίζετε πώς την παρα-
κάτω περιγραφή την κάνει έ-
ξαιρενητής άγνώστης χωρών,
γιατί το νησί Σέιν, που θα
υπορούσε αξιόλογα να άνομα-
σθή «νήσος τών μακάρων» βρί-
σκεται μέσα στα χωρικά ύδα-
τα της γηραιάς Εύρώπης και
αντικρύζει προς δυσμάς τόν
Ατλαντικό άκεανό.

Τό περίεργο
και αξιόλογο στο
νησί αυτό είναι ό-
τι βρίσκεται έν-
τελώς άπομονω-
μένο απ' όλο τόν
άλλο κόσμο.

Δηλαδή οι κά-
τοικοί του θέλουν
να είναι άπομονω-
μένοι. Θέλουν ν'
άγνωστον τόν κό-
σμο με τίς Δια-
σκεψείς, τίς άγω-
νίες, τήν φοβερή
άπειλή του πολέ-
μου...

Και άκόμα τόν
κόσμο με τόν «πολιτισμό» και
τά διάφορα έπακόλουθά του.

Ζούν ήσυχoi, εύτυχισμένοι,
μακάριοι...
Δέν έχουν ούτε άστυνομία,
ούτε δικαστήρια και — φυσικά
— ούτε φυλάκες. "Επ' πλέον
είναι οι μόνοι θνητοί που δέν
βρίσκονται υπό τόν ζυγόν τών
άστέρων τής θθόνης.

Οι κάτοικοι του εύτυχισμέ-
νου αυτού νησιού είναι περίπου
χιλίοι διακόσιοι.

Αλλά τό περίεργο είναι ό-
τι για όλους αυτούς δέν υπάρ-
χουν παραπάνω από δεκαοκτώ
έπιθετα. Και τούτο γιατί όλοι
οι κάτοικοι είναι... συγγενείς
μεταξύ τους.

Αδελφία, ξαδέλφια, συμπε-
θέροι, κουμπάροι και τράβα
κορδέλλα.

Όταν συναντηθούν δύο νη-
σιώτες στο δρόμο χαριετιούν-
ται σκεδόν πάντα με τό:
—Καλημέρα ξάδελφε...

Αυτό τό μοναδικό φαινόμενο
των συγγενικών δεσμών κάνει
ώστε κάθε γάμος, κάθε γέν-
νηση ή κάθε κηδεία να είναι
υπόθεσις όλοκληρώ του πλη-
θυσμού του νησιού.

Και έπειδή στο διάστημα
του χρόνου συμβαίνει κάποιος
άπό τούς «συγγενείς» να έχη
πεθάνη, όλες οι γυναίκες του
νησιού φορούν... πένθιμα φο-
ρεσιά. Είναι ή μόνη παντο-
τεινή και άναλλοίωτη μόδα.

Αλλά τήν αδιάκοπη αυτή
πενθηφορία διακόπτουν τά μη
έορτάσιμα πανηγύρια, γιατί, ό-
πως είπαμε, όχι μόνο ή κάθε
ύψη, αλλά και ή κάθε χαρά
ένδιαφέρει όλόκληρο τόν πλη-
θυσμό.

Έτσι βλέπει κανείς τή μια
Κυριακή πένθος και κατήφεια
και τήν άλλή χαρές και πανη-
γύρια...
Μετά τό κάθε πανηγύρι, ξα-

ναυομούνται τούς «πεφιλημέ-
νους νεκρούς» και ξαναφορούν
τά πένθιμα.

Αυτή ή περίεργη συνήθεια
είναι εκείνη που κάνει ζωηρή
έντύπωση στον έπισκέπτη...

Μά ή ιδέα του θανάτου που
κυριαρχεί στην ψυχή των νη-
σιωτών, δέν τούς κάνει μεγα-
χολικούς και άπαισιόδοτους.

Απλώς τούς
«ρονιματίζει»,
τούς έξαγνίζει,
τούς ύψώνει έπά-
νω από τά έγκό-
σμια και τούς κα-
λυτερεύει τή ζωή.

Κανείς δέν σκέ-
πεται ν' άδική-
ση, να κλέψη, να
κάνη ποτέ κακό
σε κανένα. "Ε-
χουν όλοι πεισθή
για τή ματαιότη-
τα των έγκοσμί-
ων και προσπα-
θούν να περά-
σουν τή ζωή τους
εύχάριστα και, πρό παντός,
πιο ήθικα.

Νά ο λόγος για τόν όποιον
ο δήμαρχος, ή μοναδική "Αρ-
χή του νησιού, είνε με ύπερη-
φάνεια σ' ένα δημοσιογράφο
έπισκέπτη:

—Έδω και μόνον έδώ ξέ-
ρομε γιατί ζούμε και γι'
αυτό ζούμε ώραια, έπειδή δέν
έχναμε ποτέ, ό-τι μια μέρα θα
πεθάνουμε...

Έτσι σ' αυτό τό νησί
εύτυχίας ο έρωας έχει μια ό-
λας ιδιαιτερή έκδηλωση. Οι
άνδρες και οι γυναίκες πι-
στεύουν σ' αυτόν και τόν χαί-
ρονται όσο σε καμμία άλλή
μεριά του κόσμου. Περιηγνη-
ται που έτυχε να έπισκεφθούν
αυτό τό νησί έμειναν κατάπλη-
κτοι από τή υπερβολικά... τε-
τραγώνη λογική των κατοίκων
του.

«Αυτοί οι άνθρωποι, γρά-
φαν κατόπιν, δέν έχουν τρελ-
λά όνειρα. Δέν έχουν παρά-
δοξες ιδέες. Τό μόνο που πα-
τό ό-τι αγαπούν πάρα πολύ τή
ζωή. Η λατρεία του θανάτου
δέν είναι γι' αυτούς τίποτ' άλ-
λο από μια δοκιμασία. Ένας
...κώδων του κινδύνου.

Η γιορτή έπίσης των γη-
ρατειών δέν είναι τίποτε άλλο
από μια ύπενθύμιση, προς τήν
νεότητα ή όποια δέν πρέπει να
έχναίε ποτέ ό-τι μια μέρα θα
χάση τή δροσιά της και τούς
ήθουσιασμούς της...».

Γι' αυτό τό νησί τής εύ-
τυχίας δέν είναι μόνο τό πιο πα-
ράδοξο, μά είναι και ό έπί-
γειος Παράδεισος των ανθρώ-
πων που έξερουν να χροούν τήν
μορφιά τής Δημιουργίας.

ΣΑΡΑ ΓΚΙΤΡΥ

ΕΞΗΣΕ ΠΟΤΕ Ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ, ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μία ώραία σκιαγραφία

Ο Δόν Ζουάν! Ποιος ή ποιά
δέν έχει άκούσει τό όνομα του
θρυλικού αυτού κατακτητού
γυναικείων καρδιών, που έχει
κατακτήσει πιά σύμβολο;

Κι' έρωτάται πρώτ' απ' ό-
λα, ύπήρξε και έζησε πραγμα-
τικά ο περίφημος αυτός Δόν
Ζουάν; Πρόκειται δηλαδή περί
ιστορικού προσώπου;

Ασφαλώς ναι,
άπαντούν οι Ιστο-
ρικοί. Αλλά με-
τά τό «ναι» ο κα-
θένας παίρνει ξε-
χωριστό δρόμο
στη διαγραφή
των προσόντων
και του χαρακτή-
ρος του προγόνου
του Βαλεντίνο
και του Ρόμπερτ
Τέυλορ.

Αλλοι περι-
γράφουν τόν Δόν
Ζουάν ως ήπιοτήν
εύγενικόν, θελκτι-
κώτατον, πνευμα-
τώδη, άνδρειον και ώραιότα-
τον.

Αλλοι — οι περισσότεροι —
τόν παραδέχονται αντίθετως ως
τύπον ισχυράς θελήσεως αλλά
δυστραμμένον, άκαρδόν, θρα-
σύτατον, ύποκριτην και πονη-
ρόν, χωρίς κανένα ήθικό φόν-
το και άσχημον!

Ίδου λοιπόν: Ένας άνδρας
άσχημος και ύποκριτης για
τόν όποιον έτρελλαίνοντο οι
γυναίκες τής έποχής του.

Τέλος, τρίτη κατηγορία βιο-
γράφων θεωρεί τόν Δόν Ζου-
άν ως ένοσάρκωσιν του Σατανά,
ως άνθρωπον δηλαδή καταχθό-
νιον, που σκορπούσε γύρω του
συμφορές κι' έσώριαζε έρεί-
πια, στή θέα των όποιων ένθου-
σιαζόταν...

Οι αντίθεσις των χαρακτη-
ρισμών αυτών στερεώνουν τήν
πεισίπωση των πιο λογικών,
ό-τι ο Δόν Ζουάν δέν ύπήρξε κα-
θόλου! Δέν ύπήρξε τουλάχισ-
τον ο γόνος, όπως τόν έχει
παραδώσει ως έμας ο θρύλος
των αίωνων.

Απλούστατα ήταν, λένε, έ-
νας έξυπνος έμμεταλλευτής τής
γυναικείας έμπιστίας και αί-
σθηματικότητας, με άρκετές έ-
ρωτικές έπιτυχίες, που ή άπό-
στασις του χρόνου τόν άνύψω-
σε σε βωμικό θεόετος.

Και μάλιστα αναφέρεται ρη-
τώς ό-τι οι έπιτυχίες του Δόν
Ζουάν ήταν μηδέν μπρος στους
έκπληκτικούς έρωτικούς θριάμ-
βους των νεωτέρων συναδέλ-
φων του γοήτων, που έχουν άν-
τικαταστήσει τήν προσοπτική
του χρόνου με τόν κινηματο-
γραφικό φακό.

Τόν έπιτυχέστερο χαρακτηρι-
σμό δίνει ή μίς "Ελισσον:

«Όχι μόνο στην έποχή του
Δόν Ζουάν αλλά και σε κάθε
έποχή, τήν γυναίκα θέλγει ή
άρεσενωπή όμορφιά. "Αν-

δρας ώραιος σαν... γυναίκα,
μπορεί να κινήση τό θαυμα-
μό, αλλά ποτέ δέν θα έμπνεύ-
ση τόν μεγάλο έρωτα.

Όστε, όπως κάθε πραγμα-
τικός σύγχρονος γόνος, και ο
Δόν Ζουάν πρέπει να ήταν ο
τύπος του «άντρα» του στίβα-
ρου και, πρό παντός, ψυχικώς
«δυνατού». Αυτό δέν προϋποθέ-
τει άπόλυτη άφο-
σίωση σε μια γυ-
ναίκα... ίσως δέ
και δόσιν περι-
φρονήσεως.

Γι' αυτό και
λέγεται «γόνος»
«Όποιος λιποψυ-
χεί και κλαίει
μπρος στα μάτια
μιας γυναίκας,
λέγεται «γυ-
λοίος».

Νά λοιπόν τό
μυστικό του Δόν
Ζουάν. Ήταν έ-
νας Κλάρκ Γκέ-
νμπλ άνευ όδο-

νης...
Μά ο Δόν Ζουάν είχε άκό-
μη και κάτι που δέν είχαν οι
άνδρες τής έποχής του: Ήταν
τολμηρός και κυνικός σε
άφανταστο βαθμό. Χαρακτηρι-
στικό αυτής τής τόλμης του
είναι τό ό-τι δέν δίσταζε να τα-
ράξη τήν ψυχική γαλήνη και
αυτών άκόμη των καλογραι-
ών. Πολλές από τίς πιο περι-
παθές και τρυφερές φίλες του
ύπήρξαν γυναίκες που είχαν
φυλακίσει τήν όμορφιά τους πί-
σω από τούς πανύψηλους τοί-
χους του μοναστηριού.

Ο Δόν Ζουάν, φορούσε πάν-
τα ένα θαυμαίο δακτυλίδι
στο μέσα μέρος του όποιου ή-
ταν χαραγμένο τό ακόλουθο
ρητό: «Ο έρωας είνε πόλεμος».

Κι' αλήθεια τόν Δόν Ζουάν
κανένα έμπόδιο, κανέναν σε-
βασμό δέν μπορούσε να τόν
κάνη να ύποχωρήση. Η ήθική
ήταν νι' αυτόν μια λέξις δίχως
σημασία.

Ήταν άκόμη φοβερά σπά-
ταλος και άσυλλόγιστος. Και
γι' αυτό τό λόγο τόν αγαπού-
σαν οι γυναίκες γιατί μπορού-
σε να κάνει γι' αυτές τίς πιο
έκπληκτικές τρέλλες.

Μιά φορά όταν ο Πάπας τόν
άφόρησε ο Δόν Ζουάν δέν διά-
τασε να διαμαρτυρηθή γι' αυ-
τή τήν άδικία και δήλωσε:

—Θά έπρεπε μάλλον να με
παρασημοφορήσουν γιατί φρον-
τίω για τό καλλιτέρεμμά της
φυλής.

Αυτός ήταν ο Δόν Ζουάν και
γι' αυτό παρέμεινε ως ο πιο
χαρακτηριστικός τύπος του
καρδιοκλέφτη των γυναικών.

ΣΩΡΖ ΒΑΛΛΕΡΥ

Μιά εύδυμη ιστορούλα

Κάποιο πρωί, παρουσιάστη-
κε στο γραφείο ενός γνω-
στού Αθηναίου τραπεζίτου
ένas άνθρωπος με πρόσωπο
χλωμό και κόκκινη μύτη, φο-
ρώντας μια φαρμμένη ρεδιγκό-
τα που θύμιζε περασμένα με-
γαλεία.

—Τι άγαπάτε; τόν ρώτησε
κυττάζοντάς τον ύποπτα ο
τραπεζίτης.

—Κυρίε μου,
άρχισε ο έπισκέ-
πτης έχετε μπρο-
στά σας τόν πιο
άτυχον άνθρωπο
που γεννήθηκε
ποτέ στον κό-
σμο!

—Όχι δά! εί-
πε ο τραπεζίτης.

—Ναι, ναι, κύ-
ριέ μου, και σάς
παρακαλώ να με
πιστέψετε. Μοι
τυχαίνει άξαφνα
μια δουλειά κι'
είμαι βέβαιος έν-
νενηνταένέα τοις
έκατό για τήν έ-

—Σας εύχαριστώ για τά
καλά σας λόγια.

—Ε, λοιπόν, ο διάβο-
λος βάει πάντοτε τήν ούρο
του, ύπερισχύει τό ένα τοις έ-
κατό και ή δουλειά μου άπο-
τυχάνει.

—Και τι έργασία κάνετε,
άγαπητέ;

—Είμαι μουσικός. Τελευ-
ταίως μάλιστα έπρόκειτο να
πιάσω δουλειά σ' ένα θέατρο.
Έν τούτοις τό πρώτο βράδυ
που πήγαινα να έργασθώ, ο έ-
ξοχώτατος διάβολος μουβάλε
μια πεπονόφλουδα κάτω από
τό παπούτσι μου, έγλύστρησα,
έπεσα κι' έσπασα τό άριστερό
μου χέρι. "Όταν ύστερα από
πολλές ήμέρες βασάνων και
κόπων έγινα καλά, ήταν πλέον
άργα: ή θέσις ήταν πιασμένη...

Μιά άλλη μέρα πάλι...
—Όταν, αγαπητέ μου, τόν
διέκοψε ο τραπεζίτης. Είνε άρ-
κετό αυτό τό παράδειγμα δέν
χρειάζεται άλλο. Έχεις δίκιο.
Είσαι ένας άτυχος άνθρωπος.
Πώς μπορεί, όμως, να σου φα-
νι κανείς χρήσιμος όταν σε
κυνηγάει ή ίδια ή τύχη σου;
Μόνος σου πρέπει ν' αντίδρά-
σης στην άναποδιά και να
προσπαθήσης να νικήσης τή
μοίρα!

—Σας εύχαριστώ πολύ για
τά καλά σας λόγια, αλλά συ-
τό άκριβός κανών κι' έγώ, χω-
ρίς δυστυχώς κανένα άποτέλε-
σμα... Έχω άπαυδίσει πιά κύ-
ριε... Δώστε μου λοιπόν άν με
λυπάστε, ένα βοήθημα.

—Και τι όργανο παίζετε.
παρακαλώ; ρώτησε άξαφνα ο
τραπεζίτης.

—Παίζω... τρομπόνι, κύριε.

—Α! λοιπόν! απάντησε ο
τραπεζίτης. Και άνοίγοντας έ-
να έρμάρι δίπλα του, έβγαλε
ένα ώραιό όλοκαίνουργο τρο-

μπόνι, τό όποιο έδωκε στον ά-
τυχο «μουσικό», λέγοντάς του
συγχρόνως:

—Αφού είστε μουσικός, φί-
λε μου, δέν θα μου άρνθήτε,
πιστεύω, να μου παίξετε ένα
κομμάτι μ' αυτό τό τρομπόνι,
που έτυχε να βρίσκεται στην
κατοχή μου. Κάποιος άνισόρ-
ροπος φίλος μου, μου τό έχει
φέρει για δώρο.

Ο άτυχος μου-
σικός άκούμπησε
τό τρομπόνι έπά-
νω στο γραφείο
και μ' ένα πικρό
χαμόγελο έσχά-
της άπογοτεΰσε-
ως έλπε στον τραπε-
ζίτη:

Βλέπετε, κύριέ
μου; "Αν θέλετε
τώρα μην παρα-
δέχεσθε ό-τι εί-
μαι ο πιο άτυχος
άνθρωπος του
κόσμου. Ούτε μια
μικρή ψευτιά δέν
μπορώ να πώ χω-
ρίς να με κυνηγή
ση ή άτυχία. Ποι
στό διάβολο πή-

—Όχι.

—Τι είστε τότε;

—Φτωχός και κακορίζικος,
σας τό είπα και σάς τό άπέ-
δειξε... Τό τρομπόνι.

Ο τραπεζίτης χαμογέλασε,
έβαλε έκατό δραχμές στο χέ-
ρι του άτυχου συμπαίχτου
του και τόν έστειλε στην εύχή
του Κυρίου.

Ός έδώ όμως τά πράγματα
πήγαν καλά. Ο άγαθός λοιπόν
ά άνθρωπος έφυγε από τό σπίτι
του έορνεγέτου του και έτρεξε
να χορτάση τήν πείνα του.

Έφαγε σαν... μογαρανιάς,
ζήτησε τό λογαριασμό και τόν
πλήρωσε με τά λεπτά του
πλουσίου.

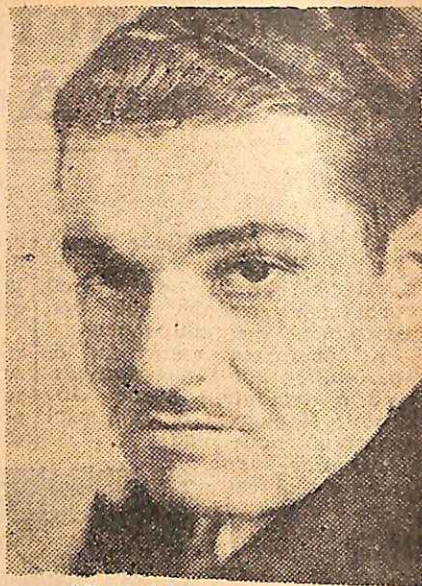
Μά τήν ίδια στιγμή είδε να
τόν πλησιάζη ένας άστυφύλα-
κας και να τόν διατάσση να
τόν άκολουθήση στο τμήμα.

Εκεί ο δυστυχής τρώμαζε ν'
απόδειξη ό-τι τό έκατοστάρικο
ήταν δικό του. Χρειάστηκε να
ένοχηθή πάλι ο πλούσιος ευ-
εργέτης του ό όποιος όμως
μετανοήσας για τήν γεναιοδω-
ρία του ήρήθη ό-τι του τό είχε
δώσει.

Έτσι ο φοβερά άτυχός ά-
τυχος άνθρωπος κλείσθηκε
στο φυλακή για έκατό δραχμές που
του είχαν χάρισει.

Τὸ μνημόσυνο τῆς Μαίρης

Πρωτότυπο διήγημα τοῦ κ. Ἀγγέλου Δόξα

Ὁ κ. Ἀγγελος Δόξας.

Ἡ ἐμφάνισις κάθε καινούγιου βιβλίου τοῦ κ. Ἀγγέλου Δόξα εἶναι γεγονός γιὰ τὸ ἐλλεικτὸ ἀναγνωστικὸ κοινόν, πού μὲ ἀνυπομονήσια περιμένει νὰ διαβάσῃ τὴς καινούργιες σκέψεις καὶ τὴς συνθέσεις τοῦ ἀγαπημένου του συγγραφέα. Ὑστερὰ ἀπὸ τὰ δύο τελευταῖα του βιβλία, τὸ «Γκαρσόν ἕνα Οὐϊόν» καὶ τὸ «Ἀπόψε στίς 8 1)2», πού ἐσημείωσαν πρωτοφανή πρᾶγματι ἐπιτυχία, ὁ κ. Δόξας μᾶς δίδει φέτος τὸ νέο του τόμο μὲ τὸν τίτλο «Γυρίστε τὸν διακόπτη...» στὸ ὁποῖον περιλαμβάνεται καὶ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτὸ διήγημα πού δημοσίεψε ἡ «Ἑβδομάς».

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα διηγήματα τοῦ νέου βιβλίου τοῦ ἐλλεικτοῦ μᾶς συνεργάτου.

Ταχτικά τίς νύχτες μας τίς ἐπερνούσαμε ἐκείνην τὴν ἐποχὴ στὸ μπάρ τῶν «Μποέμ». Ἕνα κομψὸ ὑπόγειο κάτω ἀπὸ τὸ παλιὸ θέατρο Κοτοπούλη στὴν Ὁμόνοια, ἐπιπλωμένο μὲ γούστο, συμπληρητικὰ φωτισμένο καὶ γαρνιρισμένο μὲ μιά μικρὴ ὀρχήστρα τζαζ πού ἐκείνη τὴ χρονιά γιὰ πρώτη φορά τὴ θλέπαμε στὴν Ἀθήνα.

Τὴν συντροφιά μας ἀποτελοῦσαν δύο δημοσιογράφοι, ἕνας ποιητής, ἕνας τραπεζικός ὑπάλληλος κ' ὁ Μποθαρής, παλιὸς διδῆς πού εἶχε σπαταλήσει μιά μεγάλη πατρικὴ περιουσία γλεντώντας τὰ νειάτα του σ' ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη τῆς Εὐρώπης. Μεσόκοπος καὶ φτωχὸς σχεδόν, ξαναγύρισε στὴν Ἀθήνα. Μὰ ὁ ἀσθυστὸς πόθος πού ἐνοιώθε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦδωσε τὸ κουράγιο νὰ ξαναφτιάσῃ τὰ οικονομικά του μὲ μερικές ἀντιπροσωπείες ξένων ἑταιριῶν πού συνεκέντρωσε στὰ χέρια του ἀνοίγοντας ἕνα παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο. Εὐθυμὸς πάντα, ἀξένιαστος κ' ἀνοιχτόκαρδος, μασουλώντας ἀδιάκοπα μὴν ὀδοντογλυφίδα, εὕρισκεν ἐξαιρετικὴ εὐχάριστη ν' ἀνακατεύεται μὲ καλλιτέχνες καὶ νὰ μᾶς διηγῆται τὴν περασμένη του τρελλή ζωὴ στὸ Παρίσι ἢ στὸ Μόναχο, στὴ Βιέννη ἢ στὴ Βουδαπέστη. Τὸ ξενύχτι τὸν ἔτοφε καὶ κατὰ βάθος ἦταν ἕνα μεγάλο παιδί. Αὐτὸς ἀποτελοῦσε καὶ τὸν πυρῆνα τῆς συντροφιάς μας. Ἐφτανε πάντα πρῶτος ἀπ' ὅλη τὴν παρέα μας, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τραπεζάκια τῆς ἀριστερῆς γωνίας τοῦ βάρους ὅπου κατὰ προτίμησιν μαζεῦμαστέ γιὰ νὰ μπορούμε νὰ συζητοῦμε ἀνενόηλητα καὶ νὰ παρακολουθοῦμε τὴν κίνησιν τοῦ κέντρου πού ὕστερὰ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἀποκοτῶσε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Ἐτσι ἡ γωνιά ἐκείνη εἶχε πάρει μιά ἰδιαίτερη προσωπικὴ μορφή καὶ τὸ γκαρσόνι πού μᾶς σερβίριζε ἤξερε πᾶς καλὰ κ' ἔμας καὶ τίς ἰδέες μας. «Ὡς πού νὰ φτάσουμε εἰς οἱ ἄλλοι, ὁ Μποθαρής ἐπιδίωκε μὲ μὴν ἀνυπομονήσια τὸν ἰδιοκτήτη καὶ τοῦ ὑπέβαλε μεταρρυθμιστικὰ σχέδια γιὰ τὸν διάκοσμο καὶ τὸν φωτισμό. Εἶχε τάντα τὴν ἰδέαν πὼς τὰ φῶτα ἔπρεπε νὰ κατέδουν ἀπὸ τὸ ταβάνι σὴ μέση τοῦ τοίχου καὶ πὺ χαμηλὰ ἀκόμα, κοντὰ στὸ παρτέρι, γιὰ νὰ μὴ ρίχνουν λοξὲς σκιὲς στὸ πρόσωπο. Ἦθελε ἀκόμα τοὺς τοίχους ντυ-

μένους μὲ καθρέπτες μπιζουτὲ καὶ μπρούτζινα κορμπέιζ λουλουδιῶν σκαλωμένα ἐπάνω τους μὲ πολυχρώμα μουντὰ φωτισμένα κρύσταλλα πού ν' ἀφήνουν νὰ κρέμονται ἀπὸ τίς ἄκρες τῶν σαρκώδεις πρασιναδὲς καὶ ζωηρόχρωμα τροπικὰ λουλούδια. Εὕρισκε μὲσα σ' ὅλα αὐτὰ ἕνα συμβολισμὸ ζωῆς κ' αἰσιοδοξίας κ' εἶχε ἰδιαίτερη ἀδυναμία νὰ εἶναι τὰ τραπεζομάντηλα κολληριστὰ γιὰ νὰ ρολάρουν στίς γωνιὲς τῶν τραπεζιῶν. Ἄλλοτε πάλι ἐπιανε τὴν κουθέντα μὲ τὸν μπάρμαν κ' ἐφτιανε μόνος του ἕνα πολυχρῶμο κοκτέιλ μὲ δεκατρεῖς κύκλους, θάζοντας τὰ λικέρ μὲ προτοχὴ καὶ μὲ μαεστρία ἔτσι πού νὰ μὴν ἀνακατέθωνται τὰ χρώματα—τὴ σημαία τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν καὶ τὴν ἑλβετική—καὶ στοιχημάτιζε μὲ τὸν σάξοφονιστὰ ἂν θὰ μπορούσε νὰ πηλὶ τὸ ποτήρι μὲ τὸ σαλυνὸ ἔτσι τεχνικά πού νὰ μὴν χαλοῦνε οἱ χρωματιστοὶ κύκλοι.

Ἐμεῖς ἐρχόμαστε ἀργότερα. Πιὺ ἔπειτα ὁ γλύπτης, πού τὸ ἀτέλει του ἦταν μακρὺν, κοντὰ στὸ Νεκροταφεῖο, καὶ τελευταῖοι οἱ δύο δημοσιογράφοι, πάντα μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀφοῦ τέλειωναν τὴ δουλειὰ τους στίς ἐφημερίδες τους. Αὐτοὶ πότε—πότε ἐσθολίζαν τὴ συντροφιά μας μὲ δύο ἐξαιρετικὲς σὲ χάρη καὶ σὲ μυαλὸ γυναῖκες. Ἡ μιά ἦταν ζωγράφος κ' ἡ ἄλλη θεατρίνα. Μὰ κ' οἱ δύο γυναῖκες μὲ ἀτομικότητα καὶ μὲ φινέτσα πού σπάνια πιά συναντᾶ κανεῖς. Τότε ὁ Μποθαρής ἀνέπτυσε ὅλο του τὸ μπῆριο κ' ἦταν ἀφθαστος στὴν πρωτοτυπία τῶν σκέψεων του ὡς ὅτου τὸ κέντρο ἐγείμιζε ἀπὸ τοὺς νυκτερινούς του τύπους πού ἐπερναν ἐκεῖ τὸ δέιπνο τους, θάρδιες νυχτερινῶν ἐπαγγελμάτων, τίς Ἀγγλίδες τοῦ μπαλέτου τῆς ὀπερέτας καὶ ἄλλους πού ποτὲ δὲν ἐξακριβώσαμε τὴν καὶ τὴν αὐτοῦ τῆς. Σιγὰ—σιγὰ γινόμενα κατὰ προτίμησιν Σίμμου καὶ Ζαββά—ἦσαν οἱ χοροὶ τῆς ἐποχῆς—συντελοῦσε περισσότερο στὴ γενικήν ἐγκαρδιότητα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἂν καὶ εἶχαν χτυπήσει τὰ μεσάνυχτα, ἡ συντροφιά μας δὲν εἶχε ἀκόμα συμπληρωθῇ. Ἐλειπεν ὁ ἕνας δημοσιογράφος κ' ὁ τραπεζικός. Καθόμαστε στὸ ἴδιο τραπεζάκι τῆς ἀριστερῆς γωνίας, πίσω ἀπὸ τὸ περιστόλιο, μὲ μισοαδειασμένα μπροστά μας τὰ ποτηράκια τοῦ λικέρ κ' ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε δαιμονισμένα ἐνῶ ὁ Μποθαρής μᾶς ἔλεγε ὅτι τὸ γέλιο, τὸ γέλιο τὸ πλατὺ πού κάνει τὰ πλευρά ν' ἀνεβοκατεβαίνουν καὶ τὰ πνευμόνια νὰ φουσκώνουν, εἶναι τὸ μόνο μυστικὸ γιὰ τὴν ὑγείαν, τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν μακροζωίαν. Εἶχε πρωτοδὴ διατύπωσιν αὐτὴ ἐπάνω σὲ καρτέλες κρεμασμένες στὰ γκισὲς μιάς Τραπεζίας στὸ Λονδίνο κ' ἀπὸ τότε τὸ διαπίστωσε καὶ μόνος του. Καὶ τώρα σεπτόνταν νὰ ὀργανώσῃ ἕνα σύλλογο ἀνθρώπων πού θάχαν σκοπὸ νὰ γελᾶνε ὅσο μπορούνε περισσότερο, πράγμα πού τὸ ἀπεδείκνυε μὲ ἀριθμοὺς πολὺ ὠφέλιμο γιὰ τὴν ἐθνικὴ οἰκονομία τοῦ τόπου.

Κατὰ τὴ μιά παρὰ τέταρτο ἦρθε ὁ

καθυστερημένος δημοσιογράφος. Μιά περίεργη ἐργασία τὸν εἶχε κρατήσει στὸ γραφεῖο του. Ἀπὸ ὧρως τὸν ἐκάλεσε ὁ διευθυντὴς του κ' ἀφοῦ τὸν συνένετσε σ' ἕνα πλουσιώτατο Ἑλληνα τῆς Αὐστραλίας, τοῦ εἶπε νὰ ψάξῃ στὸν πρὸ σαρανταδύο ἐτῶν τόμο τῆς ἐφημερίδας νὰ ῥῆ μιά εἰδησιὴ πού εἶχε δημοσιευθῇ τότε γιὰ ἕνα ἔκθετο θρέφους πού εἶχε μαζέψῃ ἡ ἀστυνομία τοῦ Πειραιῶς.

—Λοιπόν;
—Λοιπόν τὸ ῥῆκα αὐτὸ τὸ φύλλο μόλις πρὸ μισῆς ὥρας κ' ἀντέγραψα τὴν εἰδησιὴ.

Ξεδίπλωσε ἕνα χαρτὶ πού εἶχε στὴν τσέπη του καὶ διάβασε:

Ἀστυνομικὰ δαγανά ἀνεῦρον χθὲς εἰς τὴν λεωφόρον Μαρκῆς Στοῦς διετὲς ἄρρεν ἔκθετον τὸ ὁποῖον φλεγόμενον ὑπὸ πυρὸς μετεφέρθη εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν ὅπου ἐξηκριβώθη ὅτι ἔπασχεν ἐκ φυματίωσης. Ἡ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία ἠρῆνθη νὰ τὸ περιθάλψῃ, διότι τὸ δυστυχισμένο παιδάκι ἔσπερειτο ληξιαρχικῆς πράξεως γενήσεως. Τὸ γεγονός ἀνεφέρθη εἰς τὸν Εἰσαγγελέα Πειραιῶς, ὅστις διέταξε τὴν καταγραφήν τοῦ ἀτυχχοῦ παιδιοῦ ὡς ἐτεχνον ἀγνώστου γονέου καὶ ὑπεχρέωσε τὴν ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν νὰ τὸ παραλάβῃ ἀμέσως. Ἐν τούτοις τὸ ἀτυχὲς πλάσμα εὐρίσκειτο εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὥστε ἐλάττωται ἐλπίδες περὶ τῆς ζωῆς του ὑπάρχουν...

—Τὸ ἀτυχές, λοιπόν, αὐτὸ πλάσμα ἐσώθηκε καὶ γιὰ νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ—ὀλόκληρο μυθιστόρημα—εἶναι ὁ πλούσιος κύριος πού ἦρθε ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Ἐμαθε τὸν τρόπο κατὰ τὸν ὁποῖον εἶχανε περιμαζέψῃ τὸ μωρὸ καὶ γυρεύει νὰ μάθῃ ἀκριβῶς τὸ ὄνομα τοῦ Εἰσαγγελέως πού τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν γιὰ νὰ πᾶν νὰ τὸν ῥῆ, αὐτὸν ἂν ζῇ, ἢ τὴν οἰκογένειάν του καὶ νὰ μοιράσῃ μαζὶ τους τὴν περιουσίαν του.

Ὁ Μποθαρής ἐδάκρυσε καὶ δὲν κατάρθωσε παρὰ ν' ἀρθρώσῃ διὰ ῥοᾶς.

—Μπράβο, Μπράβο στὸν Εἰσαγγελέα, Μπράβο καὶ στὸ παιδί... Κι' ἐπειτα ἐπρόσθεσε:

—Καὶ σὲ σένα μωρὲ παιδί μου πού ἔμαξες κ' ἀνακάλεψες τὴν εἰδησιὴ...

Κι' ἔσκυψε νὰ φιλήσῃ τὸ δημοσιογράφος.

Ὁ ποιητὴς κούνησε περιλῦπα τὸ κε-

φάλι του λέγοντας:

—Τὸ δῶμα τὸ ἀνθρώπινο εἶναι ἀτελειώτο κ' ἀφάνταστο.

—Ἐ λοιπὸν παιδιά, εἶπε ὁ ἄλλος δημοσιογράφος, ἔχω ἕνα δόγμα: Ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι πού ἐπιδιώκουν ὑψηλὰ ἰδέωδη καὶ προκαλοῦν τὸν κοινὸ θαυμασμό, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ φιλόδοξοι πού τοὺς κινοῦν τὰ ταπεινότερα ἐλατήρια τοῦ ἐνστίκτου. Καὶ τὸ δόγμα αὐτὸ τὸ εἶδα ἐπαληθευμένο ὡς τώρα σ' ἕνα σωρὸ περιπτώσεις φιλανθρωπῶν, ἡρώων, εὐεργετῶν πού δὲν θὰ δημιουργοῦσαν τ' ἀξιοθαύμαστα ἔργα τους ἂν ἐπρόκειτο νὰ μείνουν ἀνώνυμοι. Μέχρι ἐκείνων ἀκόμα πού προσφέρουν «χιλιάς δραχμὰς ἀντὶ στεφάνου» γιὰ νὰ δοῦν τ' ὄνομά τους δημοσιευμένο στὴν ἐφημερίδα. Τοὺς συχαίνομαι καὶ θεωρῶ ἀπ' ὅλους αὐτοὺς πιὸ ἀξίωτη τὴν ματαιοδοξία μᾶς γυναικας πού φροντίζει νὰ μὴ τ' ὄνομά της στὴ στήλῃ τῆς κοσμικῆς κινήσεως. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἀποψινὸ γεγονός μου δίνει μιά ἐξαιρεσιὴ στὸ δόγμα μου.

—Κι' ἂν εἶχε γίνῃ ὁ «σύλλογος τῶν γελαστῶν ἀνθρώπων» μου πού σὰς κουθέντιαζε, εἶπε ὁ Μποθαρής, νὰ ῖς πὼς τὸ δόγμα σου θάβρισκε ὅλο ἐξαιρέσεις. Δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ ἐξηγήσω τὴν κακία τοῦ κόσμου. Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ κατάρρα πού τιμωρεῖ τὸ ἀνθρώπινο γένος γιὰ τὸ προπατορικὸ του ἀμάρτημα.

Ὁ δημοσιογράφος πού εἶχε ῥῆ πρὸ ὀλίγου, παρήγγειλε γιὰ νὰ φῇ καὶ σὲ λίγο ἡ ὀμιλία μᾶς ξαναπῆρε τὸν συνειδημένο εὐθυμὸ τόνο της.

—

Μόλις κατὰ τίς δύο ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἔφτασε ὁ Μινᾶλης ὁ τραπεζικός. Τοῦ κάναμε ὑπόδοχὴ μὲ ὄρουο καὶ μὲ περὶάματα. Ἀλλὰ μᾶς διέκοψε μὲ τὴ στενὴν του ἑκφράση καὶ μὲ μιά ἐπίσημην δῆλωσιν.

—Ἡ Μαίρη πῆθανε.

Κι' ὕστερὰ ἀπ' αὐτὸ ἔβγαλε τὰ γάντια του καὶ κάθισε.

—Πῶς; ἡ Μαίρη;

—Πότε;

—Ποῦ ἦταν ἡ Μαίρη;

—Στὴν Κέρκυρα. Ἦταν ἐκεῖ μ' ἕνα θάλασο. Καὶ αὐτοκτόνησε... ἐπρόσθεσε ὁ Μινᾶλης.

Ὁρισμένους ἦταν ἡ θραυὰ τῶν ἀποστόλων. Τὴ Μαίρη τὴν εἶναι γνωρίζω ἀπὸ τὴ φίλῃ μας τὴ Στάσα πού ἔπαιζε στὸ θέατρο. Ἦταν ἕνα πρόσγαρο κορίτσι μὲ δύο σέλας μᾶτια, ἕνα κοκκίσινο στοματάκι κ' ἕνα κομὶ κυπαρισσένιο. Ἐξυπνὴ, εὐθυμὴ, καλὸκαρδὴ, μὲ ἐτοιμότητα πνευματικὴ καὶ μὲ δίψαν νὰ μαθαίῃ, εἶχε ὡς τόσο κατὰ τὴν ἐδειχνη ἀνισόρροπὴ κ' εἶχε στιγμὲς πού καταλάβαινε νὰ κρύβῃ μιά κατὰβασθὴ μελαγχολία. Ἐπαιζε αὐτὴ στὸ θέατρο, μικροὺς ρόλους πού τὴν διασκέδαζαν πολὺ. Μᾶς τὴν εἶχε γνωρίσει ἡ φίλῃ μας, ἐπειδὴ ἡ Μαίρη ἀνάμεσα στίς ἄλλες τῆς παραξενιὲς κ' ἐπιπολαιότητες ἀρχισε νὰ κἀν ἐπικίνδυνον κατάχρησιν ἀπὸ αἰθέρος καὶ στάθηκε ἀνάγκη νὰ τὴν πᾶμε στὸ νοσοκομεῖο. Ἐγὼ εἶχα τότε φροντίσει γι' αὐτὸ κ' ἀκόμα θυμῶμαι τίς σπαρακτικὰς φωνὲς τῆς στὸ νοσοκομεῖο. Ἐπειτα παρακολούθησε τὴν ἀνάρρωσιν τῆς ὁ Μινᾶλης κ' ἕνα βράδυ μᾶς τὴν ἔφερε ὁ Μποθαρής τελείως καλὰ, χαρούμενη καὶ γεμάτῃ ὑγείαν. Μπορῶ νὰ πῶ πὼς ὅλοι εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ τὴν ἐρωτευθοῦμε κ' ὅμως κατὰ τὸ τόσο παιδικὸ κ' εἶχε τὴν ἀγά-

πὴ τόσο ἴδια μοιρασμένη σ' ὅλους μας, πού κανένας μᾶς στὸ τέλος δὲν ἐξεδήλωσε μὴν ἀτομικώτερη προτίμησιν. Κάποτες ἔφυγε γιὰ μιά τουργὴ θεατρικὴ στίς ἐπαρχίες κ' ἀνέμελῃ ὅπως ἦταν δὲν ἔγραψε κανένος κ' ἔχασαμε τὰ ἴχνη της. Καὶ τώρα μᾶς ἐρχόταν ἡ ἀπροσδόκητὴ εἰδησιὴ τοῦ θανάτου της. Αὐτοκτόνησε. Γιατί; Ὁ Μινᾶλης δὲν ἤξερε νὰ μᾶς δώσῃ καμμίαν ἄλλη πληροφορία. Ἦταν τὸ μόνο πού εἶχε μάθει ἀπὸ ἕνα ὑπάλληλο τοῦ σωματοῦ ἡθοποιῶν. Μὰ δὲν μᾶς ἔλεγε καὶ τίποτε ἄλλο. Καθόταν ἀμίλητος καὶ μᾶς κυττοῦσε μιά τὸν ἕνα μιά τὸν ἄλλο.

—Τὴν καὶ μὲν τὴ Μαίρη... εἶπε καποῖος.

Ὁ Μποθαρής φώναξε τὸ γκαρσόνι. —Θὰ ποῖμε γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς Μαίρης. Φέρε μᾶς ἕξιν σαρτρές πράσινα.

—Καλλίτερα κίτρινα, εἶπε ὁ ποιητής, κίτρινα σὰν νεκράνθεμα.

—Ὁχι, πράσινα, ἔκανε ὁ γλύπτης, πράσινα σὰν τὴ χλὴ τοῦ νεκροταφείου.

—Φέρε κίτρινοπράσινα νὰ τελειώνομε, φώναξε ὁ Μποθαρής στὸ γκαρσόνι πού στεκόταν σὲ ἀμνηστία.

Εἶχε κατὰ τὴν παράξεναν μελαγχολικὴν, κατὰ τὸν ἀρχαῖο κλαυυγελῶ, ὁ διάλογος αὐτὸς μὲ τὰ συμβολικὰ χρώματα τοῦ πένθους πού θέλαμε νὰ δώσουμε στὰ λικέρ ἐκείνα τῆς εὐκόλης εὐθυμίας. Περιέργου μὰ τὴν ἀλήθεια μνημόσυνο, κοντὰ ἐξημερώματα σ' ἕνα μπάρ. Μὰ δὲν θάθελε καλλίτερο ἢ Μαίρη. Κι' ἀπὸ τὸν τάφο της θάταν εὐχαριστημένη πού τσουγκρίζαμε τὰ ποτηράκια τοῦ λικέρ στὴ μνήμην της. Αὐτὴ πού ἔζησε μὲσα στὸ φῶς τῆς τρελλῆς χαρᾶς, θὰ τὴν στενωχωροῦσε ἕνα μνημόσυνο μὲ κερὰ καὶ μὲ λιθάνι καὶ θὰ προτιμοῦσε τοὺς ἴχους ἐνὸς σίμμου ἀπὸ μιά πένθιμη ψαλμωδία.

—Τί εἶναι ὁ κόσμος!... εἶπε ὁ ποιητής. Πρωτύτερα μιλούσαμε γιὰ τὸ παιδάκι πού τ' ἀφῆσαν ἔκθετο, φυματικὸ, μὲ πυρετὸ, πεταμένο στὸ δρόμο κ' ἔζησε κ' ἐπλούτισε. Καὶ τώρα ἡ Μαίρη, ἕνα κορίτσι γεμάτο ὑγείαν καὶ νειάτα, πεθαίνει ἁφνικὰ...

—Ἀναποδιές, ἀναποδιές... εἶπε ὁ Μποθαρής.

—Ἡ ζωὴ εἶναι μιά ἀνορθογραφία εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους. Τὸ «ζω» πρέπει νὰ γράφεται μὲ ὀμικρον κ' ὄχι μὲ ὦμέγα...

Κι' ὁ γλύπτης, σὰ νὰ παρακολουθοῦσε μιά μακρινὴ τοῦ σκέψῃ, ἐπρόσθεσε:

—Θυμᾶμαι ὅρὲ παιδιά, τότε πού πῆγαίνα καὶ τὴν ἔβλεπα στὸ νοσοκομεῖο ἑσπλωμένη κάτω ἀπὸ τὰ σεντόνια πού μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ φτιάσω τὸ πρόπλασμά της καὶ τῆς τὸ εἶπα. «Θάρθῃ» μοῦ ἀπάντησε πρόθυμα. «Ποῦ εἶναι τὸ ἀτελιέ σας;». «Στὸ Νεκροταφεῖο» τῆς εἶπα. Μὰ δὲν ἦρθε καὶ κάθε πού τὴν ἔβλεπα τῆς τὸ ὑπεθυμίζα. Κι' αὐτὴ μοῦ ἀπαντοῦσε γελαστὴ καὶ χαρούμενη «Μὲ συγχωρεῖτε. Μὰ μιά μέρα θάρθῃ ὁπωσδήποτε. Στὸ Νεκροταφεῖο δὲν εἶπατε;». Ἐ, λοιπόν, ἀπὸ τότε εἶχα φτιάσει τὸ πρόπλασμά της μὲς στὸ μυαλό μου καὶ τὴν ἔβλεπα χω-

ρὶς νὰ τὸ θέλω τοποθετημένο σὲ μιά πλάκα τοῦ Νεκροταφείου. Ἦταν λέει γυμνὴ καὶ πρῶτα ἑσπλωμένη μὲ τὸ κεφάλι τῆς γυρισμένο πρὸς τὴν πλάτη κ' ἀνασηκωμένο, γελούσε κ' ἔλεγε: «Θάρθῃ... θάρθῃ μιά μέρα... στὸ νεκροταφεῖο... μὲ συγχωρεῖτε...». Ὁ Μινᾶλης ἔφερε ἀπὸτομα τὴν παλάμη του στὰ μᾶτια του ἀφῆσε ἕνα λυγρὸ κ' ἄρχισε νὰ κλαίῃ σιωπηλὰ. «Ὅλοι γυρίσαμε καὶ τὸν κυττάξαμε. Ὁ Μποθαρής τράβηξε τὴν καρέκλα του κοντὰ του κ' ἐπέρασε τὸ χέρι του στὴν πλάτη τοῦ Μινᾶλη.

—Μὴν κάνεις ἔτσι, εἶπε, ὅλους μᾶς ἐλύπησε ὁ θάνατος τῆς Μαίρης, τί νὰ γίνῃ; ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος.

Μὰ ὁ Μινᾶλης ἦταν ἀπαρηγόρητος κ' ἔσηκωθήκαμε νὰ φύγομε.

—

Εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ ὅταν ἐβγήκαμε ἐξω ἀπὸ τὸ μπάρ. Μιά στιγμὴ σταθήκαμε στὸ πεζοδρόμιο γιὰ ν' ἀναπνεύσουμε τὸν καθαρὸ πρῶτὸν ἀέρα. Ἀπὸ τὴ γωνιά τῆς ὁδοῦ Εὐόθου δύο ἄθλια γυναῖκες πλάσματα ἐφάνηκαν ν' ἀνεβαίνουν μὲ τὰ θλίμματα καρφωμένα σ' ἑμᾶς. Δὲ θυμᾶμαι ποτὲ νὰ ἐνοιώσα τόσον οἶκτο γι' αὐτὰς τίς γυναῖκες, ὅσο τὴν ὥρᾴ ἐκείνη.

Προχωρήσαμε πρὸς τὸν «Ἀργολίδων». Τὰ φῶτα τῆς ἦσαν σβυσμένα καὶ μοναχὰ ἕνα ἀνάθε ἀκόμα στὸ βάθος τοῦ καφενείου. Ἐπάνω σὲ δύο καρέκλες, δύο ξενύχτιδες εἶχαν ἀποκοιμηθῇ μ' ἕνα ἀδρανὸ φλυτζάνι καφὲ στὸ τραπεζάκι πού ἦταν μπροστά τους. Τὸ γκαρσόνι τῆς νυκτὸς σκουπίζε τὸ πεζοδρόμιο κ' ἀπὸ τὴ γωνιά τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου πρόβαλε ὁ σαρλεπιτῆς μὲ τὸ φαναράκι του ἀκόμα ἀναμμένο καὶ τὰ ζεστὰ κουλούρια περσμένα στὸ σπάγγο ἀπὸ τὸ λαμὸ τοῦ κουγιουμιού. Τ' ἄλλα κέντρα τῆς Ὁμονοίας ἦσαν κλειστὰ. Ἀπὸ μιά μύρα πού οἱ καρέκλες τῆς ἦσαν στοιβαγμένες ἡ μιά πάνω στὴν ἄλλη κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο τοῦ πεζοδρομίου, ἕνας ἀλήτης ἔψαχνε σκυφτός μὲ προσοχὴ. Ναυάγιο κ' αὐτὸς τῆς ζωῆς, μὰ πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα γιὰ καλλίτερο, θάρροσε πὼς κάποιον παρπεταμένο τάλληρο, μποροῦσε ἀκόμα νὰ τοῦστανε ἡ τύχη κατὰ ἀπὸ μὴ ἀναποδογυρισμένη καρέκλα. Κι' ἔψαχνε μὲ ὀμοιὴν εὐχαριστημένης ὅταν δὲν εὕρισκε ἄλλο ἀπὸ κανένα μεγαλοῦτοικο ἀποτοσίγαρο.

Μπήκαμε σ' ἕνα διαυκτερεῖον γαλακτοπωλείον κ' ἤπιαμε ἕνα ποτήρι κρύο γάλα. Καὶ σὲ λίγο χωρίσαμε γιὰ ὕπνο. Ἐπειτα μόνον ὁ Κώστας ὁ δημοσιογράφος, ὁ Μινᾶλης κ' ἐγὼ. Ὅταν ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ γαλακτοπωλεῖο εἶχε πᾶς φέξει. Στὸ βάθος τοῦ

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 47)

Εξυπνα καὶ κουτὰ

Ἡ ἀνησυχία της

—Γυναίκα μου, πεθαίνω. Μὴ στενοχωρεῖσαι, ὅμως, ἔχω κανονίσει κατὰ τέτοιο τρόπο τὰ πράγματα ὥστε σὰν πεθάνω νὰ μὴ σοὺ λείψω τίποτε.
—Καὶ ἂν δὲν πεθάνης;

Δύο κακὰ

—ὦ, διάβολε!, ἔρχεται ἡ γυναίκα μου μὲ τὴν πεθερά μου.
—Ποτὲ ἓνα κακὸ δὲν ἔρχεται μόνο!

Ἀπὸ τί...

—Ὅταν ὁ Κώστας ἐπέστρεψεν ὕστερα ἀπὸ χρόνια στὴν πατρίδα του, τὸν Πειραιᾶ, ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ, ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα χάμω καὶ φίλησε τὸ χῶμα.
—Ἀπὸ τὴν χαρὰ του, ἀσφαλῶς!

—Ὅχι, ἀπὸ μιὰ πεπονόφλουδα!...

Τελευταίες δελήσεις

—Γυναίκα πεθαίνω, δὲς μου τὸ λόγο σου τὴν ἑρῆ αὐτὴ στιγμή πῶς δὲν θὰ πάθης ἄντρα σου ἐκείνον τὸν ἀξιοματικό που σούκανε κόρτε.

—Μὴν ἀνησυχῆς ἀνδρούλη μου. Ἐχῶ ἀκούσει ἤδη τὸν λόγο μου στὸν ὑπουργικὸ διευθυντὴ Κ.

Τὸ ἐπιχείρημα

—Τόσον καιρὸ παίρνεις μαθήματα καὶ ἀκόμη δὲν ἔμαθες νὰ ζωγραφίζεις...
—Μὰ πατέρα, ἔχω ἀκόμη καιρὸ.
—Καὶ ὅμως στὴν ηλικία σου ὁ Ραφαὴλ εἶχε κιώλας πεθάνει!

Καλὸ συστατικό

—Ξέρεις νὰ φωνάζεις; ῥωτοῦν κάποιον ὑποψήφιο γιὰ τὴ θέση δημοσίου κήρυκος.
—Βέβαια.
—Πολὺ δυνατὰ;
—Ὅσο θέλετε.
—Εἴγεις ἄλλοτε αὐτὴ τὴ θέση;
—Ὅχι, ἀλλὰ ἔχω γυνόικα καὶ πεθερά κουφέ!;

Τρεῖς μόνο;

Κάποιος ἐπισκέπτεται μὲ χιρὰ γιὰ νὰ τὴν συλλυπηθῇ:
—Καὶ πέθανε ὁ ἄντρας σου ἡ συζυγία;
—ὦ! φοβοῦμαι πὼς ὄχι... Εἴγε τοῖς γιατροῦς πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του...

Ἐκλεκτοὶ στίχοι

ΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Καὶ τὰ μάτια στὸ θάμπωμα ἀνοιχτὰ καὶ τὰ μάτια σὰ σε ὄραμα χαμένα, καὶ τὰ μάτια στὸ θάμπωμα πνιχτὰ τὰ καράβια κυττάζουνε μακριὰ, τὰ καράβια σὰν ὄραμα χαμένα. Μιὰν αὐγὴ εἶχαν ἀφήσει τὴ στεριά τὰ πανιά τους σὰν ὄραμα ἀπλωμένα, καὶ μπροστὰ τους γελοῦσαν τὰ νερά καὶ τριγύρω σκυρτοῦσαν φτερά στὰ πανιά τους στὸν ἄνεμο ἀπλωμένα. Καὶ ἦταν ὄνειρο ἐμπρὸς τους τὸ γλαυκὸ καὶ ἦταν ὄνειρο ποὺ ἔφευγαν λευκὸ, τὰ πανιά τους σὰν ὄραμα ἀπλωμένα, μὰ στὰ μάκρη τὰ θρῆκε ἡ καταχνιά μὲ ἀπλωμένα τὰ θρῆκε τὰ πανιά καὶ μὲ ἀπλωμένα ἀπόμειναν πανιά τὰ καράβια σὰν ὄραμα χαμένα—χαμένα στὴν ξένη τὴν αὐγὴ, στὴν ἀσάλευτη ὁλόγυρα σιγὴ μὲ ἀσάλευτα ἀπλωμένα σὰ νεκρά τὰ πανιά τους στὰ ὀλόθαμπα νερά τὰ μάτια κυττάζουνε μακριὰ τὰ καράβια σὰν ὄνειρο χαμένα.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ζήτημα συνήθειας

—Λίγη ὑπομονή κύριοι στὴν δευτέρα πρᾶξι θὰ ἔχετε συνηθίσει.

Εὐθυμες ἱστοριοῦλες

Ἀφοῦ ἔφαγε

Σ' ἓνα ἐστιατόριο μπαίνει ἓνας πτωχὸς διάβολος, διατάζει ἓνα λοικουλλέιο γεῦμα καὶ ἀφοῦ τὸ καταβρόχθισε φωνάζει στὸν ἐστιατόρα:

—Σὰς ἔτυχε καμμιά φορὰ κανένας πελάτης ὁ ὁποῖος νὰ φάγῃ χωρίς νὰ πληρώσῃ;

—Ὅχι.
—Καὶ ἂν σὰς τύχῃ τί θὰ κάτετε;

—Θὰ τοῦ δώσω μιὰ κλωτσιὰ στὰ μαλακὰ καὶ θὰ τὸν πετάξω στὸ πεζοδρόμιο!...

—Μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε!...

Στὴν Ἐκδеш

Σὲ μιὰ ἐκδеш νέων κλλιτεῶν πού ἐκθέτεται καὶ ὁ νεαρὸς ζωγράφος Α. Μ. ἓνας φίλος του πλησιάζει ἓνα πινάκι του μὰ μένει κατάπληκτος.

—Μὰ δὲν μοῦ λές, τί παριστάνει ὁ πινάκας σου; τὸν ρωτᾷ.

—Μιὰ κατσίκια σ' ἓνα λειβάδι.

—Καὶ ποῦ εἶναι τὸ χορτάρι;

—Τῶχει φάγῃ ἡ κατσίκια.

—Καὶ ἡ κατσίκια ποῦ εἶναι;

—Κουτέ! ἔχει φύγει! Τί ἤθελες νὰ κάνῃ σ' ἓνα λειβάδι χορτάρι!...

Εἶχαν δεραπευθῇ

Ἐνας εἰσαγγελεὺς ἐπισκέπτεται ἓνα ἐργογραφικὸ ἀνυλο φρενοβλαθῶν. Ἐκεῖ τοῦ παρουσιάζουν καὶ δυὸ τροφίμους του, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἀρρήσουν ἐλευθερίας γιὰτὶ εἶχαν πιά γίει καλά.

Ὁ δικαστικὸς τοὺς ρώτησε μὲ παυσιμὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ σκεῖδιά του, ὅταν θάβγαζαν ἀπὸ τὸ ἄνυλο. Ὁ ἓνας ἀπάντησε ὅπως δὴποτε ἦρεμα. Ὁ ἄλλος ἦταν θύμωσε καὶ ἀποτῆρε τὸν εἰσαγγελεῖ.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀνυλου ποὺ ἦταν παρὼν ἐπρωτὶ τοῦ τῶνος τρολλῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα του καὶ τοῦ μιθυρίζει:

—Πρόσεγε, μὴ μὲ τὸν γενικό εἰσαγγελεῖ!

—Καὶ τί μ' αὐτό; ἀπντᾷ ὁ ἄλλος. Κ' ἐὼ ὅταν μ' ἔκα ἐδῶ ἦσαν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας!...

Ἦταν περιττὸ

Ὁ κ. Κωσταντῆς εἶναι ἄρρωστος καὶ ὁ γιατρὸς τὸν ὁποῖον ἐπισκέπτεται λέει νὰ βάλῃ ἐκδόριο: ἓνα στὸ κάθε πλῆρ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γιατρὸς θοῖσκει τοποθετημένο μόνο τὸ ἓνα.

—Μὰ δὲν εἶπα δυὸ ἐκδόρια; φωνάζει θνιωμένος.

Κι' ὁ ἄρρωστος:

—Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ βάλω τὸ ἄλλο, γιατρέ.

—Πῶς;

—Ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ κοιμάται ἡ γυναίκα μου.

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΙΣ
ΚΟΥ'Ι'ΝΤΕΣ

ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΕΣ!

ΤΟΥ ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ
(Κ. ΣΩΤ. ΠΕΤΡΑ)

Δ' ΤΟ ΜΠΑΛΕΤΤΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Τὸ μπαλλέττο τοῦ Παρασκευᾶ Οἰκονόμου τοῦ ὀπερεττάρχη! Κάνοντας λόγῳ γιὰ ἑλληνικὰ μπαλλέττα, ἔπρεπε ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὸν Παρασκευᾶ Οἰκονόμου πρῶτα-πρῶτα, γιὰτὶ ὁ σκευᾶ Οἰκονόμου ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι «ὀπερεττάρχη» καὶ μοναδικὸς ρεζισέρ τῆς ὀπερέττας μας, ὁ διάδοχος τοῦ ἀξέχαστου Παπαγιάννη, εἶναι καὶ ὁ μόνος διπλωματοῦχος χορογράφος ποὺ μὰς ἐφίσε «μπαλλέττα» μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως. Ὁ Παρασκευᾶς ἐφοίτησε στὴ Σχολὴ «Γκαρντάν» τῶν Παρισίων καὶ βγῆκε χορογράφος μὲ... δίπλωμα! Οἱ περισσότεροι χορευταὶ μας καὶ οἱ περισσότερες χορεύτριες μας εἶναι «τσιράκια» του. Ἐφέτω στὴν τουρνέ του τῆς Θεσσαλονίκης στὴν ἀρχὴ εἶχε ξένο μπαλλέττο μὰ δὲν ἦρθε ἐδῶ καὶ ἐγκατεστάθη στὴν «Ἀλάμπρα» ξανάφισε ντόπιο! Ὅσες βρῆκε διαθέσιμες πῆρε, γιὰτὶ οἱ ἄλλες ἦταν κλεισμένες μὲ συμβόλαιο στοὺς ἄλλους θιάσους. Λίγες καὶ καλές. Τώρα ἔχει ἐννιά, ἀρκετὰ καλές ποὺ μὲ τὸ κέφι τοῦ Παρασκευᾶ καὶ μὲ τὴν ἐπίμονη διδασκαλία (ξεθῶμα), ἂν ἔχουν καὶ μερικὲς ἑλλείψεις... βγαίνουν ἀσπροπρόσωπες καὶ τὰ καταφέρνουν μὲ χαρὰ. Τὸν Παρασκευᾶ δὲν τὸν νοιάζει καὶ πολὺ. Καὶ καρεκλοπόδαρα νὰ τοῦ δώσης καὶ νὰ τοῦ ἀναθέσης νὰ τὶς κἀνῃ μπαλλαρῖνες... τὸ κατορθώνει! Εἶναι ἀκούραστος καὶ ποτὲ του δὲν τεμπελιάζει, ἔχει μεγάλο ἔρωτα στὴ δουλειὰ του καὶ γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν βρέθηκε θεατῆς νὰ πῇ πῶς πῆγε σὲ παράσταση τοῦ θιάσου Οἰκονόμου καὶ ἔμεινε δυσανεστήμενος ἀπὸ συνολικὴ ἐπιτυχία.

Καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴ τοῦ ἔργου νὰ πέσῃ ἔξω ὁ Παρασκευᾶς, πράγμα πολὺ σπάνιο, τὰ καταφέρνει νὰ ἀρέσῃ καὶ νὰ περνᾷ εὐχάριστα τὸν θεατῆ. Ἐφέτω ὅλο τὸν χειμῶνα θὰ τὸν ἔχουμε μὲ τὸν θιάσο του καὶ μὲ τὸ μπαλλέττο του στοῦ «Παπαϊωάννου». Τὸ θέατρο αὐτὸ ποὺ κακοτύχησε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ὁ Παπαγιάννης, ἐφέτω μὲ διαφορὰς ἐπισκευὲς θὰ στεγάσῃ τὸν Οἰκονόμου. Εἶναι ἡ ἀλήθεια πῶς ἡ φετινὴ χρονιά δὲν ἔχει καὶ τόσο εὐχάριστα προγνωστικά γιὰτὶ οἱ κινηματογράφοι ἀπειλοῦν νὰ κλείσουν ὅλα τὰ θέατρα, μὰ ὁ Παρασκευᾶς ποὺ δὲν φοβάται φουρτοῦνες τραβᾷ ἐμπρός. Θὰ ἀπλῶσῃ αἰσιῶς τὴν σαζὶν καὶ τὸν ὠκεανὸν τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ θὰ ἐπιτύχῃ. Τὸ προσωπικὸ τοῦ θιάσου του εἶναι ἀρκετὰ ἀρτιο, ἔχουνε ὅλοι κέφι καὶ εἶναι ὅλοι πρό-

θυμοὶ γιὰ κούρσα καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος ἀποτυχίας... Ἀμήν...

Καὶ ἀφοῦ εἶπαμε ὅσα εἶπαμε γιὰ τὸν καλὸ μας Οἰκονόμου, ἂς πᾶμε τώρα καὶ στὶς μπαλλαρῖνες του. Ἀρκετὴ ὥρα τις ἔχω καὶ περιμένουν. Ἄλλως τε καὶ ἡ καμπάνια γι' αὐτὲς εἶναι. Δὲν κάνει νὰ τοὺς καταπατοῦν τὰ οἰκόπεδα ἄλλοι... Ὁ ὑποφαινόμενος μὲ τὸν Παρασκευᾶ κάνουμε προσκλητήριο στὴ σκηνὴ τὸ πρῶτὴ τῆς παρελθούσης Δευτέρας. Ὁ Θωμαΐδης ὁ γενικός γραμματεὺς καὶ ἐμπιστος θησαυροφύλας τοῦ Παρασκευᾶ ἀναλαμβάνει καὶ τὶς φωνάζει:

Ὁ ἄγνωστος κόσμος τοῦ μουσικοῦ
θεάτρου.— Πῶς ζοῦν καὶ πῶς περ-
νοῦν στὸ θέατρο.— Πόσο πληρώνον-
ται.—Πῶς ἀγαποῦν καὶ τί ἐπιδιώ-
κουν.— Λίγο κουτσμπολιὸ χωρὶς
κακογλωσσία!

— Λείπουν δύο!
—Δὲν εἶχα βγάλει ὄρντινο νάρθουδ δ-
λες γιὰ νὰ φωτογραφισθοῦ;
—Ναί, ἀλλά...
—Ποιὲς λείπουν;
—Ἡ Νανά καὶ ἡ Κικὴ Μαχαίριδου.
—Πενήντα δραχμὲς πρόστιμο καὶ στὶς
δύο!... Καὶ σὲ παρακαλῶ—μοῦ λέει—
νὰ μὴ γράφῃς λέξη γι' αὐτὲς!... Νὰ μά-
θουν νὰ μὴ κοιμῶνται μέχρι τὰ δώδε-
κα μεσημέρια!

(Εἶναι ποὺ ἐπρόκειτο γιὰ φωτογρά-
φισμα, γιὰτὶ ἂν ὑπῆρχε πρόβα ὅλες θὰ
ἦταν ἀπὸ μισὴ ὥρα πρὶν μπροστὰ. Ὁ
Παρασκευᾶς εἶναι μαθητὴς τοῦ Παπα-
γιάννη καὶ δὲν χορατεῖται. Οὐαὶ καὶ ἀλ-
λοῖμονο σὲ κείνην ἢ σὲ κείνον ποὺ θὰ
ἀργήσῃ ἀπὸ πρόβα!...)

—Καὶ ὁ φωτογράφος;
—Ὁ φωτογράφος μὰς παρακαλεῖ ἐ-
πειδὴ ἔχει στὸ φωτογραφεῖο του μιὰ νύ-
φη μὲ ἓνα γαμπρὸ καὶ εἶναι ἀπασχολη-
μένος, νὰ πᾶμε ἐκεῖ νὰ μὰς βγάλῃ τὴ
φωτογραφία.
Πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν «Ἀλάμπρα» εἶναι ὁ
φωτογράφος κ. Καλογερίδης...

Πᾶμε... Προηγείται ὁ Παρασκευᾶς

ἀγκαζὲ μὲ τὸν ὑποφαινόμενο καὶ ἔπον-
ται οἱ μπαλλαρῖνες μαζί δὲ ἔρχονται καὶ
τὰ δυὸ σουμπρετικά «κουκλῖα» τοῦ θιά-
σου, ἡ Ἥρα Μαρκοπούλου καὶ ἡ Νανά
Σκιαδᾶ. Θέλουν νὰ βγοῦν κι' αὐτὲς μα-
ζί μὲ τὸν Παρασκευᾶ. Ὁ Παρασκευᾶς
ὁ ὁποῖος τις ὑπεραγαπᾷ καὶ τις δυὸ δι-
πῶς καὶ τὴν Σοφία Στυλιανοπούλου
(Βερόνη) καὶ τὴν Δράμαλη τις ἄλλες
δυὸ πρωταγωνίστριες του, δέχεται εὐχα-
ρίστως.

—Μόνο ποὺ λείπει ἡ Δράμαλη καὶ ἡ
Σοφία.

—Δὲν πειράζει. Σὲ ἄλλῃ καμπάνια
τις παίρνω κι' αὐτὲς...

Τὸ φωτογραφεῖο τοῦ κ. Καλογερίδη
γίνεται ἄνω κάτω.

Ἡ νύφη καὶ ὁ γαμπρὸς τὰ μαζεῖουνε
καὶ φεύγουνε πρὸ τῆς ὥρας τους καὶ ἡ
ἐπισκευὴ ἀρχίζει. Ὅλες μακιγιάρουνται,
κτενίζονται, φρεσκάρουνται γιὰ νὰ πᾶ-
ρουνε πόζα καὶ νὰ βγοῦν ὅσο τὸ δυνα-
τὸ πρὸς μορφὴς!...

Πρῶτος παίρνει θέσιν ὁ Παρασκευᾶς
μὲ τὰ δυὸ τοῦ «δημιουργήματος» τὴν Ἥ-
ρα Μαρκοπούλου ἀριστερὰ καὶ τὴν Να-
νά Σκιαδᾶ δεξιὰ.

—Μεταξὺ δύο πυρῶν... μοῦ λέει... καὶ
πολλῶν λυ...πυρῶν... δειχνοντας τις
μπαλλαρῖνες του.

Ἀλλὰ ἐπανορθώνει...

—Ἔτσι ποὺ εἶναι ἀντὺτες μὲ τὰ ροῦ-
χα τοῦ δρόμου καὶ ἀγουροζυπημένες—
μοῦ λέει— εἶναι πολὺ... λυπηρὲς!...

Παρτὸν κορίτσια... Πάρτε πόζα καὶ
γελαστὲς ὅλες νὰ μὲ βγάλετε ψεύτη...

Καὶ ἡ πόζα εἶναι ἑτοιμὴ... Αὐτὸ ἦτα-
νε. Ὅλο...

Ἄντε κορίτσια... καὶ πρωταγωνί-
στριες!...

—Μερεῖ... μερεῖ... («Ὅλες μὲ μιὰ
φωνή»).

—Εὐχὴ ἀλήθεια... Ποιὰ δὲν θὰ τὸ
θέλῃ αὐτό!...

Καὶ τώρα ἂς σὰς κάνω τὴ σύσταση.
Πρῶτα-πρῶτα ἂς μὴ φανῶ σκληρὸς καὶ
ἂς μὴ ἀκούσῃ τὸν Παρασκευᾶ. Ἀς
σὰς παρουσιάσω τις δυὸ τις «ὀπταροῦ-
δες» ποὺ λείπουν. Ἡ τιμωρία τοῦ προσ-
τίμου φτάνει. 1) Κικὴ Μαχαίριδου, μιὰ
πολὺ συμπαιθητικὴ ἀρκετὰ πεπειραμένη
μπαλλαρῖνα ποὺ κάπου-κάπου μὲ ἐπιτυ-
χία ξεφεύγει ἀπὸ τὸ μπαλλέττο καὶ κά-
νει καὶ «μέρη», 2) Νανά... (σκέτη). Μιὰ
γαλακτοειδὴς μπαλλαρῖνα νεαρά, φρε-
σκόβγαλη μὲ μιὰ καλὴ φωνὴ καὶ πολὺ
προκλητικὴ κορμοστασία... Αὐτὴ μάλλον

για τραγουδιστή... Έκανε παρὰ για μπαλαρίνα. "Άλλως τε αφού έχει και προτίμηση στους τραγουδιστές... μπορούσε να κάνει πολλά πράγματα. 3) Φωφώ Μαλακάση. Είναι εδώ και κάμποσα χρόνια στο θέατρο. Είναι και μαμά. Έχει δυο μεγάλους πόθους να δη το παιδί της μεγάλο και τον εαυτό της αν όχι πρωταγωνίστρια... κάτι τέλος πάντων εκτός από μπαλαρίνα! Γι' αυτό καίγεται ή καυμένη και πεθαίνει στη ζήλεια όταν βλέπει να δίνουν «μεράκια» σε άλλες και αυτήν την αφήνουν παραπονεμένη! "Ας έχη υπομονή, «Σιγά καλέ μου σιγά... σιγά και ταπεινά... 4) Μαρίνα Αύγια. "Ένα κοριτσόπουλο διαβόλημένο με κέφι και με μπρίο, μια καλή χορεύτρια! Αυτή έχει δοκιμασθή σε πολλές τουρνέ για καριέριστα και τάχει καταφέρει μια χαρά. Δε βλέπω το λόγο γιατί να εξακολουθή να μένη στο μπαλέτο αφού μπορεί να κάνει περισσότερα πράγματα. 5) "Η νεοφώτιστος Εύαγγελία Κωνσταντινίδου. Νέος μπαλαρίνικος αστήρ... που είδε το φως πρό δλίγων μηνών και που βγήκε στο θέατρο που της άρεσε από μαυρό... όπως λέει.

— "Αν δεν έβγαίνε θα πεθαινα...

"Αλλά δεν πεθανε... γιατί έβγηκε!....

"Ας είναι σιδερένια και καλορίζκη! 6) "Ωχ... φυλαχθέντα... "Ο Θεός να μάς φυλάξη! "Η πιο καυτηζού και μπαλαρίνα μπαλαρίνα του μουσικού μας θεάτρου! Τέρας αντιλήψεως σκόλλος στη δουλειά της μά όταν θ' άρχισή τον καυγά... λέει τρεις μέρες. Ποιος να τολμήση να μετρηθή μαζί της... Τώρα τελευταίως έχει καλμάρει λίγο γιατί υπάρχει Παρασκευάς στη μέση... Χωρίς να της κρατάω θυμό δε θα ξεχάσω που πέρυσι εξ αϊτίας της έκινδυνέψαμε σε ένα έργο μου να μην κάνουμε πρεμιέρα. Διεφώνησε με τον θιασάρχη και έβαλε δύο το μπαλέτο να άπεργήση... το βράδυ της πρεμιέρας! "Ακούς την αθέοφοβη!... Κατά τα άλλα είναι καλή και από τις πιο άξιες μπαλαρίνες μας... 7) "Ακολουθεί ή Σοφία... ορθή... μια από τις πιο ήσυχες μπαλαρίνες. Τη λένε κόττα... Κάτσε κάτσε, σήκα σήκα... Λιγδολογή, μετρομένη και συνεσταλμένη... "Έχει αρκετά χρονάκια στο θέατρο και την προτιμούν οι θεατοί γιατί είναι υπόδειγμα ήσυχης και εργατικής μπαλαρίνας... 8) Νάτο και το νέο άστέρι. Νάντια ή γλυκιὰ και ταχαπία νέα μπαλαρίνα που δεν θέλει κατ' ούδένα λόγο να μη το επώνυμο της στην καμπάνια.

— "Έχω λόγους να μη θέλω. Μου λέει ευγενέστατα. "Επικαλείται μάλιστα και την επέμβαση του Παρασκευά ο οποίος γελών μου λέει να μη της χαλάσω το χατήρι.

— "Οτι σας λέει... μη κάνετε ε-νάν-τία για να μη την κακοκαρίσετε...

"Η Νάντια δεν θέλει να ακούγεται το επώνυμό της γιατί από το σπίτι της το έχει κρυφό πώς παίζει... Μά είναι λίγο μυστήριο αυτό. Πώς παραδέχεται και φωτογραφίζεται; Δεν θα την άναγνωρίσουν οι δικοί της σά κλιόσε;... "Ας είνε. "Η Νάντια λοιπόν είναι πολύ-πολύ νόστιμη, έχει θεατρικό σέξ-άππηλ, έχει ύφος, είναι υπριόξα και αρκετά κομική. "Έχει θαυμαστά... φιλομούσους που λατρεύουν το «Ξ»... (με κεφαλαίο το «Ξ») κεφαλάκι της... και πρόκειται να γίνη και κουινάδα του ήθοποιου κ. "Αννουσάκη! Την άδελφούλα της... ή οποία λέγεται Χάρης, ένα άλλο κουκλάκι Θεσσαλονικιώτικο, θα την πάρη ο "Αννουσάκης. Τώρα δεν της έγραφα το επώνυμο... μά με τα δσα έπλα τάκανα ιούσκεμ-μα! Δεν φτάω. Το κουτούμπολιό από τις κουβέντες δεν μπορεί να λείψη!... Παρντόν Νάντια...

Και τώρα άς πάρουμε την τελευταία,

την πρίμα μπαλαρίνα και «σουμπρεττο-μπαλαρίνα» κ. Ζωγράφου. Αυτή είναι κάμποσα χρόνια στο θέατρο. Είναι καλή στη δουλειά της και αυτή μά είνε λιγάκι «κάφτρα». Προς μη κακοφανισμόν. «Κάφτρα» στο θέατρο θα πη ξεχασμένη... που δεν μπορεί να συγκρατήση στη μνήμη της κάτι που μαθαίνει. Αυτό το ελαττωματάκι τώχει ή Ζωγράφου. Δε θα ξεχάσω που σε μια έπιθεώρηση μας το «Πρώτο πράμμα» βγήκε να κάνει ένα νούμερο οί «ταχυδρόμοι» και επάνω στην αφήρημάδα της έβγαλε το «μέρος της» από την τσέπη και άρχισε να το διαβά-ζει... γιατί είχε ξεχάσει τι έλεγε! Είχε πάθει δε τέτοιο τράκ που δεν άκουγε ούτε τον υποβόλαιο!....

"Εννοείται πως έπικολούθησε... τραγώδεις, όταν μπήκε μέσα γιατί ο χρηματοδότης του θιάσου κ. Μάτιος ρίχτηκε επάνω της να την πνίξη από το κακό του!....

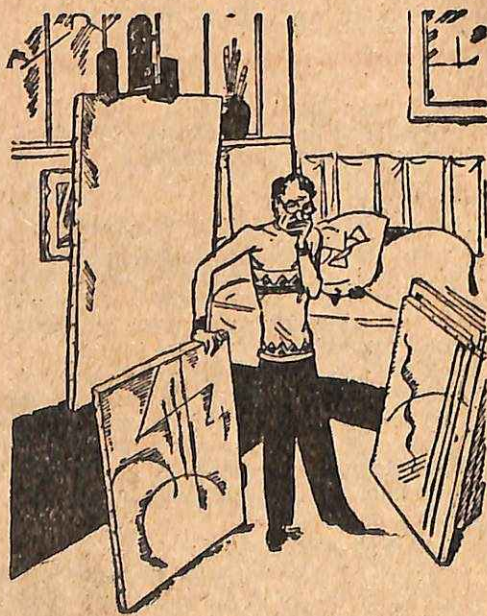
"Ας με συγχωρή ή Ζωγράφου που της θυμίζω δυσάρεστα πράγματα μά τι να γίνη; Είπαμε πως χωρίς λίγο κουτούμπολιό το σκέτο ρεπορτάζ είναι μονότονο. "Άλλως τε αυτά είναι νόστιμα και πρέπει, χάριν της Ιστορίας, να γράφονται...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Και τώρα σταματάει το τροπάρι μας περί μπαλαρίνων μέχρις εδώ. "Άλλα μπαλαρίνα δεν υπάρχουν στην πρωτεύουσα. "Εκτός από διάφορες μπαλαρίνες που βρίσκονται άλλες χωρίς δουλειά και άλλες σε περιοδεύοντας θιάσους, μπαλέτο συστηματικό δεν έχουμε άλλο. Τά τέσσερα μπαλέττα που περιέλαβα στην καμπάνια μου, του «Μοντιάλ», του «Ιντεάλ» του «Κεντρικού» και του «Οικονόμου» αντιπροσωπεύουν όλον τον μπαλαρίνικό μας κόσμο. Φτάνει λοιπόν. "Αν παρέλειπα λίγες άς μη μου κρατήσουν κακία. "Ες άλλοτε... Κάποτε θάρη και ή σειρά τους να άσχοληθώ και με αυτές.....

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

Ο ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

—Περίεργο πράγμα... Δεν βρίσκω πιά την θαλασσογραφία, κι' όμως τώρα μόλις την κρατούσα.

ΜΙΚΡΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η άλλη λογαφία της Μαρλένε

Πολύ λίγοι είναι εκείνοι που μπορούν να πουν ότι τους έχει γράψει κάποτε ή «ξανθή Αφροδίτη» Μαρλένε Ντήτριχ. "Ένας άπ' αύτους είναι και ο "Αρθουρ Κάμπ, ο φροντιστής του τελευταίου της φιλμ «Αγγελος». "Ο... ευτυχής αυτός άνθρωπος, πήρε από την Μαρλένε κατά την διάρκεια του τελευταίου της ταξιδιού την εξής κάρτα:

«Αγαπητέ "Αρτου, όμολογώ ότι το τσάι που μου σερβίριζες στο στούντιο, ήταν άπειρώς καλλίτερο άπ' αυτό που πίνω τώρα στα μεγάλα «Παλάς». Χαίρετσή μου την Ντόττυ, την Νέλλη, και τον Χάρρυ».

"Η Ντόττυ είναι ή μακιγιάζ, ή Νέλλη ή κομμώτρια και ο Χάρρυ ο μηχανικός του ήχου της Μαρλένε.

—ΕΕ—

Ο Κλάρκ Γκαϊνμπλ...φιγκυράν

Τελευταίως ο Κλάρκ Γκαϊνμπλ, πήρε από την Μέτρο μερικές μέρες άδεια για να άναπαυθή. Καθώς όμως έτοιμαζόταν να φύγη σε μια έξοχη, είδε ότι είχε ξεχάσει στο διαμέρισμά του το στούντιο ένα κοστούμι σπορ που του χρειαζόταν. "Ο Γκαϊνμπλ στενοχωρήθηκε γιατί δεν ήθελε να ξαναγυρίση στο στούντιο, από τον φόβο μην τον άγγαρέψουν με τίποτε· τί νάκανε, λοιπόν; Ξαφνικά θυμήθηκε, πως, προτού γίνει άστέρ, είχε κάνει τόν φιγκυράν. "Από τότε δε είχε κρυμμένα για άνάμνηση τά σύνεργα της παλιάς του τέχνης. Βγάξε, λοιπόν, και παίρνει μια περρούκα και μια γεγιόδα τά φορά και παρουσιάζεται στο στούντιο. "Εκείνη την ώρα γυρίζαν ένα φιλμ, και οι φιγκυράν ήταν συγκεντρωμένοι σε μια γυναίκα, έτοιμοι να πάρουν μέρος στο γύρισμα.

"Ο Κλάρκ Γκαϊνμπλ, χωρίς να το αντιληφθή θρήθηκε κοντά τους. "Ο σκηνοθέτης τότε, χωρίς να αντιληφθή με ποιον είχε να κάνει τον άρπάξει από το μπράτσο και κουνώντας τον δυνατά:

—Τέτοια ώρα έρχονται στο στούντιο; "Εμπα άμέσως στη γραμμή με τους άλλους.

Και ο Κλάρκ Γκαϊνμπλ, θέλοντας και μη, αναθυμήθηκε την παλιά του τέχνη, και γύρισε μια σκηνή ως φιγκυράν μαζί με τους άλλους «συναδέλφους» του!

—ΕΕ—

Το πνεύμα των μικρών

Ο διάσημος σκηνοθέτης Σέσιλ Μπ. ντέ Μίλλ, που έώρτασε αυτές τις μέρες την 60ετηρίδα του, διηγείται το εξής νόστιμο ανέκδοτο με την έγγονοπούλα του. Μια μέρα, πριν λίγες 8δομάδες την πήρε για ένα μικρό περίπατο στην έξοχη. Σε λίγο έφθαναν σ' ένα δάσος από δρύς και ο ντέ Μίλλ, έκρινε καλό να κάνει ένα μικρό μάθημα πραγματογνωσίας στην μικρούλα.

—Βλέπεις αυτά τά δέντρα; της λέγει, είναι πολύ γέρικά...

Και ή μικρή, διακόπτοντάς τον:

—Πιο γέρικά και από σένα παπού;

Η περιπέτεια του Φου τσέ - Κιάνγκ

Ένα κινέζικο διήγημα του Λή Ου-Τσεού

Ο Φου-Τσέ-Κιάνγκ είχε παρασταθή κι' αυτός θέλοντας και μη στην πολιορκία της χώρας του άπ' τους Τάρταρους. "Ήταν ένας ήσυχος ζωγράφος του Νανκιν πιο πλούσιος όμως σε ταλέντο παρά σε χρήματα. Καθώς λοιπόν οι παραγγελίες έλειπαν άπ' τον κακομοιρη τόν Φου-Τσέ-Κιάνγκ, οι μπογιές του ξεραίνονταν κι' ο ζωγράφος ήταν άναγκασμένος να βράξη ο ίδιος το ρύζι του και να προσκυνά τους προγόνους του μοναχός... "Ολομόναχος.

"Η γρηά μάνια του είχε πεθάνει άπ' την τρομάρα της μόλις άρχισε ή μάχη με τους Τάρταρους. Μοναχός, λοιπόν, στο σπίτι του ο Φου-Τσέ-Κιάνγκ, έφερνε και ξανάφερνε στο μαζλό του τά σφα λόγια της Πάν-Χοέ-Πάν της τόσο φρόνιμης αυτής ποιήτριας που έγραφε μέσ' σε κείνο το άμμητο «Βιβλίο της Γυναίκας... "Ο άντρας δεν πρέπει να μένη μόνος στον κόσμο».

"Η παντριά, όμως, είναι πράμμα μπερδεμένο και ο ζωγράφος μας συχνά νόνταν της μπερδεψοδουλειάς... "Ανοιξε λοιπόν το πορτοφόλι του, κι' άφοι μέτρησης και ξαναμέτρησης το περιεχόμενό του, άρχισε να σκέφτεται πώς μια έπισκεπή στο Παζάρι που πουλούσαν τις σκλάβες θα ίκανοποιούσε όλες του τις έπιθυμίες. "Εκείνο το πρωινό ίσια-ίσια ο γειτόνός του ο Ντά-Χό-Κι, του είχε έμπιστευθή πώς οι άθλιοι Τάρταροι άφοι είχαν άρπάξει άπ' τά σπίτια τους τις όμορφότερες Κινέζες, τις κόρες και τις γυναίκες τών Μανδαρινών, τις ξαναπουλούσαν. "Αφοι, λοιπόν, πλύθηκε καλά—

καλά ο Φου-Τσέ-Κιάνγκ κι' άφοι έβαλε την καλύτερη φορεσιά του, καταδέχτηκε να έπιθεωρήση την εικόνα του στόν καθρέφτη. "Αληθινά φαινόταν αρκετά νόστιμος με τά λοξά του ματάκια, τά μαύρα του βλέφαρα, το χλωμοκίτρινο δέρμα του, κι' αίσθανόταν τόν εαυτό του ίκανό να τραβήξη την προσοχή μιας νεαρής γυναίκας. Με βήματα λοιπόν ήσυχα και γεμάτα άξιοπρέπεια, όπως ταίριαζε σ' έναν άνθρωπο της τάξεώς του, ξεκίνησε για την αγορά.Το πλήθος εκεί κάτου έμπόδιζε το δρόμο και ο νέος με μεγάλη δυσκολία κατάφερε να βρη πέρασμα και σιγά-σιγά, σπρώχνοντας δεξιά κι' άριστερά μπόρεσε να βρεθή στην πρώτη γραμμή τών αγοραστών... "Εκεί πέρα, όμως, παρά λίγο να λιποθυμήση άπ' τη φρίκη του!

Μπροστά του δεν βρισκόταν καμιά γυναίκα, αλλά μοναχά κάτι σακκιά, άπλωμένα στη σειρά, τόνα δίπλα στ' άλλο. Το ύψος να ξεφωνήση. "Ο διπλανός του όμως τόν έκανε να σωπάση άμέσως διοντάς του ένα δυνατό χτύπημα στα νεφρά.

Οι Τάρταροι όπλισμένοι ως τά δόντια φυλάγαν τά σακκιά, κι' ένας άπ' αυτούς που φαινόταν νάναι ο άρχηγός τους, πήδησε ευκίνητα πάνω σε μια καρέκλα και στράφηκε προς τόν κόσμο! «Κινέζοι, που έρχεστε να αγοράσετε σκλάβες! φώναξε, μάθετε πώς εδώ μπροστά

σας, χάρις στην καλwsούνη του Ουρανού που φάνηκε πολύ ευνοϊκός στο στρατό μας, βρίσκονται οι πιο μεγάλες καλλονές της Κίνας! "Υπάρχουν επίσης και ήλικιωμένες κυρίες που ήταν άλλοτε ξακουστές για τά θέληγτρά τους, υπάρχουν ακόμα και γυναίκες Μανδαρινών, και κόρες Ψαράδων... Για να φανή όμως ή Τύχη δίκαια άπέναντί σας, και για να μην έχουν τά προνόμια οι πιο πλούσιοι να πάρουν τις πιο όμορφες, έτσι ώστε να μείνουν οι πιο άσκημες, για τους φτωχούς, ο Κύριός μας, άποφάσισε να κλείση κάθε μια γυναίκα μες σένα σακκί. "Η τιμή του κάθε σακκιού είναι ή ίδια. Διαλέξτε λοιπόν όποιον θέλετε και πάρτε το. "Όταν θα βρεθήτε στο σπίτι σας, μόνον όμως όταν βρεθήτε εκεί πέρα, θα έχετε το δικαίωμα ν' άνοιξετε το σακκί σας και να κυττάξετε τη σκλάβασας. "Οποιος όμως άπό σάς παρακούση τις διαταγές μας, θα κρεμαστή άμέσως, χωρίς όικτο...

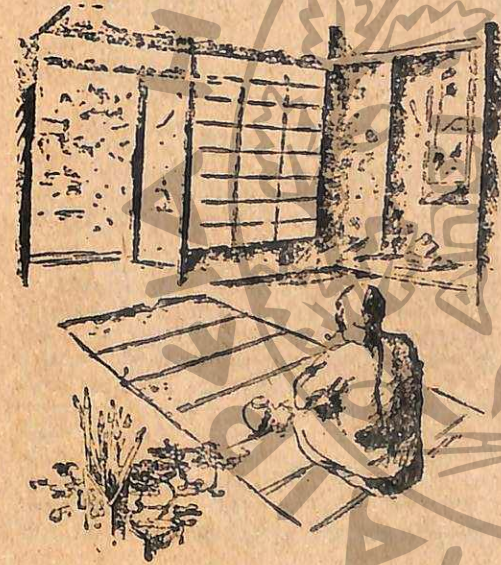
"Όταν έφτασε ή σειρά του, έπι τέλους, έκλεισε τά μάτια του, και με δυνατό χτυποκάρδι διάλεξε ένα σακκί, άφοι πλήρως ύστερα, φορτώθηκε το σακκί στόν ώμο του και τραβήξε για τό σπίτι του δειροπολούντας:

—Το σακκούλι είναι άλαφρό...—μονολογούσε—πρέπει νάχη μια γυναικούλα μικροκαμωμένη και κομψή... Πλασμένη ζεπίτηδες για μένα.

"Ετσι άνειρευόταν ο Φου-Τσέ-Κιάνγκ κι' άνοίγοντας την πόρτα του σπιτιού του, άκούμπησε το πολύτιμο φορτίο του πάνω στο ντιβάνι...

Σε λίγο, όμως, άνοίγοντας το σακκί, το ύρθε σάν ζάλη. "Ενοιωθε τά δάχτυλά του να τρέμουν εις τάς άρθρώσεις, και στη βιάση του να κυττάξη την σκλάβασ του, ο φρόνιμος Φου-Τσέ-Κιάνγκ, ξεχάσε τις άρχες του Κομφουκιού...

"Αλλοίμονο! άπ' τάνοιγμα του σακκουλιού πρόβαλε ένα κεφάλι τρομαχτικό... Μια γρηά κίτρινη, μαραγκιασμένη,

μ' ένα στόμα φαφούτικο και κάτι δάχτυλα μακρὰ και κοκκαλιάρικα σάν σκελετού...

"Εξω φρενών ο Φου-Τσέ-Κιάνγκ με μια έκφραση δσοφόνου μέσ' στα λοξά ματάκια του, άπλωσε κιόλας τά χέρια του στο ρυτιδωμένο λαμό της γυναίκας.

—Στάσου! εύρλιασε ή γρηά που ξαναβρήκε τη φωνή της μπροστά στόν κίνδυνο. Στάσου λοιπόν κύριέ μου που μ' έξουσιάζεις!... Σοι φέρνω την Ευτυχία! "Οποιος κι' αν είσαι θα γνωρίζης βέβαια τόν σεβαστό Χου-Χούγκ-Κέ, το πιο πλούσιο Μανδάρينو του Νανκίν... Μάθε πως είμαι ή «μεγάλη του γυναίκα». Οι Τάρταροι μ' άρπαξαν μόλις σήμερα το πρωί άπ' το σπίτι του. "Ο άντρας μου θα με γυρεύη παντού. "Οδηγήσε με λοιπόν κοντά του και θ' άνταμειφής.

"Ο Φου-Τσέ-Κιάνγκ τραβήξε άμέσως τά χέρια του. Σκέφτηκε πώς ή γρηά έλεγε ίσως την άλήθεια κι' άλλως τε θάχε πάντα καιρό να την συγυρίση όπως της χρειαζόταν αν το έλεγε ψέμματα. "Ήταν σκλάβας του, την είχε άγοράσει και μπορούσε να την σκοτώση χωρίς να δώσει κανένα λογαριασμό. Ξανάβαλε τη γρηά μέσ' στο σακκί, την πήρε στόν ώμο του και τραβήξε για τό παλάτι του Χου-Χούγκ-Κέ.

"Εκεί οι άντρες ήσαν ξετρελλαμένοι άπ' το φόβο τους, ενώ οι γυναίκες φώναζαν κι' έκλαιγαν δυνατά. "Ένας χοντρος άντρας άκουμπημένος σ' ένα σωρό μαξιλάρια έμενε εκεί άσάλευτος, άμίλητος, άπελπισμένος.

Τότε ο ζωγράφος μας, άφοι έκανε τά συνειθισμένα κοπλιμένα άνοιξε το σακκί. "Η γρηά πετάχτηκε έξω άπ' το σακκί, όπως θά πετιώταν ένας διάβολος έξω άπ' τό κουτί του και τρέχοντας όσο της συγχωρούσαν οι γέριες γάμπες της, σωριασάθηκε μπροστά στα πόδια του Χου-Χούγκ-Κέ. "Ο Μανδάρινος χαμογέλασε και άκουμπώντας το χέρι του πάνω στο χέρι της γυναίκας του:

—"Ω! άνθος της ευτυχίας μου!...— άρχισε να λέη. "Ω! μικρά άνθισμένα ποδαράκια!... Σε νομίζαμε χαμένη πιά άγαπημένη μου, κι' οι φοιχτοί αυτοί άνθρακοί που σ' έκλεψαν, έκλεψαν και την ευτυχία μου μαζί σου!...

"Η γρηά γεμάτη ταραχή, άρχισε να μούρμουριζει... Διηγήθηκε την Ιστορία του σακκού... της αγοράς... του καινούργιου της κυρίου...

Τότε ο Μανδάρινος σηκώθηκε και γεμάτος ευγνωμοσύνη πήγε και στάθηκε κοντά στόν Φου-Τσέ-Κιάνγκ.

—Θά σοι ξεπληρώσω τό ποσό που πλήρωσες για τό «Άνθος της Μηλιάς» την «μεγάλη μου γυναίκα» και ύστερα θά σε υιοθετήσω γιατί δεν έχω κανένα γυιό. "Αργότερα θά πληρωνομήσης όλη μου την περιουσία. Και για νάσαι ευτυχισμένος θά πάω να σοι διαλέξω ένα ό ίδιος μια όμορφη σκλάβας άπ' αυτές που άνατρέφονται στο Γιάνγκ Τσέου.

"Όπως έλεπε έτσι και έγινε!

ΛΗ-ΟΥ-ΤΣΕΟΥ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ

Ένα συνταρακτικό ανάγνωσμα του Πιέρ Μπουσαρντόν

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Κατά το 1833 έφημεύθησαν έπτά περίεργοι θάνατοι στο σπίτι του άδελφού Ντορογκό στη Γκέρν. Έξη μέλη της οικογένειάς του και ο ίδιος ο άδελφός πέθαναν μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα. Οι θάνατοι αυτοί απέδωσαν στην επιδημία της χολέρας, που εκείνη την εποχή θέρριζε ώριμες περιοχές της Γαλλίας.

Στο σπίτι του άδελφού έμεινε ζωντανή μόνον η υπηρέτρια του Έλένη Ζιγκαντώ, η οποία είχε δείξει έξαιρετική άγνη και άφοσίωση στους κυρίους της.

Ο διάδοχος του Ντορογκό άδελφός Λορσού κράτησε την Έλένη στην υπηρεσία του. Μά και του νέου άδελφού οι κοινότητες γνώρισε τη φρίκη της επιδημίας... Και η Έλένη Ζιγκαντώ, μόνη και άπαρηγόρητη, συνώδευσε ως την τελευταία κατοικία τους και τους νέους κυρίους της...

Κατά το 1850 ξαναβρίσκουμε την Έλένη Ζιγκαντώ ως μαγειρίσα στην υπηρεσία του καθηγητού Θεοφίλου Μπιντάρ. Μετά λίγο καιρό η υπηρέτρια του Καθηγητού, Ρόζα Τεσσέ, πεθαίνει από ένα μυστηριώδη θάνατο. Την αντικαθιστά η Φραγκίσκη Ύριώ, η οποία άρρωσταίνει βαρύνει και πεθαίνει από το σπίτι. Η Έλένη αναλαμβάνει να βρει μια νέα υπηρέτρια και η έγκληση της φέρνει στο σπίτι του Καθηγητού Μπιντάρ τη Ροζαλία Σαρραζέν, 19 ετών.

Μά και η νέα αυτή πεθαίνει μετά λίγο καιρό από ανεξήγητη άρρώστια...

Οι γιατροί Μπωντονέν, Γκινγιά και Μπιντάρ ύποπτευουν ότι δηλητηρίαση και αναφέρονται στις άρρώστια.

Την ύποθεση αναλαμβάνει ο ανακριτής Βανιέ, ο οποίος διάταξε την τοξικολογική εξέταση των σπλάγχχνων της Ροζαλίας Σαρραζέν και συγχρόνως ενεργεί ανακρίσεις. Η Έλένη Ζιγκαντώ, παρά τις διαμαρτυρίες της, τίθεται υπό κράτηση.

Έν τώ μεταξύ η ανακριτική αρχή συλλέγει συνταρακτικές πληροφορίες για το παρελθόν της κατηγορούμενης.

40N

Οι θάνατοι αυτοί έμειναν ανεξήγητοι. Μετά δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια, η Έλένη Ζιγκαντώ προσελήφθη στην υπηρεσία του καθηγητού Μπιντάρ. Και στο σπίτι του τελευταίου όμως άρρώστησαν τρία άτομα από μια μυστηριώδη άρρώστια. Τα δύο πέθαναν. Το άλλο έ βρίσκεται στο νοσοκομείο. Παρουσιάζει έν τούτοις έξαιρετικό ένδιαφέρον η δράσις της γυναίκας αυτής

και κατά το διάστημα που έμεσολάβησε μέχρι της προσλήψεώς της στην υπηρεσία του καθηγητού Μπιντάρ. Τα γεγονότα αυτά, που παρουσιάζουν την Έλένη Ζιγκαντώ τυλιγμένη μέσα σ' ένα πυκνό πέπλο μυστηρίου, τα περιγράφω λεπτομερώς στην έκθεσή μου...

«... Η Έλένη Ζιγκαντώ έφθασε στην πρωτεύουσα της Βρετανίας την 1ην Μαΐου του 1848.

«Αλλάζε πολύ συχνά σπιτία, γιατί σε κανένα δε μπορούσαν να υποφέρουν τον έλεεινό και φιλόνηκο χαρακτήρα της.

«Ένα έτος άργότερα προσελήφθη στην υπηρεσία του ζεύγους Καρρέρ. Ύστερα από ένα βρογχοκατάρκτον η κυρία Καρρέρ παρουσίασε φαινόμενα μιας μυστηριώδους τοξικής επιδράσεως.

«Τα φαινόμενα αυτά συνέπεσε να έμφανισθούν εϋθὺς μόλις η άρρωστη πήρε την πρώτη δόση ενός φαρμάκου που της άνέγραψε ο γιατρός της.

«Ητο φυσικόν ο γιατρός να μη μπορεί να εξήγηση αυτή την άπροσδόκητη επιδεινωσή της καταστάσεως της πελάτισσάς του, η οποία μόλις έσώθη και άνέρωσε άφοδ' η Έλένη Ζιγκαντώ άπελύθη της υπηρεσίας.

«Την 9ην Νοεμβρίου η «πολύτιμη» αυτή υπηρέτρια έκλήθη να υπηρετήσει στο σπίτι του Βίκτωρος Ραμπώ, ο οποίος ήταν παντρεμένος και είχε ένα χαριτωμένο αγοράκι έννεα έτών.

«Το παιδί αυτό δε μπορούσε ν' ανεχθή τη νέα υπηρέτρια, στά φαγητά της οποίας εύρισκε μια περιεργή γεύση. Έκτός αυτού ένοιωθε ώριμένες γαστρικές ένοχλήσεις, που άρχισαν στο τέλος ν' άνησυχούν την κύριο Ραμπώ. Αυτός έκανε άσπληρες παρατηρήσεις στην υπηρέτριά του. Η κουζίνα έβρισκόταν σε άξιοθρήνη κατάσταση από άπόφες καθωρίοτης.

«Η Έλένη δικαιολογήθηκε στον κύριο της ότι η άκαταστασία αυτή λετο στην προκάτοχό της και ύποσχέθηκε ότι θα βάλει σε τάξη τα πράγματα.

«Κράτησε την ύπόσχεσή της κι' έδειξε μια έξαιρετική εργατικότητα και άφοσίωση στους κυρίους της.

«Μά έξεδικήθη το μικρό Άλβέρτο Ραμπώ για την αντίπαθεια που της έδειχνε. Μια έαφνική άρρώστια τον άρπαξε μέσα από την άγκαλιά των γονέων του, που έκλαιαν άπαρηγόρητα το θάνατό του...

«Με το ίδιο σπαραγμό ψυχής έκλαιε τον μικρό Άλβέρτο και η «πιστή» υπηρέτρια, η οποία, κατά το διάστημα της ολιγοήμερης άρρώστιας του, ξενοχτούσε πλάι στο προσκέφαλό του.

«Ο θάνατος αυτός δέν έκίνησε καμμία ύπόνοια...

«Άργότερα, ο κύριος Ραμπώ άντελήφθη ότι από την κάβα του έκαναν φτερά τα μπουκάλια με τὰ καλύτερα του κρασί. Και συνέλαβε κατ' έπανάληψιν την υπηρέτριά του σε κα-

τάσσει μέθης.

«Την άπέλυσε περί τὰ τέλη του Ιανουαρίου του 1860, δίνοντάς της μια ολιγοήμερη προθεσμία για να βρει άλλο δουλειά.

«Η Έλένη Ζιγκαντώ δε μπορούσε να συγχωρήσει στον κύριο της ότι την πετούσε στο δρόμο μέσ' στην καρδιά του χειμώνα.

«Τις λίγες μέρες που της έμειναν άκόμη για να τον υπηρετήσει, αποφάσισε να τις χρησιμοποιήσει κατά τον πιό άποτελεσματικό τρόπο. Θέλοντας να έκδικηθή τον κύριο Ραμπώ, έβαλε στόχο τη γυναίκα του, την οποία άρχισε έπίσης ν' άντιπαθή από κάτι παρατηρήσεις που της έκανε μια μέρα. Και έαφνικά η κυρία Ραμπώ άρρώστησε...

«Μια πολύ έντονη γαντρεντερική διαταραχή την έρριξε στο κρεβάτι.

«Η Έλένη έέχασε ότι της είχαν φερθή άσχημα, ότι την είχαν διώξει και την πετούσαν στο δρόμο...

«Άρχισε να περιποιήται την κυρία της μ' έξαιρετική άφοσίωση και δραστηριότητα.

«Και ήταν τόσο αυτή η «δραστηριότης», ώστε η κυρία Ραμπώ, ύστερα από κάθε κουταλιά φαρμάκου ή σούπας που της σερβίριζε η «άφωσιωμένη» της υπηρέτρια, αισθανόταν φρικτούς πόνους στο στομάχι και τὰ έντερα και η κατάσταση της διαρκώς χειροτέρευε...

«Ο γιατρός του σπιτιού, που έκλήθη έπεινόντως την τρίτη μέρα, διαπίστωσε δύο πράγματα:

«1ον) Ότι η κυρία Ραμπώ είχε προσβληθή από μια περιεργή και άνεξήγητη πάθηση, και

«2ον) Ότι η άρρωστη είχε την έξαιρετική τύχη να την περιποιηθεί η Έλένη Ζιγκαντώ, που παρουσιάζονταν στα μάτια όλων ως η άφοσίωση και η αϋτοθυσία ένσαρκωμένες...

«Έν τούτοις, παρ' όλες τις περιποιήσεις της «άφωσιωμένης» υπηρέτριας και τις προσπάθειες του άνυποπτου γιατρού, η κατάσταση της κυρίας Ραμπώ γινόταν κάθε μέρα και πιό σοβαρή. Έπιπροσθέτως άρρώστησε και η μητέρα της ή χήρα κυρία Μπριέρ, που έμενε στο ίδιο σπίτι. Παρουσίασε κι' αυτή τὰ ίδια άκρίβως φαινόμενα: πόνους δυνατόν στο στομάχι και τὰ έντερα, έμέτους άκατασχετούς, ψύξη των άκρων, γενικήν κατάρπωση...

«Ο κύριος Ραμπώ, πρό της καταστάσεως αυτής ανέκαλεσε την άπόλυση της Έλένης και την παρακάλεσε να μείνει στο σπίτι του για να περιποιηται τις άρρωστες.

Αυτό Ικανοποίησε έξαιρετικά τη «καλή» υπηρέτρια κι' έδιπλασίασε τις έκδηλώσεις της άγάπης της προς την κυρία της, που βασανιζόταν από την άνεξήγητη εκείνη άρρώστια και που άρχισε τώρα να δείχνει σημεία παραλύσεως των άκρων.

«Έν τούτοις μια μέρα η Έλένη Ζιγκαντώ έξηφανίσθη από το σπίτι του Ραμπώ για να μη έπιστρέψη πιά.

Στη μαγειρίσα ένός γειτονικού

σπιτιού, με την οποία μιλούσε μια μέρα πριν από την έξαφάνισή της, είχε πει:

«Θά φύγω από το σπίτι, γιατί δέν άντέχω πιά να βλέπω την κυρία μου και τη μαμά της να υποφέρουν τόσο. Η γρηά δέν είναι τόσο βαρεία και άσφαλώς θα σωθή. Μά η κυρία μου—άχ, η καυμένη ή κυρία!—είνε σε πολύ κρίσιμη κατάσταση! Θά πεθάνη ή φτωχή μου κυρία! Άσφαλώς θα πεθάνη!

«Η κυρία Μπριέρ άνέρρωσε λίγες μέρες μετά την έαφνική άναχώρηση της Έλένης, εύτυχώς δε η κυρία Ραμπώ δέν πέθανε, όπως είχε προφητεύσει η υπηρέτριά της. Πέρασαν όμως μήνες ολιόκληροι μέχρις ότου κατορθώσει να σταθή στα πόδια της...

«Η δράση της γυναίκας, που σκόρπιζε γύρω της τον όλεθρο, δέν περιωρίστηκε ως έδω. Κατά τον Μάρτιο του 1850 προσελήφθη στην υπηρεσία του ζεύγους Όζαν, που είχε ένα παιδί πέντε έτών.

«Στην αρχή όλα πήγαιναν καλά. Άργότερα όμως ο κύριος Όζαν παρατήρησεν, ότι οι μπουκάλες του κονιάκ, από το όποιο συνήθιζε να θάχνει, κάθε πρωί λίγο στον καφέ του, άδειάζαν με καταπληκτική ταχύτητα. Πρόσεξε την υπηρέτριά του. Πολλές φορές την είδε μεθυσμένη. Της έκανε άσπληρες παρατηρήσεις. Εκείνη ύποσχέθηκε ότι δέν θ' άγγιζε πιά το κονιάκ του κυρίου της...

«Μά η άπάντησή της παρατηρήσεις του κυρίου Όζαν, η πραγματική άπάντησή της έκδικητικής Έλένης, ήταν η έαφνική άρρώστια του μικρού...

«Τὰ ίδια συμπτώματα, η ίδια άγανία των άλλων θυμάτων...

Θάλαγε κανείς πώς ήταν μια τραγική σκηνη θεατρικού έργου, που έπανελαμόντο με μαθηματική ακρίβεια κάθε τόσο.

«Η άπειρία του γιατρού, οι άπεγνωσμένες του προσπάθειες να σώση τον άρρωστο, η λαχτάρα και η άπόγνωση των δυστυχισμένων γονέων, η παραδειγματική άφοσίωση και οι περιποιήσεις της Έλένης... Όλα, όλα τὰ ίδια, μια επανάληψις ένός μακαβρίου δράματος...

«Και ο έπίλογος του δράματος αυτού ήταν άληθινά σπαρακτικός. Το νωπό χάμα ένός νεοκαίμενου τάφου έσκέπασε το βασανισμένο κορμάκι του άθώου θλαστού του ζεύγους Όζαν, ένθ' η Έλένη μαζί με τους χαροκαμένους γονείς έκλαιε για το άδικοχάμενο άγγελοδύ...

«Έν τούτοις σε μια φιλενάδα της είχε πει:

«Νά σοι πώ. Είναι κοινό έκ μέρους μου να λυπούμαι για το παιδί δυο ανθρώπων, που μου φέρθηκαν τόσο άσχημα!

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

«Τρεις εβδομάδες ύστερα από το θάνατο του μικρού Όζαν, η Έλένη Ζιγκαντώ έβηκε θέση μαγειρίσας στο ξενοδοχείο «Η άκρη του κόσμου», στην πλατεία Σαιν-Μισέλ της Ρέν.

Το ξενοδοχείο αυτό το διηύθυνε ο Λουί Ρουσσέλ, του οποίου η μητέρα μια γυναίκα δραστήρια κι' ένεργητική, μ' όλα τὰ έβδομηντα της χρόνια που επέβλεπε το ύπαλληλικό προσωπικό, είχε για βοηθό της μια έξαιρετη

νέα, την Περότ Μασέ, που ήταν το πρόσωπο της έμπιστοσύνης της.

«Η Έλένη Ζιγκαντώ δέν άργησε να έλθη σε προστριβή με την Περότ, που την ζήλευε φοβερά.

«Η ζήλεια αυτή μετετράπη γλήγορα σε μίσος. Όταν μάλιστα η Περότ συνέλαβε έπ' αϋτοφώρω την μαγειρίσα να κλέβη μπουκάλες με κρασί από την κάβα του ξενοδοχείου και η γρηά κυρία Ρουσσέλ διαπίστωσε ότι της έλειπαν ώριμένα σερβίτσια και πεσέτες, που άργότερα έβρέθηκαν μέσα στο μπουλόν της Έλένης, η τελευταία άυτή έδωσε σημεία μανιακής κρίσεως.

«Ο Λουί Ρουσσέλ δε θέλησε να παραδόση τη μαγειρίσα του στην άστυνομία. Της έδωλεσε όμως, ότι έπρεπε να έγκαταλείψη το ξενοδοχείο μέσα σε δυο μέρες.

«Έν τούτοις η Έλένη δέν έφυγε μετά δυο μέρες. Αναγκάσθηκαν να την κρατήσουν, γιατί έν τώ μεταξύ άρρώστησε έαφνικά η κυρία Ρουσσέλ.

«Η Έλένη άρχισε να την περιποιείται με την ίδια παραδειγματική πίστη και άφοσίωση, με την οποία είχε ως τώρα περιποιηθή τόσοι και τόσοι άρρώστους...

«Μετά λίγες μέρες άρρώστησε και η Περότ.

«Η Έλένη προθυμοποιήθηκε να προσφέρει και σ' αυτήν τις υπηρεσίες της. «Μετά λίγες μέρες, η κυρία Ρουσσέλ πάθαινε μια γενική παράλυση, που έκανε πιά τη ζωή της μαρτυρική, ένθ' η χαριτωμένη Περότ Μασέ πέθαινε μέσα σε μια φρικτή άγανία...

«Η Έλένη Ζιγκαντώ διώνυθη από το ξενοδοχείο ύστερα από λίγον καιρό, που την έπιασαν ξανά να κλέβη μπουκάλες με κρασί...

«Εκτός από τὰ παραπάνω, που άνεφέροντο με κάθε λεπτομέρεια στην έκθεση για το παρελθόν της Έλένης Ζιγκαντώ, η άνακρισις έφερε εις φώς και ένα άλλο συνταρακτικό έπεισόδιο από τη ζωή της μυστηριώδους αυτής γυναίκας, που στο πέραςμα της σκορπούσε τη συμφορά και το θάνατο.

Το έπεισόδιο αυτό άναφέρεται στο έτος 1834, κατά το όποιο η Έλένη είχε προσληφθή ως μαθητευομένη από την μοδίστα Ιωάννα — Μαρία Λεμπουσε, που έμενε σ' ένα κοινό διαμέρισμα με τη χήρα μητέρα της, την άδελφή της Περίνα και τον άδελφό της Πέτρο.

Στις 8 Δεκεμβρίου του 1834 η χήρα Λεμπουσε πήγε μαζί με την Έλένη στο Ποντιβό για να εξέτασθ' από κάποιον γιατρό. Μόλις επέστρεψε στο σπίτι της ένοιωσε φοβερούς πόνους στο στομάχι. Συγχρόνως άρχισαν να την συγκλονίζουν έντονα ρίγη και άκατάσχετοι έμετοι.

Μετά μια εβδομάδα η άναθή γρηούλα πέθανε ένα μαρτυρικό θάνατο...

Κατά τὰς αρχάς του Ιανουαρίου η Περίνα προσεβλήθη από την ίδια μυστηριώδη άρρώστια και πέθανε μέσα σε λίγες μέρες.

Την έπομένη άκρίβως του θανάτου της, ο άδελφός της Πέτρος έπεσε θάρειά άρρωστος...

Η Έλένη προθυμοποιήθηκε να τον περιποιηθή, όπως είχε κάνει ως τώρα

για τη μητέρα του και την άδελφή του.

Μά ο νέος, που άντιπαθούσε τρομερά τη μοιραία εκείνη γυναίκα, όχι μόνο δε δέχθηκε τις περιποιήσεις της, αλλά και της άπηγόρευσε να μπαίνει μέσα στο δωμάτιό του.

Κάλεσε το γιατρό Τουρσαίν από το Λοκρινέ, ο οποίος διέγινωε έναν έντονο έρεθισμό του στομάχου και τον ύπέβαλε σε θεραπεία.

Ο Πέτρος άνέρρωσε, ύστερα από άρκετο διάστημα, πολύ πριν όμως η Έλένη έδωσε την παραίτησή της στην Ιωάννα—Μαρία Λεμπουσε και έγκατέλειψε το σπίτι στο όποιο είχε φέρει τη συμφορά.

Για την άναχώρησή της δικαιολογήθηκε στην κυρία της με τὰ παρακάτω λόγια:

—Πρέπει να έγκαταλείψω πιά αυτό το σπίτι γιατί φοβάμαι τὰ λόγια του κόσμου... Είναι φυσικό οι προληπτικοί να με θεωρήσουν ως ένα πλάσμα που φέρνει την καταστροφή. Όπου πηγαίνω, ο θάνατος έρχεται μαζί μου...

Η Έλένη Ζιγκαντώ έμεινε ύστερα, για λίγες μέρες, στο σπίτι της χήρας Λορσού.

Πήγε 'κει ζητώντας μια ολιγοήμερη φιλοξενία:

Η χήρα Λορσού, που ήταν ήδη άδιάθετη, την κάλεσε για να την περιποιηθή:

Κανείς δέν έμαθε. Πάντως είναι έξηκριβωμένο ότι από την ημέρα που η Έλένη μπήκε στο σπίτι της, η δυστυχισμένη χήρα άρρώστησε βαρύνει...

Και μετά λίγες μέρες η κυρία Λορσού πέθανε μέσα σε φρικτούς πόνους, ύστερα από μια σύντομη περίοδο έμετων και σπασμών...

Ύστερα από το θάνατο της χήρας Λορσού, η Έλένη έβηκε θέση στο σπίτι της Μαρίας Μπελλέκ.

Εκεί φρόντισε να εξασφαλίση μερικά ήθηκα «άλλοθι»:

Μια μέρα έπεσκέφη τον γιατρό Τουρσαίν, ζητώντας τις συμβουλές του, για μερικά νοσηρά συμπτώματα που του περιέγραψε. Μά ο γιατρός, μ' όλη την έπίμονη εξέταση που της έκανε, δέν κατώρθωσε να διαπιστώση την ύπαρξη πραγματικής άρρώστιας και την έθεσώρησε μάλλον ως «κατά φαντασίαν άσθενή».

Η Έλένη επέμεινε στην ύποθετική της άσθένεια κι' έκάλεσε, ύστερα μερικές εβδομάδες, το γιατρό στο δωμάτιό της. «Είνε τότε την έντύπωσή ότι έπαυσε από κάποιον διαλείποντα πυρετόν, που βρισκόταν στο στάδιον της άποδρουής.

Ο γιατρός άνέγραψε την ένδεσιν μένη θεραπεία.

Όταν όμως την έπομένη ξανάθε για να έπισκεφθή την άρρωστη του, πληροφορήθηκε έκπληκτος, ότι αυτή είχε φύγει για ταξίδι.

Άνοιξαν μπροστά του το κιβώτιο, μέσα στο όποιο η Έλένη φύλαγε διάφορα μικροπράγματα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

∞ Για την ζωή για τον έρωτα

Θαρρεί κανείς πώς μερικές γυναίκες αλ-
σθάνονται ήδονη να ταπεινώνουν τους έξαι-
ρετικούς άντρες που πέφτουν στα δίχτυα
της αγάπης των.

—Οι άνδρες ενεργούν και σκέπτονται σαν
να έχουν πλασθή για να υπάρχουν μόνο για
τον εαυτό τους.

“Ακουσε χίλιες φορές, μίλα μια φορά μο-
νάχα.

Τρώγε και πίνε με το φίλο σου, μα μην
κάνεις επιχειρήσεις μαζί του.

“Οποιοι ρίχνει πέτρα στη λάσπη, πιτσιλι-
ζεται.

—Θαρρεί κανείς πώς μερικές γυναίκες αλ-
σθάνονται ήδονη να ταπεινώνουν τους έξαι-
ρετικούς άντρες που πέφτουν στα δίχτυα
της αγάπης των.

“Η ζημιά είναι αδελφή του κέρδους.
Για τον παλαδό, κάθε μέρα είναι γιορτή.

Στις διωτικές μας υποθέσεις υπάρχει βρα-
δυτής που ωριμάζει τα πράγματα και βρα-
δυτής που τα σαπίζει.

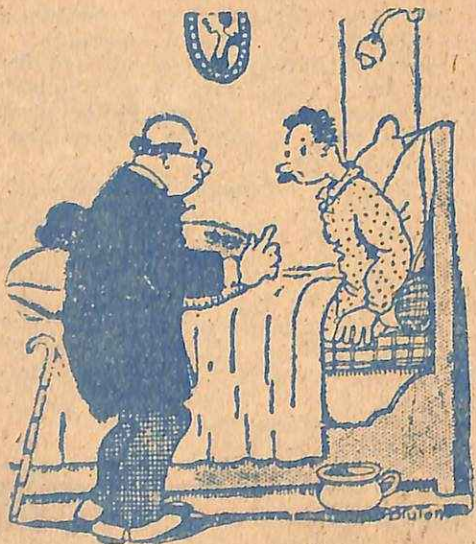
Τα όδυνόττερα πένθη δεν είν' εκείνα
που φοράμε στο χέρι.

Πιο ωφέλιμο είναι να μελετάς έναν αν-
θρωπο παρά δέκα βιβλία.

“Η λογική πρέπει να ναι πίσω από την δ-
ρεξη για να την χαλιναγωγή.

—Γενικώς—και το ίδιο το ξέρουν καλά οι
γυναίκες—ένας άνδρας, που κάνει πνεύμα
μιλώντας για τον έρωτα, δεν έρωτεύτηκε
ποτέ κατά βάθος.

ΟΧΙ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ

—Πάτε καλλίτερα. Μπορώ λοιπόν να σας
επατρέψω να γρήτε έξω. Αποφεύγετε όμως
τις δυσάρεστες συναντήσεις. Που μένει η
πεθερά σας;

Τὰ φαιδρά

των

συγγραφέων

“Ο Πιρόν στην ακαδημία. —Τὰ
τσουρέκια της Κας Τρ. Μπερνάρ. — Η άφηρημάδα
του “Αϊνσταϊν.

Τὰ μέλη της Γαλλικής “Ακαδημίας εἶ-
χαν συνέλθει για να αποφασίσουν αν θα
εδέχοντο ως μέλος τὸν ασαυρικό ποιη-
τήν καὶ διάσημον αἰσχρολόγον Πιρόν.
Στὴν συνεδρίασιν παρευρίσκετο καὶ ὁ
γέρο Φοντενέλ, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε θεό-
κουφος. “Οταν κατάλαβε ἀπὸ τὴς χει-
ρονομίης τῶν ἀκαδημαϊκῶν ὅτι ἡ συζή-
τησις ὤζυνετο, ῥώτησε κάποιον:

— Περὶ τίνος πρόκειται;
— Περὶ τοῦ Πιρόν. Βέβαια εἶναι ἄξιος
να γίνῃ ἀκαδημαϊκὸς ἀλλὰ δυστυχῶς εἶ-
ναι ὁ συγγραφεὺς ἐκείνης τῆς ὥδης.
(Σημ.— Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ αἰ-
σχρότερα ποιήματα τοῦ
Πιρόν, ἀλλὰ ἀριστούργη-
μα γιὰ τὸ πνεῦμα καὶ
τὴν φράση του).

Καὶ ὁ Φοντενέλ ἀπήν-
τησε:

— Βεβαίως τὸ ἐδιόρι-
σα αὐτὸ τὸ ποίημα. “Αν
ὁ Πιρόν τὸ ἔγραψε πραγ-
ματικῶς πρέπει νὰ τὸν μα-
λώσωμε πολὺ. “Αλλ’ ἂν
δὲν τὸ ἔγραψε δὲν πρέπει
νὰ τὸν δεχθοῦμε στὴν “Α-
καδημία.

“Ο Γάλλος χιουμοριστὴς
Τριστάν Μπερνάρ κρα-
τώντας κάποτε δυὸ ἀφρά-
τα τσουρέκια συνητήθη
μὲ ἕναν φίλον του.

— Δυὸ τσουρέκια, ἀγα-
πητέ μου Μπερνάρ. τοῦ
εἶπε ὁ φίλος του. Δὲν σὲ
ἤξερα τόσο λιχοῦδη.

— “Απατάσαι, ἀγαπητέ μου! τοῦ ἀ-
πήντησε ἐκεῖνος. Αὐτὰ τὰ δυὸ τσουρέ-
κια δὲν εἶναι γιὰ μένα. Νὰ τὰ συμβάλῃς.
Τις προάλλες ἡ πεθερά μου περνώντας
μαζί μου ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον Κο-
κλέν, εἶδε στὴν βιτρίνα μερικά θαυμά-
σια τσουρέκια καὶ ἐφώνασε:

— Θὰ ἔδινά τὴν μισὴ ζωὴ μου γιὰ νὰ
φάω ἕνα ἀπ’ αὐτὰ τὰ τσουρέκια.
Καὶ ὁ Τριστάν Μπερνάρ προσέθεσε ὅ-
στερα ἀπὸ ὀλιγοστίγη σιωπῇ:

— Καταλαβαίνεις, λοιπόν, τῆς ἀγό-
ρασα δυό.

“Ο “Αϊνσταϊν εἶναι, ὡς γνωστὸν, καὶ
πολὺ καλὸς βιολιστὴς. Εἶναι, ὅμως, ταυ-
τοχρόνως καὶ πολὺ ἀφηρημένος ἄνθρω-
πος. Κάποτε θὰ πῆγαινε μὲ τὴν γυναῖκα
του σὲ μιὰ συναυλία τοῦ διασημοῦ βιο-
λιστῆ Κράισλερ. Στὸ δρόμο, ὅμως,
σταματᾷ ὁ “Αϊνσταϊν τὸ σωφὲρ καὶ τοῦ

λέγει νὰ γυρίσῃ πίσω.

— Γιατί; τοῦ λέγει ἡ γυναῖκα του.
— Ξέχασα νὰ πάρω μαζί μου τὸ βιο-
λί μου!

“Ο μέγας σοφὸς ἐνόμιζε ὅτι θὰ πῆ-
γαινε αὐτὸς νὰ δώσῃ συναυλία!

Κάποιος Γάλλος θεατρικὸς συγγρα-
φεὺς σοφίστηκε τὴν ἀκόλουθη πρωτότυ-
πη ἐκδίκηση γιὰ νὰ τιμωρήσῃ κάποιον
κριτικὸ του, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχανε εὐκαι-
ρία χωρὶς νὰ τὸν ξετινάξῃ:

Πῆγε καὶ παράγγειλε
μερικὲς ντουζίνες περιλαί-
μια σκύλων σὲ ὅλα τὰ με-
γέθη. Κάθε περιλαίμιο εἶ-
χε καὶ μιὰ μεταλλινὴ πλά-
κα, πάνω στὴν ὁποία ὁ
συγγραφεὺς ἔβαλε καὶ ἕ-
ξάραιαν τ’ ὄνομα τοῦ
κριτικῆς του. Κάθε φορὰ,
λοιπόν, τοῦ ὁ συγγρα-
φεὺς ἔβγαине ἕξω, πῆγα-
νε στὴς συνοικίες, ἔπιανε
καμιὰ δεκαριά ἀδέσποτα
σκυλιά τοῦ δρόμου καὶ
τοὺς φοροῦσε ἀπὸ ἕνα πε-
ριλαίμιο. “Επειτα ἔξακο-
λουθοῦσε τὸ δρόμο του ἱ-
κανοποιημένος.

Φαντασθῆτε τώρα τὸ
πανδαιμόνιο ποὺ γινόταν
κάθε μέρα στὴν αὐλὴ τοῦ
κριτικῆς, ἀπὸ τὰ σκυλιά
ποῦ τοῦ κουβαλοῦσαν οἱ
ἀστυφύλακες. “Ο δυστυ-
χὴς κριτικὸς πῆγε νὰ
τρελλαθῇ ἀπὸ τὸ κακό του. Αὐτὸ κρά-
τησε ἕνα μῆνα. “Οταν τέλος ἔμαθε ποιὸς
τοῦ ἔκανε αὐτὲς τίς φασαρίες, ἀπεφάσι-
σε νὰ μὴν ξαναγράψῃ πιά κριτικὴ ἐναν-
τίον τοῦ πρωτοτύπου συγγραφέως.

Τρεῖς “Εγγλέζοι, μέσα σ’ ἕνα βαγόνι
σιδηροδρομικὸ κουβέντιαζαν γιὰ διαφό-
ρους τσιγκουνήδες.
— “Εγνώρισά τὸν ἔμπορο Μπέρμιγκαμ
εἶπεν ὁ ἕνας ποῦ ὅταν ἔγραφε σκέπαζε
διαρκῶς τὸ καλαμάρι του γιὰ νὰ μὴν
ἐξατμίζεται τὸ μελάνι.

— “Εγώ, πάλι, εἶχα κάποιον φίλο στὴν
Γλασκώβη, εἶπε ὁ δεύτερος, ποὺ τὴ νύ-
χτα σταματοῦσε τὸ ρολόγι του γιὰ νὰ
νὰ μὴ... φθειρῶνται οἱ δείκτες.

— Αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτα! εἶπε τότε
ὁ τρίτος ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ
τὸν μεγάλον χιουμορίστα Μπέρνερ Σω.
Κάποιος ξάδελφος δικός μου στὸ Λονδί-
νο ἔπαυσε νὰ διαβάξῃ ἐφημερίδες γιὰ νὰ
μὴ φθειρῇ τοὺς... φακοὺς τῶν γυαλιῶν
του!

Ο “Αϊνσταϊν

Αγγλικό χιούμορ

Ο Γκόγκος στην Αθήνα

“Η δειά Μπατσούρω στὸν Γκόγκο

ΤΟ ΠΑΠΑΔΟΓΛΕΙΜΑ

τοῦ κ. Νικ. Τσεκό

Γκόγκου ἀνηψ’δάκ’ μ’.

Αχ! παληούπιδο πὼς μὴ κάν’ς νὰ σι-
ναχουριέμ’ κι νὰ μὴ μπορού νὰ κλείσ’
μάτ’ δλ’ τὴ νύχτα. “Ηταν ἀνάγκ’ μουρὲ
νάβρ’ς δασκάλα γιὰ νὰ σὶ κάν’ μάθ’μα;
Δὶν σέβεισι δτ’ ἀντὶς νὰ δυναμώσ’ ὁ-
ποιος πριέπ’ γιὰ νάμπ’ς στοῦ Πανιπιστή-
μιου, θ’ ἀδυνατήσ’ς κι θὰ πᾶν, οὐλα
τάξουδά μ’ χαϊμένα; “Αχ! βρέ Γκόγ-
κου, στὰ γράφ’ ἱφτοῦ-
να διγιάτ’ ξέρου ἀπὸ
φ’λιά! “Οντας παντρέ-
φ’τα κι ἱγώ τοῦ συ-
χουρεμέν’ τοῦ μπαρμ-
πούλ’ σ’ τὸν Κουλου-
καθὶ, ἴέτο’ τοῦ ἴεκανα
μάθ’μα. Κὶ δσοῦ τὸν
θυμάμι ποὺ δὶν εἶχι ἄ-
νάκαρ νὰ πᾶν οὐτὶ
στοῦ χουράφ’ ποὺ εἶνι
μέσα στοῦ χουριό τὸν
καίγιτι ἡ καρδούλα
μ’!

“Ας εἶνι ὅμως. Μιά
κι ἀρχίσις τώρα δὶν εἶ-
νι σουστὸ νὰ παρατήσ’ς
τοῦ μάθ’μα στὴ μέση.
Τῆρα μ’νάχα μὴ ρέγου-
λα νὰ μαθαίν’ς τὴν
προυαίδεια ποὺ θὰ σὶ
κάν’ ἡ δασκάλα γιὰ νὰ
ἀνθεξ’ς ὡποῦ νάμπ’ς
μὴ τοῦ καλὸ στοῦ Πα-
νιπιστήμιου.

Τώρα ἀκ’ τί θὰ σὶ κρέν’ κι φρόν’σι
ἀμέσου νὰ πᾶς νὰ τῶβρ’ς κι νὰ μοῦ
τοῦ στελ’ς. “Ιδὼ πιδάκ’ μ’ καθὼς ξέρ’ς
κι τὰ λόγου σ’, μὴ ψέν’ τοῦ λιουπύρ’
βλ’ τὴν ἡμέρα ποὺ τρέχου πότες στὰ
χουράφια κι πότι μὴ τὰ ζουντανά γιὰ
νὰ βουσκῇσ’ν. Τοῦ πιστὶ τοῦ μούτρου
μ’ Γκόγκου μ’ πιδάκ’ μ’, ἔχ, γίν’ κουμ-
μάτια κι ἡ καφρηὴ ὄντας πλίνουμι τοῦ
προυὶ ξινδέρν’ τὰ χιράκια μ’! “Ιέτο’
πλιές, μὴ εἶδι τὰ προῦφες ἡ γ’ναῖκα τοῦ
κὺρ δασκαλου ποὺ ἦρθι ἀπ’ τὴν “Αν-
θήνα κι τῆς κᾶκι τοῦ φυλλουκάρδ’ τ’ς
ποῦ νῆα γ’ναῖκα—γιατὶ δὶν πιστέβ’ νὰ
νομιζ’ς δτ’ γέρασα — ἴεχου τόσο ἀ-
σκ’μου μούτρου.

— Πριέπ’ νὰ βάλ’ς κανίνα φάρμακου,
κυρά Μπατσούρω μ’, μοῦ εἶπι.

— Τὶ φάρμακου κουπέλλα μ’, τὴν
ρώτ’σα, Μπᾶς κι ξέρ’ς κανίνα παπαδό-
γλειμα γιὰ νὰ φιάξ’ τοῦ μούτρου μ’;

— Πουὼς δὶν ξέρου, Μόνου ποὺ ἴδω
δὶν ἔχ’ Πριέπ’ νὰ γράφ’ς νὰ στοῦ στελ’
λ’ν ἀπὸ τὴν “Ανθήνα

Μωρὲ πέστου μου ἱσὺ κι μὴ σὶ
γνοιάξ’ γιὰ ἱφτοῦνο. Θὰ γράψ’ ἱγώ
τοῦ ἀνηψ’οῦ μ’ τοῦ Γκόγκου νὰ τοῦ πάρ’
κι νὰ μοῦ τοῦ στελ’!

Κὶ μοῦ τοῦ εἶπι Γκόγκου π’δάκ’ μ’,
Χεζιλίν’ τοῦ κρένουμι κι τοῦ π’λᾶνι
μέσα σὶ κάτ’ βαζάκια σὶς σπιταρίες.
Μόλ’ς τοῦ λ’πὸν λάβ’ς τὴν ἱπιστ’λή
μ’ ἀμέσου νὰ τρέξ’ς νὰ τοῦ πάρ’ς κι
νὰ μοῦ τοῦ στελ’ς γιὰ νὰ πασαλείψ’
τὰ μούτρα μ’.

Τῆρα
μόνου νὰ εἶνι ἀπὸ τοῦ
καλὸ γιὰτὶ ἡ γ’ναῖκα
τοῦ κὺρ, δασκαλου μοῦ
εἶπι δτ’ ὑπάρχ’ν δυὸ
λουγιῶν ἀπὸ δαύτου
τοῦ φάρμακου. Βαζιλίν’
κι Χεζιλίν’. “Ισὺ ὅμως
τῆραξὶ νὰ πάρ’ς ἀπὸ
τοῦ δέφτρου γιὰτὶ ἱκειὶ
εἶνι καλὸ γιὰ τοῦ πιστὶ
τοῦ μούτρου μ’.

Τοῦ λ’πὸν Γκόγκου
π’δάκ’ μ’ μὴ χασουμ’-
ρῆς οὐτὶ στάλα. “Αμέ-
σους τρέχα νὰ μοῦ
πάρ’ς τοῦ παπαδόγλει-
μα κι νὰ μοῦ τοῦ
στελ’ς. Σῆμεις σοῦ
στέλνου κι ἑκατὸ δρα-
χμοῦλις γιὰ νὰ τ’ ἀ-
γουράςς κι τῆρα νὰ
κάν’ς παζάρ’ κι νὰ μὴ
τοῦ πλερώςς ὅσοῦ στοῦ ζητήσ’ν.

Τώρα Γκόγκου μ’ ἴεχου νὰ σὶ γράψ’
κι κάτ’ ἄλλου. “Ιδὼ στοῦ χουριό π’δάκ’
μ’ ὄντας ἐφους ἀφῆκις μίνια κοπιλοῦδα
σάν τοῦ κρύου νιρὸ, τὴν ξέρ’ς δά, τὴν
Μουλουχάνθ’ τοῦ Σφαλιάρ, ποὺ σὶ κα-
ψουρ’ζόταν κι τοῦ φυλλουκάρδ’ τ’ς πι-
τάριζι σάν σὶ ἐγλειπὶ. “Η κουπιλοῦδα ἱ-
φτοῦν’ τοῦ λ’πὸν, ἀπ’ τοῦ μαράξ’ τ’ς ποὺ
δὶν εἶσι ἴδω, ἔπιαι στοῦ κριββάτ’ κι δὶν
ἔχ, ἀνάκαρ οὐτὶ ὡχ νὰ πῇ! “Αν ἤξερα
δτ’ δὶν θὰ ἔχανις τὰ σπουδάγματά σ’
στοῦ Πανιπιστήμιου, θὰ σὶ ἱεγραφα
νάβρ’ς ἀμέσου. “Αλλὰ ἱπ’δῆς δὶν θέλ’
νὰ μείν’ς στραβοῦς κι ἀγράμματος
κάτω ἱκειὰ ποὺ κάθαι κι ἀν πῆθᾶν
δὶν πειράξ’ ἱγώ μίνια φουρά θὰ στοῦ
γράψ’ κι φουράς τοῦ πένθους ποὺ
πριέπ’.

Περ’μένου νὰ μοῦ στελ’ς ἀμέσου τοῦ
φάρμακου κι φ’λῶ κι τὰ δῶγιου μαγ’λά-
κια σ’ ἂν τάξ’ς πλυμένα.

“Η θείτσα σ’
Μπατσούρω

“Ενας “Αγγλὸς περιηγητὴς ποὺ δρισκό-
ταν στὴ Γερμανία ταξίδευε σιδηροδρομικῶς
ἀπὸ τὸ Βερολίνο στὸ Μόναχο. Καθόταν σιω-
πῶς στὴ θέση του σ’ ἕνα βαγόνι πρώτης
θέσεως καὶ διαρκῶς ἔδρασε τὸ κεφάλι του
ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὸ τραῖνο ὅμως ἔ-
τρεχε μὲ μεγάλῃ ταχύτητα κι ἕνα ἀπότομο
ρεῖμα ἀέρος τοῦ πῆρε τὸ καϊνούργιο του
καπέλλο καὶ τὸ πέταξε ἐξω. Τότε ὁ “Αγγλὸς
χωρὶς νὰ θυμώσῃ διόλου, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν
κατελλοθήκη του ποὺ δρισκόταν πλάι του,
τὸ παλιό του καπέλλο καὶ κατόπιν τὴν πέ-
ταξε καὶ αὐτὴ ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ πᾶ
νὰ βρῇ τὸ καπέλλο ποῦχε κάμει φτερά.

“Υστερα κάθησε ἀπαθέστατα στὴ θέση του
καὶ ἄρχισε νὰ χαμογελά στοὺς ἐπιπληκτοὺς
συνταξιδιώτες του, χωρὶς νὰ τοὺς μιλά.

Οἱ Γερμανοὶ ἔσκασαν στὰ γέλια. Καὶ ἔ-
νας ἀπ’ αὐτοὺς τοῦπε εἰρωνικᾶ:

— Δὲν φαντάζομαι νὰ περιμένετε νὰ σας
φέρῃ ἡ κατελλοθήκη σας πίσω τὸ καπέλλο;

— “Εγὼ ὅμως, τοῦ ἀπάντησε ὁ “Αγγλὸς,
ὄχι μόνο τὸ φαντάζομαι ἀλλὰ καὶ τὸ πι-
στεύω. Τὸ καπέλλο δὲν ἔχει κανένα διακρι-
τικὸ ὄνομα. Οὐτε τοῦ μαγαζιοῦ ποὺ τὸ ἀ-
γόρασα, οὐτε τὸ δικό μου. “Η κατελλοθή-
κη μου ὅμως εἶναι γεμάτη ἀπὸ ὀνόματα καὶ
διευθύνσεις ξενοδοχείων. Θὰ τὰ βροῦν καὶ
τὰ δυὸ καὶ θὰ καταλάβουν σὲ ποῖον ἀνήκει
τὸ καπέλλο. Δὲν εἶναι ἔτσι;

“Ολοι οἱ Γερμανοὶ ἔμειναν μὲ ἀνοικτὸ τὸ
στόμα.

“Ενα στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα εἶχε βγῇ
στὴν ἐξοχὴ κι οἱ ἄνδρες ἠσυχολοῦντο στὴ
σκοποβολὴ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη ἐνὸς λοχίου.

“Εξαφνα κατέφθασε τρέχοντας κάποιος ὁ
ὁποῖος χειρονομοῦσε ἀπὸ μακριά.

— Γιὰ τὸ Θεό! εἶπε. Οἱ σφαῖρες φτάνουν
στὸ σπίτι μου. Θὰ μοῦ τὸ κάμουν κόσκινο.

Καὶ ὁ λοχίας ἀφηρημένος:
— Καλά, καλά. Μείνετε ἤσυχοι. Θὰ στελ-
λω ἕναν στρατιώτη νὰ προσέξῃ.

Η ΑΝΗΣΥΧΙΑ ΤΗΣ

— Γιώργο, πῆρες τουλάχιστον μαζί τὸ
γιὼ τοῦ μπατίου;

Τὸ ρομάντζο τοῦ ἀέρος συνετρίβη

Τὸ διαζύγιο τοῦ Τζίμ καὶ τῆς Αἴμυ

Μεταξύ τῶν 1962 διαζυγίων πού ἐξεδικάστηκαν τὸν περασμένο χρόνο στὸ Λονδίνο, ἐκεῖνο πού ἐκίνησε περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου ἦταν τὸ διαζύγιον τῆς τολμηρῆς γυναίκας ἀεροπόρου, Αἴμυ Μόλλισον. Παρακάτω παραθέτουμε τὴν ἀκριβή ἐξιστόρηση τοῦ ρομαντικοῦ γάμου τῶν δύο διασπόμενων ἀεροπόρων ὡς πὼς τὴν ἀφηγείται ὁ ἴδιος ὁ Τζίμ Μόλλισον, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε τόσο δραματικό τέλος.

«Αὐτῶς, εἶναι γεγονός ὅτι μετὰ τὴν γυναῖκα τὴν ὁποία θὰ διαλέξῃ κανεὶς γιὰ μιὰν ἐπικίνδυνον ἐπιχείρηση, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ γιὰ πάντα, ἐφ' ὅσον μάλιστα θὰ ἔχῃ πραγματοποιηθῇ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐνώσεως. Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ διάσημος ἀεροπόρος Τζίμ Μόλλισον δικαιολογεῖ τὸ διαζύγιό του μετὰ τὴν θρυλικὴ «ἑλπιμένη δακτυλογράφος» τὴν Αἴμυ Μόλλισον, ὅ ἕνα τὸν ἐθελόγει πὺ ἐξεδόθη τελευταία στὸ Λονδίνο μετὰ τὸν συμβολικὸ τίτλο: Παιχνίδι τοῦ ἀέρος.

Ἡ ἱστορία τοῦ γάμου τῶν δύο ἀεροπόρων καὶ τῆς διαλύσεώς του ἀποτελεῖ ἕνα λαμπρὸ θέμα γιὰ τοὺς μελετητὰς τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας.

Τὸ 1930, ὅταν ὁ Τζίμ ἦταν πιλότος τοῦ ιδιωτικοῦ ἀεροπλάνου τοῦ σέρ Τσάρλ Κίγκσφορντ Σμιθ καὶ πετοῦσαν ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Ἀγγλίας Μπρισμπὲν στὸ Σίνδνεϋ, ἡ Αἴμυ ἦταν ἐπιβάτης του. Καὶ πετοῦσε γιὰ πρώτη φορὰ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Ἀγγλίας.

—Μὲς Τζόνσον, τῆς εἶπε ὁ Τζίμ Μόλλισον, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ χορέψω ἀπὸψε μαζί σας;

—Μάλιστα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Αἴμυ καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε δυὸ χορούς.

Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ χοροῦ, ὁ σέρ Φίλιπς Γκέιμο, τότε διοικητὴς τῆς Νοτίου Οὐαλλίας, τοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι ἡ Αἴμυ δὲν θὰ μπορούσε νὰ χορέψῃ γιὰ τὴν ἑκὼν πολλὴ κουρασμένη.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια ἡ Αἴμυ θοισκόταν στὸν ἀερολιμένα τῆς Κέιπ Τάουν, γιὰ νὰ τὸν συγκαρῇ γιὰ τὴν ἐπιτυχὴ του διάπληση ἀπὸ τὸ Λονδίνο διὰ μέσου τῆς Σαχάρας. Συναντήθηκαν μιὰ ἡ δυὸ φορές σὲ κοσμικὲς δεξιῶσεις τῆς πόλεως καὶ κατόπιν ἡ Αἴμυ ἔφυγε. Ἐπὶ δυὸ μῆνες ὁ Τζίμ εἶχε χάσει τὰ ἴχνη της. Ἡ ἐπομένη συνάντησις πραγματοποιήθηκε στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα. Τὴν ἐπεσκέφθηκε σπῆτι τῆς καὶ τὴν κάλεσε νὰ δεῖνῃσιν στὸ ἀριστοκρατικὸ ρεστοράν Γκαλινώ.

Ἡ συζήτησις τους περιστράφηκε ἐντελῶς τυχαία στὸ γάμο.

—Δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσατε κάποια μέρα νὰ παντρευτῆτε; τὴν ρώτησε.

—Γιατί ὄχι, Τζίμ; τοῦ ἀπάντησε γελαστή.

—Αἴμυ, τῆς εἶπε τότε βιαστικά ὁ Τζίμ, παντρευόμαστε;

Ἡ Αἴμυ γέλασε καὶ τοῦ ἀπάντησε.

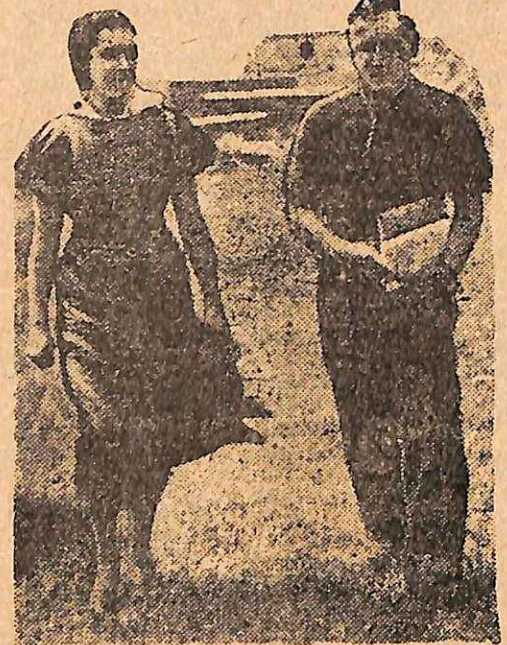
—Γιατί νὰ χάσω τὴν εὐκαιρία; Δέχομαι.

—Ὁ γάμος ἐγινε μ' ἐπισημότητα, ὅσο ἀπὸ δυὸ ἐβδομάδες ὅμως ὁ Τζίμ ἄφηκε μόνη τὴν γυναῖκα του γιὰ

νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν πρώτη του ὑπερατλαντικὴ του πτήση. Λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἡ Αἴμυ γιὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ μπῆκε στὸ ἀεροπλάνο τῆς καὶ πέταξε κατ' εὐθείαν στὸ Κέιπ Τάουν.

«Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ τῆς» γράφει ὁ ἴδιος στὸ ἐθελόγειο του, φανερώνει πολλὰ πράγματα. Πρῶτα-πρῶτα ὅτι τὴν προστασία τοῦ συζύγου τὴν θεωροῦσε περιττὴ ἀφοῦ προτιμοῦσε νὰ ταξιδεύῃ μόνη, ἀντίληψις ἡ ὁποία μ' ἔθιγε. Ἦσως νὰ εἶχε ἔρωτα μετὰ τὴν περιπέτεια καὶ τὰ ταξίδια, καὶ νὰ τῆς ἄρεσε ἡ ἀνεξαρτησία, μακριὰ ἀπὸ τὴν συζυγικὴ ἐστία. Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὲ θέση νὰ κρίνω τίποτε. Κρίνετε ἐσεῖς.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὴν Ἀ-

Ἡ Αἴμυ καὶ ὁ Τζίμ λίγο πρὶν τοῦ χωρίσθουν.

μερικὴ, ὁ Τζίμ Μόλλισον λέγει: «Δὲν ἔρω ἂν ἐκεῖνο πού μὰς συνδέει μετὰ τὴν Αἴμυ εἶναι ὁ ἔρω, ὅπως παραδέχεται ὁ πολὺς κόσμος. Ὅπως δὲ ποτε κάθε φορὰ πὺ συναντῶμεθα νοιώθουμε κάποια χαρὰ. Καὶ ἀκολουθεῖ ἡ δευτέρα ἀνακοίνωσις του σὲ δυὸ-τρὶς στενοῦς του φίλους, καὶ τὴν ἐποχὴ πὺ ἡ Αἴμυ εἶχε ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ Κέιπ Τάουν: «Ἐπὶ ἔξη μῆνες ἡ Αἴμυ καὶ ἐγὼ ζοῦμε μαζί στὴν πόλιν, στὸ νοικοκυριό μας. Τὸ νὰ πῶ ὅμως δὲν ζοῦμε συμφωνώντας ἀπολύτως σὲ ὅλες τῆς περιπτώσεις θὰ εἶναι ὑπερβολή... Καὶ οἱ δυὸ εἴμαστε τρομερὰ φιλόδοξοι. Νοιώθουμε κάποια ζήλεια ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, ὅχι στὸ αἰσθηματικὸ πεδίο, ἀλλὰ στὸ ἀεροπορικόν. Οἱ ἐπιτυχίες τῆς μετὰ μιλῶν. Τὸ ἴδιο κ' οἱ δεικνύει μου αὐτὴν.

Μολαταῦτα ἐργάζονταν στὴν ἴδια ἀεροπορικὴ ἐταιρία τοῦ Ἀτλαντικοῦ: «Εἶναι ὑπέροχη, γράφει, καὶ μοιραζόμαστε τὴ δουλειὰ ἐξ ἴσου».

Ἡ ὀριστικὴ ρῆξις μετὰ τοῦ ἱπταμένου ζεύγους ἐπῆλθε τὸν Ὀκτώβριο

τοῦ 1936. Ὁ Τζίμ θοισκόταν στὴ Νέα Ὑόρκη περιμένοντας νὰ περάσῃ τὸν Ἀτλαντικὸ μετὰ τὸ ἀεροπλάνο του «Δωροθέα». Τὴν προηγουμένη μέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του, διάβασε στὶς πρωτῆς ἐφημερίδες: «ΡΗΓΜΑ ΕἰΣ ΤΟ Ι-ΠΤΑΜΕΝΟΝ ΖΕΥΓΟΣ».

Ἡ Αἴμυ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀτυχή πτήση τῆς πὺ παρὰ λίγο, νὰ τῆς στοιχίσῃ τὴν ζωὴ—ἔπεσε τὸ ἀεροπλάνο τῆς στὸ Κέντ—δῆλωσε στοὺς ρεπόρτερς τοῦ Λονδίνου ὅτι ἡ ἐπιθυμία τῆς ἦταν νὰ χωρίσῃ μετὰ τὸν Τζίμ.

«Τὸ πλῆγμα ἦταν πολὺ μεγάλο γιὰ μένα...» συνεχίζει ὁ Τζίμ. Ὡστόσο ἡ ἀπόφασίς της νὰ χωρίσῃ μου ἔκαμε αἰσθητικὴ μεγάλη, καὶ μοῦφερε ἀναπάντεχη στενωχώρα... Συγκεντρώνοντας τὶς σκέψεις μου καὶ κρίνοντας ἀπὸ τὸ πρόσφατο παρελθὸν ἔδωκα ὅτι τὸ διαζύγιο ἦταν μιὰ λύσις ἐπιθυμητὴ τῆς ὁποίας ἔπρεπε νὰ περιμένω. Ἀργότερα ὅταν ἐπληροφορήθηκα τὶς λεπτομέρειες τῶν δηλώσεων τῆς Αἴμυ, τὴν συγχώρησα καὶ κατάλαβα περισσότερα...

Κυριευμένος ἀπὸ ἀνησυχία καὶ ἀπελπισία καὶ γνωρίζοντας ὅτι αὔριο ἡ πιθανότης νὰ ζῶ θὰ ἦταν ἐλαττωμένη πενήντα τὰ ἑκατὸ, πέρασα τὸ τελευταῖο μου ὥρα στὸ διάφορα κακοφύημα κέντρα τοῦ Χάρλεμ. Ξενύχτησα καὶ τὸ πρῶτ' ὅπως ἤμουν πῆγα στὸ ἀεροδρόμιο ὅπου με περιμένε ἑτοίμο τὸ ἀεροπλάνο μου γιὰ τὸ μεγάλο πῆδημα τοῦ ὠκεανοῦ. Τὸ ταξίδι αὐτὸ ἦταν τὸ μελαγχολικώτερο ταξίδι τῆς ζωῆς μου. Στὰ φτερά τοῦ ἀεροπλάνου μου καὶ στὴν καρδιά μου εἶχε ἐπικαθῆσει ἕνα στρώμα πάγου. Ἀλλὰ ὅπως ἀντέσχε στὴν δοκιμασία αὐτὴ, τὸ ἀεροπλάνο, ἔτσι ἀνθεξά κ' ἐγὼ κ' ἔφτασα σῶος καὶ ὑγιὲς στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Κρόϋντον. Μιὰ μικρὴ ἐλπίδα ἀκόμα, ὑπῆρχε, ἀλλὰ πέταξε κ' αὐτὴ: Ἡ Αἴμυ πὺ θὰ θοισκόταν στὸ ἀεροδρόμιο γιὰ νὰ με χαιρετήσῃ. Ἡ παράλειψίς αὐτὴ με πῆγωσε κατὰκαρδὰ μολοντὶ παραδεχόμενος ὅτι θοισκόμαστε σ' ἐμπόλεμο κατὰστάση».

Στὸ τέλος πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ στὸ σπῆτι τῆς. Χτύπησε τὴν πόρτα με φανερὴ συγκίνηση καὶ μὴ ἔξερνοντας πῶς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐπίσκεψή του, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ περιώσῃ ὅτι ἀπόμενε ἀπὸ τὸν ἐγώισμό του εἶπε πῶς ἦρθε νὰ πάρῃ τὸ... γραμμόφωνό του. Ὁ οἰκονόμος τοῦ σπῆτιοῦ τοῦ ἔκαμε ψυχρὴ ὑποδοχή. «Ἐφυγε σὲ λίγο μαζί με τὸ γραμμόφωνο πὺ τοῦφερε ὁ οἰκονόμος, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησή του ἔχασε νὰ ζητήσῃ καὶ τὶς πλάκες καὶ τὶς θυμῆθηκε ὅταν ἔρεθῃκε στὸ δρόμο.

Τὴν ἄλλη ἐβδομάδα, γράφει ὁ Τζίμ, μοῦφεραν στὸ ξενοδοχεῖο ἕνα μεγάλο δέμα. Περιεῖχε ὅλα τὰ μετάλλια καὶ τὰ κύπελλα πὺ μὴν ἔδωκα μου: Τὰ τρόπαια τῶν ἀεροπορικῶν μου κατορθωμάτων καὶ τὰ ὁποῖα πρὶν λίγες μέρες θοισκόνταν μαζί με τὰ ἔπαθλα τῆς Αἴμυ. «Τὸ ρομάντζο μας εἶχε τελειώσει...».

Τὸ ἔγκλημα τοῦ τρελλοῦ πατέρα

Ἐνα δραματικὸ διήγημα τοῦ Στεφάν Μανιέ

Ἡ παράξενη αὐτὴ ἰδέα τῆς εἶχε ἔρθει ἐντελῶς ξαφνικά: Ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε ἀλλάξει τώρα τελευταία, γι' αὐτὸ ἦταν βέβαιη! Τώρα μάλιστα στὸ μυαλό της ξυπνοῦσαν διάφορες ἀναμνήσεις, καὶ μικροεπεισόδια, μερικὲς χειρονομίες του πὺ νευρικές, πὺ ἀπότομες!

Νά, γῆρας βράδυ ἀκόμη, στὸ τραπέζι, εἶχε σφίξει μιὰ στιγμὴ μετὰ δύναμη τὸ μαχαίρι του καὶ, γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, τὸ βλέμμα του εἶχε μείνει ἀπλάνες. Τὸ πρῶτ' ἡ ἴδια ἐκείνης ἡμέρας, τὴν ὥρα πὺ τοῦ μιλοῦσε, εἶχε προσέξει ὅτι ἔσφιγγε μετὰ δύναμη τὰ δόντια του.

Ἡ Μπερτ, ἄφησε τὸ στρώσιμο τοῦ κρεβατιοῦ κ' ἔσφιξε μετὰ τὴν παλάμη της τὸ κεφάλι της, λὲς καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ τὴν πονοῦσε, τὴν ἔκανε νὰ ὑποφύρῃ. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη πέρασε ἥρεμα. Τὸ βράδυ ὅμως, τὴν ὥρα πὺ ἔτοιμαζόταν νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι, ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐπιμονὴ ἰδέα βλάστησε στὸ μυαλό τῆς γυναίκας τοῦ ράφτη τοῦ Καρτιέ-Λατέν.

Ἐχε νευριάζει ἀπὸ τὶς πολλὲς ἐννοίες, σκέφθηκε κάποια στιγμὴ, προσπαθώντας νὰ τὸν δικαιολογήσῃ. Μετὰ ἀναψε τὸ φῶς τοῦ μικροῦ ἀμπαζούρ πανοῦ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τους καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ γδυθῇ. Τὸ δωμάτιο ἦταν βυθισμένο στὸ μισοσκόταδο.

Ξαφνικά κάποιος θόρυβος ἐλαφρὸς ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ὅπου κοιμόταν τὰ παιδιὰ. Ἡ Μπερτ ἔτρεξε ἀνίσχυρη. Ἀναψε τὸ φῶς καὶ εἶδε τὸν Πιέρ, τὸ μεγαλύτερο τῆς ἀγόρι, πὺ μόλις εἶχε κλείσει τὰ ἑννὰ του χρόνια, καθισμένο στὸ κρεβάτι νὰ τὴν κυττᾷ τρομαγμένα.

—Φοβάμαι, μαμά, ψιθύρισε.

—Γιατί ἀγόρι μου; Εἶδες κανένα κακὸ δεινὸ;

Τὸ παιδί σκεπτόταν, δὲν ἀπαντοῦσε. Ἡ Μπερτ ἐνοιῶσε νὰ τὴν κυριεύῃ κ' ἐκείνη ἕνας παράξενος φόβος. Ὅλο τὸ σπῆτι ἦταν βυθισμένο στὴ σιωπῇ. Σιωπηλὸς ἦταν κ' ὁ δρόμος ἀπ' ἔξω.

—Πόνεσα ἐδῶ, μουρμουρίσε ὁ Πιέρ, δείχνοντας τὸ λαιμὸ του. Κάποιος γέρι μὺ ἔσφιγγε δυνατὰ ἐδῶ.

—Ἐλα δὲν εἶναι τίποτε, εἶπε ἀγκαλιάζοντάς τον. Πέσε τώρα νὰ κοιμηθῇς.

Φίλησε μετὰ καὶ τὸν Ρενέ, πὺ κοιμόταν στὸ ἴδιο κρεβάτι μετὰ τὸν ἀδελφὸ του καὶ τέλος τὴν Ζοζέτ, τὸ πὺ μικρὸ τῆς οἰκογενείας, πὺ κοιμόταν μακριὰς στὴν κούνια της.

Ἐσβυσε μετὰ τὸ φῶς καὶ νύρισε στὸ δωμάτιό της. Ὁ ἴσκιος τῆς ἀπλώθηκε τεραστίος στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο. Γδύθηκε ὁλότελα καὶ στάθηκε ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη, θοιμάζοντας τὸ σῶμα της, πὺ τὸ σκίαζε παράξενος τὸ φῶς τοῦ ἀμπαζούρ. Πολλὲς φορές εἶχε σκεφθῇ νὰ δοθῇ σ' ἕνα ἔξω, νὰ τοῦ γαρίσῃ τὸ σῶμα της γιὰ ν' ἀκούσῃ νὰ τῆς ψιθυρίσῃ μετὰ, ὅτι εἶναι ὡραία, ὅτι τὸ κορμὶ της εἶναι τέλειο. Τὰ νοῖνια ὅμως εἶχαν κυλίσει, βυθίζοντάς τὴν σὲ κάποια νάρκη.

Δυὸ ἄνδρες εἶχε μονάχα γνωρίσει σ' ὅλη τῆς τὴ ζωὴ. Καὶ στοὺς δυὸ εἶχε

δοθῇ γιὰτὶ εἶχαν ἐπιμένει, καὶ γιὰτὶ ἡ ἰδέα ἦταν καλή.

Ὁ πρῶτος ἦταν ὁ κ. Μπρῶν, τὸ ἀφεντικό της, καὶ ὁ δεύτερος, ὁ Μαρσέλ, ὁ ἄνδρας τῆς, ὁ πρῶτος κάλφας τοῦ ραφτάδικου τοῦ κ. Μπρῶν. Οἱ σχέσεις τῆς μετὰ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους, ἦσαν ἕνα μυστήριον πὺ μάταια εἶχε προσπαθῇ συχνὰ νὰ ἐξηγήσῃ.

Θάταν κάπου δεκαενηντὰ χρονῶν ὅταν πρωτοσυνάντησε τὸν Μαρσέλ, πὺ τὴν περνοῦσε τουλάχιστον ἑπτὰ χρόνια. Ἐκείνη ἦταν στὴν ἀνάπτυξή της. Τέλειος σχεδὸν γυναῖκα, μετὰ σῶμα γεμῆτο. Ἐκεῖνος αἰχλὺς μετὰ μάτια ἀχρωμα, μετὰ λεπτὸ μουστάκι. Ἐργαζόταν σὰν σκλάβος, λὲς καὶ παράβαλλε μετὰ τοὺς ἄλλους στὴ δουλειά.

Ἡ Μπερτ δούλευε ὑπὸ τὶς διαταγὲς του. Βοισκόταν τότε στὸ ξέσπασμα τῆς νεότητος της καὶ κάπου-κάπου τὸ κρυσταλινὸ γέλιο της, τάραιε τὴν ἡσυχία τοῦ δωματίου ὅπου ἐργαζόταν. Αὐτὸ νευρίαζε τὸν Μαρσέλ, καὶ κάποια μέρα τὴν ἔδιωξε.

Πέρασε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μπρῶν γιὰ νὰ πληρωθῇ καὶ τότε μόλις αὐτὸς τὴν πρόσεξε. Τόλμησε νὰ εἶναι γυναῖκα τοῦ πρώτου κάλφας, παρὰ ἔρωμένη τοῦ ἀφεντικοῦ. Κ' ἔπειτα, τὸ κυριώτερον, ὁ Μαρσέλ ἐπέμενε, κ'

Σαργυροῦσε τὶς νύχτες δουλεύοντας σὰν σκλάβος.

ή φωνή του λές κι' έκρυβε λυγμούς. Ο πόνος συγκινοῦσε πάντα την Μπερτ. Ήταν τόσο καλή! Δέχθηκε. Κι' αργότερα αγάπησε τον άνδρα αυτόν που προσπαθούσε να της κάνει την ζωή όσο το δυνατό πιο άνετη.

Τοῦ ἔμεινε πιστή ἀπὸ μιὰ περιέργη ἐγκατάλειψη. Ξαφνικά ὁ ἄνδρας της εἶχε ἐπαναστατήσει. Ὁ κ. Μπρῶν, τὸ ἀφεντικό του, συνήθιζε νὰ λέη. «Καλὸ παιδί ὁ Μαρσέλ, μὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ προκόψῃ μόνος του».

Εὐθὺς μετὰ τὸ γάμο λοιπὸν εἶχε ἀνοίξει δικό του ραφτάδικο. Πέντε χρόνια πάλαιψε ἀγόνυστα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διαφεύγῃ τὸν παλῆό του ἀφέντη, καὶ στὸ τέλος καθιέρωσε νὰ καλλιτερεύῃ κάπως τὴ θέσι του. Ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν γεννηθῆ τρία παιδιά. Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Τὰ ἀγῶρια του θέλησε νὰ τὰ στείλῃ σὲ Λύκειο, ὅπως καὶ τὰ παιδιά τῶν πλουσίων. Τὸ σπῆτι του τὸ εἶχε ἐπιπλώσει θαυμασία καὶ εἶχε πάρει μιὰ ὑπηρετρία. Τέλος ἀγόρασε καὶ ἓνα αὐτοκίνητο. Σ' ὅλα αὐτὰ ἀντέγραφε τὸν παλῆό του ἀφέντη.

Ἡ Μπερτ θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ της εὐτυχισμένο, νοιώθοντας τὴν ἀφοσίωσι τοῦ ἀνδρα της, πού προσπαθοῦσε νὰ της κάνει τὴ ζωή ὅσο το δυνατό πιὸ εὐχάριστη, πιὸ ξεκούραστη. Κι' ὅμως ἡ ζωή αὐτὴ ἦταν τόσο μονότονη! Πόσο λαχταροῦσε μιὰ περιπέτεια, κάτι τὸ ἀσυνήθιστο, κάτι πού νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπιστικὴ μονοτονία τῆς καθημερινῆς ρουτίνας. Ὁ Μαρσέλ δὲν σκετιζόταν παρὰ τὰ δύο παντρεμένα ἀδέλφια τῆς γυναίκας του. Αὐτὴ ἦταν ἡ μοναδικὴ παρέα τους. Καὶ ἡ Μπερτ διψοῦσε μιὰ παρένθεσι, κάποια ἀλλαγὴ. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, μὲ τὸν καιρὸ, καὶ ὁ πόθος της αὐτὸς ἄρχισε νὰ ἀμβλύνεται. Ὁ γαρκατήρας της ἄλλως τε ἦταν τέτοιος πού δὲν της ἐπέτρεπε τὴν πάλι, τὴν ἔκανε νὰ ἀποφεύγῃ τὸ μυστήριο.

Ἦρθαν κάποτε καὶ τὰ ἄσχημα χρόνια. Ἡ κρίσις! Οἱ πελάτες ἄρχισαν νὰ μὴ πληρώνουν καὶ οἱ πιστωτὰ νὰ ἐκνευρίζονται καὶ νὰ ἀπειλοῦν.

Ἡ Μπερτ τοῦ ἐπρότεινε νὰ πωλήσουν τὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ διώξουν τὴν ὑπηρετρία. Ἀρνήθηκε ὅμως ὁ Μαρσέλ. Μὲ λύσσα. Δυὸ χρόνια ἐξακολούθησε νὰ ἀγωνίζεται ἀπελπισμένα, ἐαγρυνώντας τις νύχτες, δουλεύοντας σὰν σκλάβος.

Ἦρθε τὸ καλοκαίρι καὶ ἡ γυναῖκα του τόλμησε νὰ τοῦ προτείνῃ νὰ μείνουν ἓνα μόνον μῆνα στὴν ἐξοχὴ. Τότε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ξεσέκασε ὁ Μαρσέλ τὸ μυστικὸ του. Εἶχε γίνῃ ξαφνικά κατακόκκινος, μετὰ γλωμὸς καὶ ξανά κόκκινος.

—Ποτέ... Ποτέ... τραῦλισε μὲ κόπο. Δὲν θὰ τὸν δικαιώσω μόνος μου!

Τὸ βλέμμα του εἶχε σκοτεινιάσει. Ὁ θυμὸς τὸν ἐπινε. Λίγους ἀφῶρος φάνηκε στὶς γωνίες τῶν χειλῶν του.

Ἡ Μπερτ εἶχε τρομάζει ὅσο ποτὲ στὴ ζωὴ της.

Ἡ ἴδια αὐτὴ σκηνὴ εἶχε ἐπαναληφθῇ καὶ κάποια ἄλλη φορὰ πού ἡ γυναῖκα του τοῦ εἶχε πῆ νὰ ξεκουρασθῇ λίγο. Δὲν ἤθελε κἀν ν' ἀκούσῃ τὴν λέξι ἀνάπαυσι. Εἶχε βάλει ἓνα σκοπὸ στὴ ζωὴ του, καὶ ὁ μόνος τρόπος νὰ τὸν ἐπιτύχῃ ἦταν ἡ δουλειά.

Πολλὲς φορὲς ἡ Μπερτ παρακαλοῦσε ν' ἀρρώσταινε ὁ ἄνδρας της. Θὰ της δινόταν ἔτσι εὐκαιρία νὰ καλέσῃ ἓνα γιὰτρό, κι' ἦταν βεβαία πὼς ὁ Μαρσέλ θὰ ὑπάκουε σ' ὅ,τι κι' ἂν τοῦ ὤριζε αὐτός.

Τὸ ἔγκλημα τοῦ τρελλοῦ πατέρα

Ἀκούσθηκε ἓνας μακρινὸς θόρυβος σὰν σπασμὸ τζαμιοῦ. Φαινόταν νὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅπου ἐργαζόταν ὁ Μαρσέλ.

Ἡ Μπερτ, πού ἐτοιμαζόταν νὰ πῆσῃ στὸ κρεββάτι, τύλιξε στοὺς ὤμους της κάποιο σάλι καὶ ἀνήσυχη βγῆκε ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρα.

Βρῆκε τὸν ἄνδρα τῆς σκυμμένο ἐπάνω σ' ἓνα κομμάτι ὑφάσμα. Ήταν ἀκίνητος.

—Μαρσέλ, τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος ἀναταράχθηκε. Τότε μόνον ἡ Μπερτ διέκρινε ὅτι ἓνα ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου ἦταν σπασμένο. Ὁ ἀέρας ἔμπαινε ὀρμητικὰ καὶ κυμάτιζε διάφορα γαρτιά ἐπάνω στὸ γραφεῖο. Ὁ Μαρσέλ ἀντελήφθη τὴν ἀπορία της.

—Δὲν εἶνε τίποτε, τῆς εἶπε μὲ παρὰ-ἐν φωνή. Μαῦ ἔπεσε τὸ φαλλίδι ἐπάνω στὸ τζάμι καὶ τὸ ἔσπασε.

Μισοκοιμισμένη καθὼς ἦταν ἡ Μπερτ, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη πού εἶχε ἀισθανθῇ ὁ ἄνδρας της νὰ σπᾶ τὸ γυαλὶ αὐτό, πού πίσω του κρυβόταν ἡ νύχτα. Δὲν εἶδε τὴν ματιά του. Ἀκούσε μονάχα τὴ φωνή του πού ἐπίμονα προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

Τὸ δωμάτιο ἦσαν ἀπέραντο καὶ βυθισμένο στὸ μισοσκοτάδι. Τὸ ἀμπαζοῦρ συνεκέντρωνε τὸ φῶς τῆς λάμπας ἐπάνω στὸ τραπέζι, φωτίζοντας κάτι σιγουρίνια καὶ τὸ σῶμα τοῦ Μαρσέλ. Τὸ κεφάλι του ἦταν στὸ σκοτάδι.

—Σκετάσου, θὰ κρῶσης, τοῦ εἶπε ἡ Μπερτ.

Δὲν της ἀπάντησε ἀμέσως.

—Μ' ἀκούς, Μαρσέλ;

Μηχανικὰ φέρεσε τὸ σακκάκι του, κι' ἡ γυναῖκα, ἥσυχη πιά, ἔφυγε. Ἡ-ἐνδε πὼς ὁ ἄνδρας της ἦταν ἀμίλητος τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς του.

Ὅταν ἡ πόρτα ἔκλεισε, χωρίζοντας τὸν ἀπὸ τὴν γυναῖκα του, ὁ Μαρσέλ ἄφησε τὸ φαλλίδι πού λές καὶ τοῦ ἔκλειε τὰ δάκτυλα, κι' ἔσφιξε τὸ κεφάλι του μὲ τις παλάμες. Θάθελε νὰ κλάψῃ, νὰ φωνάξῃ, νὰ οὐρλιάσῃ. Τὰ μάτια του ὅμως ἦσαν στεγνά. Εἶχε ξεχάσει νὰ συγκινηθῇ καὶ νὰ κλαίῃ.

Ἀκουμπημένος μὲ τὴν πλάτη στὸν τοῖχο, ἐρευνοῦσε τὸ σκοτάδι, κι' ἀναρωτιόταν ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ μυστηριώδης δύναμις πού τὸν κατέρρεε, πού τοῦ κεντοῦσε τοὺς μῦς μὲ λεπτὲς βελόνες, πού τοῦ ἔσφιγγε σὰν κλοῖος τὰ μηνίγγια.

Μὲ τὰ χέρια πεσμένα παράλυτα στὰ πλάγια, περιέμενε τὴν ἀπολύτρωση, πού δὲν ἐρχόταν. Αὐριο θάπρεπε νὰ πρῆξῃ σ' ὅλη τὴν πόλι, νὰ βρῇ λεφτά, νὰ πληρώσῃ κάποια συναλλαγματικὴ πού ἔλυνε. Θάπρεπε ἐπίσης νὰ εἰδοποιήσῃ μὲ τρόπο τὴν Μπερτ πὼς τὰ λεφτά δὲν θὰ τοὺς ἔφθαναν ὥς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος. Μὰ δὲν ἵππορῶσε, δὲν τὰ ἤθελε, φοβόταν μὴν δῇ νὰ ζωγραφίζεταί στο πρόσωπό της κάποια ἀπογοήτευσις, κάποιο παράπονο. Ὁ ἀέρας πού εἰμπαινε ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι τοῦ δρόμο τοῦ μέτωπο. Ξαναπῆρε τὸ φαλλίδι

του κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ τὸ ὑφάσμα. "Ε-πρεπε νὰ ἐργασθῇ, νὰ δουλέψῃ σκυλίσια, δίχως ἄνασασμό, ὅπως θὰ δούλευε καὶ τὸ γουρὺνι ὁ Μπρῶν.

—Εἶσαι ἀρρωστος, τοῦ ψιθύρισε κάποιος σ' αὐτὴ.

Στράφηκε ἀπότομα. Κανείς! Τὸ σκοτάδι τὸν τύλιγε ἀπὸ παντοῦ. Τὸ δωμάτιο ἦταν κρῦο κι' ὅμως αἰσθανόταν πὼς ὁ ἴδιος ἔκαιε καὶ στὸ μέτωπό του ἔνοιωθε γονόρες σταγόνες ἰδρώτος.

Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦσαν συσπασμένα. Δὲν ἀκούσταν παρὰ τὸ κρότισμα τοῦ φαλλιδίου.

Μιὰ στιγμὴ τὸ ἄφησε ἐπάνω στὸ τραπέζι, καὶ πάλιν ἡ σιωπὴ ἔγινε ἀπόλυτη. Ξαφνικά ἔνα τρίζιμο...

—Ποιὸς εἶναι; φώναξε ξεφρενιασμένα.

Ἡ ὑποὺλη σιωπὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν τυλίγῃ. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούσταν τὸ σφύριγμα ἐνὸς τραίνου. Ἡ καρδιά του σφυροκοποῦσε. Πῆρε ξανά τὸ φαλλίδι στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ. Δεύτερο τρίζιμο!

Μιὰ λύσσα φοβερὴ τὸν κυρίευσε. "Αρπαξε ἓνα σφυρὶ πού βρισκόταν δίπλα του, σ' ἓνα τραπέζι, τὸ σήκωσε καὶ γτύπησε μὲ μακρὰ μιὰ ξύλινη κούκλα τῆς πρόδας. Ἡ κούκλα ταλαντεύθηκε καὶ ἔπεσε ἐπάνω σὲ κάτι ὑφάσματα μ' ἓναν κρότο μαλακό.

Γύρω του ἔνοιωθε νὰ κουνιέται κάποιοι ἀνθρώπων ἱσκιος! Τρουμαγμένοι ἄφησε τὸ σφυρὶ νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ δάκτυλα. Ὁ κρότος πού ἔκανε πέφτοντας στὸ πάτωμα τὸν ἐστρέλλανε, κι' ὥρμησε στὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

Περπατοῦσε μὲ μεγάλα βήματα, σὰν ζαλισμένος, ὑπολογίζοντας ἀσχημα τὶς ἀποστάσεις, διακρίνοντας τὰ σχήματα γύρω του παραμορφωμένα.

Τὰ σπῆτια λές καὶ ἔκλειναν γιὰ νὰ τὸν σφίξουν. "Αρχισε νὰ τρέχῃ.

Ἐνοιωθε ἓνα παράξενο βάρος στὸ μυαλό του, κάτι τὸ ἀπροσδιόριστο, πού τὸν ἔκανε νὰ σφίγῃ νευρικὰ τὸ λαιμό του, προσπαθώντας νὰ συγκρατήσῃ κάτι πού τοῦ ἔφευγε. Τὸ αἷμα σφυροκοποῦσε τὰ μηνίγγια του.

Θάθελε νὰ σταματοῦσε τὴ σκέψη του ὁλότελα, νὰ σβῇ κάθε εἰκόνα ἀπὸ τὸ νοῦ του, καὶ πρὸ πάντων τὴ θύμισι τοῦ σπασμένου τζαμιοῦ καὶ τῆς πεσμένης κούκλας.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν βαρὺς, γεμάτος σύννεφα, κι' ὅμως πέρα, στὸν ὀρίζοντα, ξεγυρίζε φανερός, διαστικτός ἀπὸ ἀστέρια. Κάπου-κάπου συναντοῦσε ἓνα φωτισμένο παράθυρο πού εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸν παρακολουθοῦσε σὰν μάτι. Συναντοῦσε ἐπίσης καὶ ἀστυφύλακας, πού περνοῦσαν δίπλα του σχεδὸν τὸν ἀγγίζαν. Τὸν εἶχε τώρα κυριεύσει ἓνας νέος φόβος, πού τὸν ξεκούραζε ἀπὸ τὸν πρῶτο, τὸν ξαναφέρνε στὰ λογικὰ του.

Μὲ βῆμα ἀργὸ γύρισε στὸ σπῆτι του. Εἶχε κάπως συνέλθει. Συλλογιζόταν τὴν Μπερτ, τὴ γυναῖκα του, καὶ ἡ εἰκόνα της ἐδίωχνε τὸ σπασμένο τζάμι καὶ τὴν κούκλα.

Μετάνοιωνε τώρα πού εἶχε φύγει. "Αν ἡ Μπερτ ἐμπνοῦσε καὶ διαπίστωνε ὅτι ἔλειπε; "Ανατρίχιασε μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ γυναῖκα του θὰ ὑποψαζόταν ὅτι της εἶναι ἀπίστος. Δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἀλήθεια, τὸν φρικτὸ φόβο πού τὸν εἶχε κυριεύσει, διώχνοντάς τον ἀπὸ τὸ σπῆτι του.

Στεκόταν στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ καὶ συλλογιζόταν μὲ ἄφατη ἀγαλλίασιν ὅτι σὲ λίγο θάσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Μπερτ, τὴν γυναῖκα πού εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸν παλῆό του ἀφέν-

τη. Ἡ σκέψη αὐτὴ πάντα τὸν ἀνακούφιζε, τὸν ἐξύωνε.

Μπήκε μέσα κι' ἀμέσως τὸν τύλιξε ἡ εὐχάριστη σιγὴ τοῦ κοιμισμένου διαμερίσματός του. Ἀνάπνευσε ἐξαλαφρωμένος. Πάντως, ἀπέφυγε νὰ μπῇ στὸ ἐργαστήριό του, ὅπου ὁ ἀνεμος φυσοῦσε πένθημα καὶ παγερὰ μέσα ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι, καὶ ὅπου ἡ κούκλα κειττόταν σὰν πτώμα ἐπάνω στὰ ὑφάσματα.

Ἀναψε τὸ φῶς τοῦ ἀμπαζοῦρ τῆς κρεβατοκάμαρας καὶ στὸ ρόδινο φῶς του διέκρινε τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του, ἐπάνω στὸ κατῶφλι μαξιλάρι. Ὁ Μαρσέλ ἔνοιωσε ἓνα λυγμὸ νὰ τὸν πνίγῃ. Θὰ μπορούσε ἐπὶ τέλος νὰ κλαίῃ. Φοβόταν μὴν τοῦ πῇ: «Τώρα καταλαβαίνω τί συμβαίνει. Οἱ δουλειές σου δὲν πάνε καλά. Θὰ ἐργασθῶ λοιπὸν κι' ἐγώ!»

"Οχι, ὄχι, γίλιες φορὲς ὄχι! Δὲν θὰ τὴν ἄφηνα νὰ ἐργασθῇ! Δὲν θὰ τὴν ἄφηνα νὰ ἐργασθῇ στοῦ Μπρῶν, γιὰτὶ ἦταν βέβαιος ὅτι σ' ἔκείνον θὰ κατέφευγε ἡ Μπερτ, στὸν ἄνδρα πού τὴν εἶχε ἀπολαύσει πρῶτος!

Μιὰ στιγμὴ ἡ γυναῖκα του ἀναταράχθηκε στὸν ὕπνο της, σέκασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὸ χέρι της, μὰ γρήγορα ἐξανθυθίστηκε στὴν ἀπόλυτη νάρκη.

Κάθε βράδυ, τὴν ὥρα πού ὁ Μαρσέλ ἔπεφτε στὸ κρεββάτι, ἡ Μπερτ ἐμπνοῦσε καὶ τὸν φιλοῦσε, σὰν ντροπισμένη πούκοιμόταν ἐνῶ ἐκεῖνος ἐαγρυννοῦσε. Ἀπόψε ὅμως δὲν θέλησε νὰ τὴν ἐνπνήσῃ καὶ γλύστρησε μὲ μύριες προφυλάξεις κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα. Μιὰ ἀγωνία τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Θάθελε τόσο νὰ μπορέσῃ νὰ κοιμηθῇ. Ὑπέφερε ἀπὸ ἀϋπνία ἀπὸ ἐβδομάδες. Μόλις ἔσπλωνε ἄκουε τὰ νεῦρα του νὰ καλπάζουν ξεφρενιασμένα, κάνοντας τ' αὐτιά του νὰ βουίζουν.

Τὸ σπασμένο τζάμι εἶχε πάρει τὸ σχῆμα προσώπου καὶ ἡ κούκλα εἶχε πάρει ζωὴ. Χόρευαν τώρα ἐμπρὸς στὰ μάτια του. Τὰ ἔκλεισε σφιγτὰ καὶ τότε τοῦ παρουσιάσθηκαν διάφορα παράξενα τερατώδη πρόσωπα καὶ σχήματα.

"Ανοίξε ξανά τὰ μάτια σου κι' ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τὰ διάφορα ἀντικείμενα μέσα στὸ δωμάτιο προσπαθώντας νὰ ἀσπασολήσῃ τὸ μυαλό του. Οἱ ὄρες κυκλοῦσαν ἀγῶν-ἀγῶν, κουρασμένα, ἐκνευριστικά. Εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα κάτι θὰ ἔσκανε μέσα του.

Ἦθελε τόσο νὰ σηκωθῇ, μὰ συγκρατιόταν καὶ πάλι. Ήταν βέβαιος πὼς ἡ γυναῖκα του θὰ ἐμπνοῦσε καὶ θὰ τοῦ ἔλεγε.

—Εἶσαι μήπως ἀδιάθετος, Μαρσέλ;

"Αν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ εἶναι ἀρρωστος! Ἀδύνατο, ἀδύνατο!

Ἡ ἀκίνησις ἄρχισε νὰ τὸν νευριάζῃ, γὰ τὸν κάνει νὰ λυσσά. Ἀρχισε νὰ γλυκοχαράζῃ. Γύρω στὶς κουρτίνες φάνηκε κάτι σὰν φῶς. ἄχνῳ. Ἡ αὐγὴ παραφύλαγε ἀπειλητικά. Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοῦ σιγὰ, πού ὁ σιγὰ, προσπαθώντας νὰ ξεφύγῃ. Κρυβόταν πίσω ἀπὸ τις κουρτίνες. Ἡ ἐγθρά του, κρυβόταν πρὶν τοῦ ἐπιτεθῇ. Μάτια δὲ μως, εἶχε προλάβει ἐκεῖνος. Τὴν εἶχε δῇ! Θὰ τὴν σκότωνε, ὅπως εἶχε σκοτώσει καὶ τὴν κούκλα, ὅπως εἶχε σκοτώσει καὶ τὴν Νύντα, πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου.

Μὲ ἀνάλαφο βῆμα ἀπομακρύνθηκε. Πήγαινε εὐστά μὲ τοὺς τοίχους, διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἐργαστήριό του, ὅπου φύλαγε τὸ σπλο του. Τὸ σφυρὶ!

Πήγαινε νὰ τὸ πάρῃ, γιὰ νὰ πολεμήσῃ, νὰ πιστεύσῃ τὸν κ. Μπρῶν πού τὸν καταδίδωκε καγχαζώντας. Θὰ τοὺς σκό-

τώνε ὅλους κι' ἔτσι οἱ πελάτες του θὰ τὴλῶρωναν, οἱ δανειστοὶ του θὰ ἔκαναν ὑπομονή. Κι' ἡ Μπερτ, κι' αὐτὴ ἀκούη, δὲν θὰ τοῦ ζητοῦσε πιά λεφτὰ γιὰ τὸ σπῆτι.

Γλύστρησε σὰν ἱσκιος μέσα στὸ δωμάτιο, ἀντελήφθη στὸ σκοτάδι τὴν κούκλα πεσμένη κάτω, μὲ τὰ πόδια ψηλά. Ἐνοιωσε τὸν ψυχρὸ ἀέρα πού περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι, καὶ τὸν ἔγλυφε στὸ πρόσωπο. Μόρφασε ἀπαίσια, κι' ἀρπάζοντας τὸ σφυρὶ στράφηκε κι' ἔφυγε.

Μὲ μύριες πάντα προφυλάξεις ἔσπρωξε τὴν μισάνοικτη πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας. Ἡ Μπερτ, κοινοῖταν στὸ κρεββάτι, ἀναζητώντας τὸν ἄνδρα της. Ἡ προδότρα ἡ αὐγὴ σκορποῦσε τὸ γαλακτερὸ φῶς της στὸ δωμάτιο. Ἡ Μπερτ ἄπλωσε τὸ νέρι της. Ἡ Μπερτ προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῇ. Ἡ Μπερτ, ἡ κούκλα, ἤθελε νὰ τὸν χτυπήσῃ! "Οχι! Δὲν ἔπρεπε! Ἀπομακρύνθηκε κάπως ἀπὸ τὸν τοῖχο, σήκωσε ψηλὰ τὸ σφυρὶ καὶ τὸ κατέφερε μὲ δύναμη στὸ κεφάλι τῆς γυναίκας του. Τὸ κορμὶ της ἀναταράχθηκε, κι' ὁ Μαρσέλ τὴν χτύπησε ξανά, δυὸ, τρεῖς φορὲς, ὥς ὅτου τὸ αἷμα λέκισε τὸ ἄσπρο προσκέφαλο.

Ὁ Μαρσέλ κρατοῦσε πάντα τὸ σφυρὶ, ἔτοιμος νὰ ἀποκρούσῃ νέους ἐχθρούς, ἔτοιμος νὰ σκοτώσῃ βλους ἐκείνους πού σκόπευαν νὰ τὸν βλάψουν. Στὸ γειτονικὸ δωμάτιο ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιά τοῦ ἔβριζε. Στὸ μυαλό τοῦ Μαρσέλ φώτισε ἡ εἰκόνα τους. Τὰ εἶδε νὰ μβαίνουν, σὰν κάθε πρῶτ, στὸ δωμάτιο, ξανθὰ, ρόδινα, μὲ τις λευκὲς νυχτικὲς τους. Θάβλεπαν τὴν Μπερτ, τὴν κούκλα, νεκρή, καὶ θὰ φώναζαν. Ὁ Μαρσέλ φοβόταν τις φωνές, δὲν ἤθελε νὰ τις ἀκούῃ. Πόσο τὸν εὐχαριστοῦσε ἡ σιωπὴ, ἡ ἀπόλυτη, ἡ ξεκουραστικὴ σιωπὴ.

Μ' ἓνα πήδημα σβέλτο βρέθηκε στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν καὶ στριφογυρνώντας τὸ σφυρὶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, γτύπησε τὸν Πιέρ καὶ τὸν Ρενέ, μὲ λύσσα, μὲ μαγιά.

Ὅταν ἔνοιωσε πὼς ἦσαν νεκρά, κάποια ἀπέραντη γαύνωσις σκορπίσθηκε στὸ σῶμα του. Νύσταζε, νύσταζε σὲ βαθμὸ ἀπίστευτο, πρωτοφανή.

Ἀφῆσε μὲ κινήσεις κοιμισμένες τὸ σφυρὶ ἐπάνω στὸ κρεββάτι καὶ μετὰ σωριάστηκε στὸ πάτωμα καὶ κοιμήθηκε βαθειά.

□ □

Ὅταν ἐγύπνησε, λίγες ὥρες μετὰ, ἡ Ζοζέτι, ἡ μικρούλα κόρη του, ἔκλειε στὸ κρεββάτι καὶ της. Ὁ Μαρσέλ ἔστριψε τὰ μάτια του.

Ἐνοιωθε μιὰ εὐάριστη κούρασις.

πού τόσον καιρὸ τὴν ποθοῦσε.

Τὸ βλέμμα του ἔπεσε ξαφνικά στὸ κρεββάτι τῶν δύο ἀγοριῶν του. Εἶδε τὰ αἵματα, καὶ μετὰ τὰ πτώματά τους.

Καὶ τότε μόλις θυμήθηκε. Τότε μόλις ἀναλογίσθηκε πὼς εἶχε σκοτώσει τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του. Ἡ φρίκη τῆς πράξεώς του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ σκεφθῇ τίποτε. Ἄλλο. Ήταν φωνῆς!

Στὴν ἀρχὴ ἔκλαψε μὲ λυγμούς, σὰν μωρὸ παιδί. Μετὰ ἀποφάσισε νὰ σκοτωθῇ, νὰ φερθῇ σὰν ἄνδρας. Ἡ συνείδησίς του, πού εἶνε τέλος εὐπνήσει διευαρτύρετο γιὰ τὴν μακαριότητα πού εἶχε νυθῇ στὸ σῶμα του, γιὰ τὴν κούρασις πού τὸν τσάκιζε καὶ τὸν νύσταζε.

□ □

Σὰν τελείωσε τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἐγκλήματος τοῦ στὴν ἀστυνομία, δίχως νὰ παραλείψῃ τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια ὁ ἀστυνὸμος βλέποντάς τον ἥσυχον καὶ ἀδιάφορο ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—Μὰ εἰσθε τρελλὸς ξεφάνησε.

Ὁ Μαρσέλ τὸν κύτταζε σὰν ἀποβλσ κωμῆνος.

—Δὲν φαντάζομαι ψιθύρισε.

—Καὶ τὴν μικρούλα κόρη σας γιὰτὶ ἔεν τὴν πειράζετε;

Ὁ Μαρσέλ ἀνατινάχθηκε.

—Νύσταξα ἀπάντησε νύσταξα τρομερά. Φαίνεται λοιπὸν πὼς τὴν ἔξενασα!

Ἐπεσε βαρὺς σ' ἓνα κάθισμα καὶ δὲν ἀπάντησε σὲ καμμιὰ ἄλλη ἐρώτησιν. Εἶνε ἐξανθυθίστη στὸν ὕπνο, πού τόσο τὸν εἶχε ποθήσει!

ΣΤΕΦΑΝ ΜΑΝΙΕ

Σοφὰ λόγια

"Οποῖος μεταδίδει καὶ τὸ ἐλάχιστο μέρος τοῦ μυστικοῦ του, παύει νὰ εἶναι κύριος τοῦ ἐπιλοίπου.

Ἡ κοκέττα μοιάζει μὲ τὴν ωραία θάλασσα. Ἐπιφάνεια πού ἀκτινοβολεῖ ἀλλὰ πυθμὴν ἀχανὲς καὶ ὑποῦλος.

Ὁ ἔρως προκαλεῖ πολλὰ δάκρυα. Εἶναι ὅμως γι' αὐτὸ ἄλως τῆς ζωῆς.

Δεῖχνε γ

Η ΘΕΜΙΣ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ

Τό τηλεφώνημα

MIM
ΨΑΘ.

Απόγευμα, ώρα 3 μ.μ. Είχε ξαπλώσει ο κ. Κουδούνας για να χωνέψει ως συνήθως και διάβαζε την έφημερίδα του για να τον πάρει, ως συνήθως. Όποτε, ενώ ο ύπνος έβάραινε γλυκύτατα τα βλέφαρά του και το κρεβάτι του άρχισε να του φαίνεται ως είδος παραδείσου, ο δαίμων έδωκε το παρόν του. Με δυσφορία ο κ. Κουδούνας απετίναξε τον Μορφέα απ' τα βλέφαρά του και έπιασε το ακουστικό:

— Έμπρός!...

Φωνή εύγενεστάτη ανέμελψε το σῶμα:

— Ο κ. Κουδούνας;

— Μάλιστα.

— Ο ίδιος;

— Ολόκληρος;

Και ένσυχον η φωνή εις τόνον αφάτου διακριτικότητος:

— Κύριε Κουδούνα θα σας πω κάτι που πιθανόν να σας στενοχωρήσει. Άλλωστε έκτελδο καθήκον φιλικόν...

— Ποιος είναι εκεί;

— Δυστυχώς λόγω της φύσεως της υποθέσεως δεν μπορώ να σας πω...

Έτράχυνε τόν τόνον του ο κ. Κουδούνας:

— Ανώνυμα τηλεφωνήματα δεν δέχομαι!

Έγλύκανε τόν τόνον του το σῶμα:

— Με συγχωρείτε αλλά πρόκειται για τη γυναίκα σας!

Υψώνει την φωνήν του ο κ. Κουδούνας:

— Είσθε φαρσέρ!

Έχαμήλωσε την φωνήν του το σῶμα:

— Είμαι ένας φίλος σας στενός κ. Κουδούνα. Άλλάζω λίγο τόν τόνον μου δια λόγους έννοητους. Λοιπόν άκούστε με ψυχραιμία αυτό που θα σας πω. Ή γυναίκα σας σάς άπατά.

Έξερράγη ο κ. Κουδούνας.

— Είσθε ένας κακοήθης!

Αίθρια και γλυκύτητα έπικρατούσε στο στόμα του σῶματος:

— Μή βιάζεσθε κ. Κουδούνα εις τούς χαρακτηρισμούς σας. Δεν είμαι σάς έπαναλαμβάνω ούτε ένας φαρσέρ ούτε ένας κακοήθης. Είμαι, άπλως, ένας καλώς πληροφορημένος. Λοιπόν θέλετε να μάθετε λεπτομερείας;

— Όχι παληάνθρωπε!

— Τότε χαίρετε κ. Κουδούνα!

— Μιά στιγμή!

— Παρακαλώ...

— Ποιό τώ ξέρετε έσεις αυτό;

— Ξέρω και τόν άνθρωπον με τόν οποίον σάς άπατά. Θέλετε να σας πω τώ όνομά του;

— Όχι! "Όχι ψεύτη!

— Τότε χαίρετε κ. Κουδούνα.

— Μιά στιγμή, μία στιγμή.

— "Ω, σάς παρακαλώ.

— "Όχι πώς σέ πιστεύω, γιατί ξέρω τι κτήνη είσαστε έσεις που προσπαθείτε να βάλετε ζιζάνια στ' αγαπημένα άντρώγυνα, αλλά έτσι από περιέργεια ένδιαφέρομαι να δώ ως ποιά φθάνει τώ θράσος σας! Για πέστε μου

τό όνομά του...

— Άλέκος Σκορδομύτης!

— Αυτό είναι άτιμία!

— Χαίρετε κ. Κουδούνα...

— Μιά στιγμή!

— Όρστε κύριε...

— Λες ψέμματα άδιάντροπε γιατί ο κ. Σκορδομύτης είναι στενός μου φίλος.

— Έχετε και γκαρσονιέρα μαζί.

— Μάλιστα. Ποιό τώ ξέρετε;

— Και ή γυναίκα σας έχει φύγει από τις δύο και δέκα από τώ σπίτι σας.

— Ναί πάει στην μαμά της.

— Έστάξε μέλι ή φωνή του σῶματος:

— Όχι κύριε Κουδούνα. Πηγαίνει στην γκαρσονιέρα σας να συνάντηση τόν φίλο σας κ. Σκορδομύτη. Έχετε τώ δεύτερο κλειδί έσεις.

— Άν πάτε τώρα θα την συλλάβετε στα πράσσα. Χαίρετε κύριε Κουδούνα...

Και έδιώπησε τώ σῶμα. "Εμεινε ξερός απ' την κατάπληξη με τώ ακουστικό

Με δυσφορία έπιασε τώ ακουστικό.

στο χέρι ο κ. Κουδούνας. "Ω Θεέ μου! Τώ σῶμα είχε δίκαιον λοιπόν; Ήταν αλήθεια ότι είχε γκαρσονιέραν, Ήταν ψέμματα, όμως, ότι ή γυναίκα του τώ έμενε πιστή; Ήταν αλήθεια ότι ήταν φίλος του ο κ. Σκορδομύτης. Ψέμματα ήταν, όμως, ή φίλια που τώ έδειχνε; Ήταν αλήθεια ότι ή γυναίκα του έφυγε στις δύο και δέκα άκριβως. Ψέμματα, όμως, ήταν ότι έπήγαυε στην μαμά της; Φλογερά έρωτηματικά άναψαν πυρκαγιάν εις τόν ένκέφαλόν του. Ντύθηκε βιαστικά και ώρμησε στην πόρτα:

— Ταξί!

Κι έδωσε έντολν να μεταφέρουν την όργήν του εις την γκαρσονιέραν του όπου ο συνεταίρος κατεγίνετο ο άβλιος να κατασπλώση την τιμήν του.

— Πατήσια, γρήγορα!

— Ταξί!

Κι έδωσε έντολν να μεταφέρουν την όργήν του εις την γκαρσονιέραν του όπου ο συνεταίρος κατεγίνετο ο άβλιος να κατασπλώση την τιμήν του.

— Πατήσια, γρήγορα!

— Ταξί!

Κι έδωσε έντολν να μεταφέρουν την όργήν του εις την γκαρσονιέραν του όπου ο συνεταίρος κατεγίνετο ο άβλιος να κατασπλώση την τιμήν του.

— Πατήσια, γρήγορα!

— Ταξί!

κειτο να κάτση όλο τώ απόγευμα αλλά δεν αισθανότανε καλά τόν έαυτόν της και έφυγε. Αυτό μάς έσωσε! Έτσι τώ πιάσαμε αυτό τώ ύποκειμενον.

— Φανή Κουδούνα.

— Παρούσα.

— Έτδν;

— Είκοσι έπτά.

— Όρστε λέγετε...

— Κύριε πρόεδρε...

Κυρία θελκτική. Μαύρα μάτια. Σηκώνει τα βλέφαρα και χαϊδεύει με τώ βλέμμα της τώ προεδρείον. Σηκώνει τώ γαντοφορεμένο χέρι της και σιάχνει τα μαλλιά της.

— Είχα πάει στην μαμά μου. Έπρόκειτο να καθίσω ως τώ βράδυ, ως που να γυρίσω ο άντρας μου απ' τώ γραφείο και να με πάρει. Όταν δεν ξέρω ξαφνικά μ' έπιασε μία άνησυχία σαν κάτι να μου έλεγε. Σήκω Φανή, γύρνα στο σπίτι!

Θά ήταν ως τέσσαρες παρά τέταρτο ή ώρα όταν έφτασα στην πόρτα, κι άνοιξα. Καθώς, όμως, έπροχώρησα βλέπω έναν άγνωστο άνθρωπο που σκάλιζε τα συρτάρια της σιφονιέρας μου. Τρόμαξα στην άρχή και παρά λίγο να πέσω απ' τόν φόβο μου. Μά συνήλθα άμέσως κι έτρεξα στην πόρτα φωνάζοντας. Βοήθεια! Λωποδύτης! Έτρεξαν μερικοί και τόν τσάκωσαν σαν τώ ποντίκι στην φάκα.

— Πώς είχε μπει;

— Με άντικλειδί. Μέρα μεσημέρι κ. πρόεδρε. Είχε παρακολουθήσει όλες τις κινήσεις μας και ήξερε ότι μονάχα ο άντρας μου ήταν στο σπίτι εκείνη την ώρα. Γι' αυτό μεταχειρίστηκε τώ κόλπο τώ τηλεφωνήματος για να τόν άπομακρύνει απ' τώ σπίτι και να μάς γδύσει.

Καλείται ο κατηγορούμενος. Χλωμός ξερακιανός, τύπος τώ λωποδυτικού πανθέου:

— Έσού έτηλεφώνησες;

— Όχι κ. πρόεδρε. Έγώ δεν ξέρω τίποτε από τηλεφωνήματα. Ποιό θές να ξέρω εγώ πώς ή κυρία Σκορδομύτα άσχεσημένα με τόν κ. Κουδούνα να τώ πώ! Έγώ μπηκα μέσα τώ όμολογώ, για να βρω καμμία κόττα!

— Στην σιφονιέρα έψαχνες τις κόττες;

— Όυτε ξέρω τι παναπή σιφονιέρας! Μήπως είχες κανένα βοηθό; Ή είσαι βοηθός κανενός πιδ έξυπνου από σένα λωποδύτου; Λέγε γιατί άν τώ όμολογήσης όλα θα σέ τιμωρήσω έπεικώς.

— Δεν ξέρω τίποτε.

Τρεις μήνες φυλακή. Τώ ζευγος φεύγει εύτυχές. Κι' ο κ. Κουδούνας όρκίζεται, εκεί στην πόρτα τώ δικαστηρίου, να μη ξαναπιστέψη τ' ανώνυμα τηλεφωνήματα...

MIM. ΨΑΘ.

Τό φρικτό μυθτικό Τό δρος ΧΟΚΙΝ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΥ ΦΙΛΙΠ. ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στην μικρή πόλη Ντρέντλεϋ, κάτι μεταξύ χωριού και πόλεως, κοντά στο Λονδίνο, είχαν σημειωθεί τελευταία κάτι μυστηριώδεις εξαφανίσεις: ένας οικογενειάρχης, ο Τζέιμς Λάνκαστερ κι' ένας νέος, ο Μπέρνι, είχαν χαθεί χωρίς ν' αφήσουν ίχνη. Άπ' αυτό και οι δικοί των έπαρναν απ' ένα δικτυογραφημένο γράμμα, στο όποιον τούς άνήγγελλαν ότι ήσαν καλά και ότι θα έπιστρεφαν σέ κάμποσο καιρό. Στο Ντρέντλεϋ, ζούσε και ο κ. Μπρίτον, ένας πλούσιος άνθρωπος. "Υστερ' απ' την εξαφάνιση αυτή ο κ. Μπρίτον πηγαίνει στον κτηματομεσίτη κ. Χάρρισον και τώ δηλώνει ότι άποφάσισε να πουλήση τώ σπίτι του, γιατί ή γυναίκα του είχε έπηρεασθή από τις μυστηριώδεις εξαφανίσεις και είχε γίνει νευρική. Γι' αυτό τώ λόγο άφαιναν από τόν τόπο. Έν τώ μεταξύ, ή μίς Λάνκαστερ, κόρη τώ ενός απ' τούς εξαφανισθέντας, πηγαίνει και βρίσκει έναν παλιό συνάδελφό της τώ τμήματος Άποκριπτογραφίσεως, τώ Υπουργείου Έσωτερικών που είχε άνοίξει δικό του γραφείον και τόν παρακαλεί να άσχοληθή με τις μυστηριώδεις εξαφανίσεις. "Ο Ντάνιελ Ρόκ,

— Έτσι λεγόταν ο νέος—δέχεται και παρουσιάζει την άλλη μέρα ως αγοραστής στο σπίτι τώ κ. Μπρίτον. Τώ είχε κάνει έντύπωση ή άπόφασίς του να φύγη από τώ Ντρέντλεϋ και έστρεψε πρώτα σ' αυτόν την προσοχή του. "Ο κ. Μπρίτον, με κάποια καχυποψία τώ δείχνει όλο τώ σπίτι. "Ο Ρόκ βλέπει πολύ περίεργα πράγματα.

Άμέσως μετά, έπιστρέφει στο Λονδίνο, και αυτός τώ λέγει ότι πρόκειται περί τώ μεγάλου χειρόγραφου δρος Χόκιν, που είχε τρελλαθή στον πόλεμο μαζί με την νοσοκόμα του και που άφοι έμεινε δυό χρόνια σέ μία κλινική, έφυγε κατά πάσαν πιθανότητα για την Αυστραλία. "Ο Ρόκ έπιστρέφει πάλι στο Ντρέντλεϋ, άλλ' ένφ' έμεινε σέ μία τυχαία συνάντησή του με την γυναίκα τώ Μπρίτον, ύφισταται μία έαφνική επίθεση με νευρωτικό. Τόν μεταφέρουν σπίτι και εκεί ο Μπρίτον τώ άποκαλύπτει ότι είναι ο δρος Χόκιν και ότι πρόκειται να τώ άνοίξη τώ μυαλό για να εξετάση, και άν είναι κανονικά χρηματισμένο να άντικαταστήση με αυτό ένα μέρος τώ δικού του που είχε θλαθή. "Ο Ρόκ βλέπει ότι είναι χαμένος. Ένφ' όμως μιλούσε ο δρος Χόκιν, προφθάνουν οι αστυνομικοί που τούς εφερεί ή Άνν Λάνκαστερ, και σώζει τόν Ρόκ.

"Ο Χόκιν έν τώ μεταξύ με την νοσοκόμα του είχαν εξαφανισθή.

Υστερ' από καιρό, ο Ρόκ άνοίγει ένα γραφείο άναζητήσεων και παίρνει ως βοηθό του την Άνν. Μιά μέρα, ο συνταγματάρχης Γούτον γνωστότερος ως ο κ. Κ. 20 πληροφορεί τόν Ρόκ ότι ή Άνν συνάγει σά νυκτερινά κέντρα μ' έναν ύποπτο τύπο. "Ο Ρόκ θυμώνει και ρωτά την Άνν. Αυτή τόν πληροφορεί ότι βρισκείται επί τώ ίχνη τώ δρος Χόκιν. "Ο νέος έν τώ μεταξύ της προτείνει να τώ πωλήση τώ μαλλιά της για κάποιο τρελλό θείο του που θέλει να άντικαταστήση τώ μαλλιά της γυναίκας του.

40Ν

Ο νέος κατσούφιασε και τώ κάτω ζείλη του έγειρε προς τη μία γωνιά τώ στόματός του. Αυτόν τόν νευρικό μορφασμό τόν συνήθιζε κάπου-κάπου.

— Έτοιμαζόμουν άκριβως να σας τώ πώ, έκανε. Ναί, μοι έδήλωσε ότι θα σας δώση χίλιες λίρες.

— Πώς λέγεται αυτός ο κύριος; ρώτησε ή Άνν.

— Βάρκινγκ... Δρ. Τζόζεφ Βάρκινγκ.

— Μπορείτε να μοι τόν περιγράψετε;

— Είναι τύπος παράξενος, μέτριος, μάλλον, στο άνάστημα, μελαγχρινός, με γερές πλάτες. Φαίνεται τρουερ: έ-ε-ε-ε. Σας βεβαίω πως δεν ξέρω και πολλά πράγματα σχετικά μ' αυτόν, πάντως είναι γεγονός ότι θα σας δώση όπωσδήποτε τις χίλιες λίρες. Άλλωστε τώ έχω ήδη πάει δυό άλλα κορίτσια. Τά μαλλιά τους όμως ήσαν κάπως πώ άνοιχτά, γρώματος από τώ δικά σας, και τις έεσπείσατε δίχως πολλές κουβέντες. Κι' όμως τώ λεφτά τώ είχε έτοιμα στο συρτάρι του.

— Και πώς μπορείτε να είσθε τόσο βέβαιος ότι τώ μαλλιά μου έχουν άκριβως τώ χρώμα που θέλετε;

— Έχω δει τη γυναίκα του, έξήγησε ο νέος. Τά μαλλιά της, παρ' όλον ότι εκείνος πιστεύει ότι είναι άσπρα, έχουν τώ ίδιο καστανό σκούρο χρώμα που έχουν και τώ δικά σας.

— Δεν μπορώ να καταλάβω όμως, είπε σκεπτικά ή Άνν, γιατί δεν δημοσιεύει μία σχετική άγγελία στις έφημερίδες ή και δεν βγαίνει ο ίδιος να ψάξη να βρή αυτό που θέλει;

— Σας είπα και πριν ότι είναι πολύ παράξενος τύπος, πολύ πιο παράξενος από ό,τι μπορείτε να φαντασθήτε. Έχει καιολογηθήκε ο σύντροφός της. Έχει νοικιάσει ένα σκετεινό μισογκρεμισμένο σπίτι, από την άλλη μεριά τώ Πάτνεϋ Κόμμον, που άνηκε κάποτε σ' έναν άλλο γιατρό. Οι κληρονόμοι τώ γιατρού αυτό, που πέθανε σ' αυτό άκριβώς τώ σπίτι, τώ τώ νοίκιασαν έπιπλωμένο. Έγώ ο ίδιος κανόνισα την έπίθεση αυτή. Πιστεύετε με, λοιπόν,

ότι από την ήμερα που έγκαταστάθηκε, δεν κούνησε έξω από τώ σπίτι. Κάπου-κάπου μόνον βγαίνει στον κήπο και τόν σκάβει και τόν περιποιείται. Σκοπεύει μάλιστα να κτίση κι' έναν πέτρινο τσίγιο.

Η Άνν Λάνκαστερ πιάστηκε από τώ σκέπασμα τώ τραπεζιού. Για μία στιγμή όλα γύρω της: ο σύντροφός της, τώ γκαρσονιέρα που πηγαίνεσθόνταν βιαστικά, οι άλλοι πελάτες, της φάνηκαν σαν σκιές φανταστικές ή άπίθανες. Στ' αυτή της άντήχησε σαν θρήνος ο βραδυνός άνεμος μέσα στα κλαδιά τών δένδρων, και είδε τόν Ντάνιελ Ρόκ να προχωρή στο σκετενιασμένο μονοπάτι τώ δάσους, δίπλα στην όμορφη γυναίκα με τώ παράξενα μάτια... Τώρα πιά ήταν βεβαία, δεν άμφέβαλε για την άληθινή ταυτότητα τώ γιατρού Βάρκινγκ.

— Λοιπόν, πώς σας φαίνεται τώ σγέδιό μου; ρώτησε σέ λίγο ο συνοδός της.

— Κατ' άρχήν μοι άρέσει, παραδέχθηκε ή Άνν. Μόνο που—πως να σας τώ έξηγήσω;—να... δεν σας ξέρω άρκετά καλά.

— Από την ήμερα που σας πρωτογνώρισα στο ζαχαροπλαστείο, της άπήνησε έντυπωσιακά ο νέος, δεν γύρισα να κυττάξω άλλη γυναίκα. Δεν έχω πολλούς φίλους αλλά και οι λίγοι άκόμη που θα σας συστήσω, θά σας διαβεβαιώσουν ότι μπορεί κανείς να βασισθή στο λόγο τώ Λέοπλντ Γκρένττον. Σας όρκίζομαι πως μόνον έσας αγαπώ. Έκείνο που έπιθυμώ—συνέχισε σέ ύφος έμπιστευτικό—είναι να πάρουμε με τώ λεφτά άπόψε κι' όλας και να φύγουμε άμέσως. Δέχεσθε ή Άνν;

— Τώ συλλογίζομαι, άπάντησε με διαταγμό εκείνη. Θά είμαι φρικτή στην όψη δίχως τώ μαλλιά μου.

— "Ω! μά δεν πρέπει να τώ σκέπτεσθε καν αυτό. Θά φορήτε, διαρκώς καπέλλο, ως και στο σπίτι άκόμα. Γι' αυτό δεν ένδιαφέρομαι εγώ. Για μένα θά είσθε πάντα όμορφη. Πρέπει να φύγουμε όπωσδήποτε απ' αυτή τη χώρα, Άνν. Έδώ δεν θα μπορέσω ποτέ να προκόψω. Όταν μπλέψα με τώ φορμά με την αστυνομία, μετά δύσκολα μπορείς να ζήσης τίποτα.

— Όποτε, έπιθυμείτε να έπισκεφθώ τόν παράξενό αυτό κύριο άπόψε τώ βράδυ;

— Και όσο τώ δυνατόν γρηγορότερα μάλιστα, της άπάντησε άπότομα. Φοβάμαι διαρκώς μην άλλάξη έαφνικά ιδέα ή μήπως συμβή τίποτε στα μαλλιά σας.

— Τώ σπίτι του βρίσκεται μακριά;

— Τρία ως τέσσερα μίλια από δω.

— Πήτε μου, ποιό άκριβώς!

— Στην όδον Πόρτσμουθ. Είναι ένα παλιό μισορεπρωμένο σπίτι. Όνομάζεται "Έλτον Λότζ". Άν πάρουμε ταξί θά είμαστε εκεί σέ είκοσιπέντε τώ πολύ λεπτά. "Ο γαρο-ποράξενος θά μάς

περιμένη με τα λεφτά στο χέρι. Μετά, θα πανηγυρίσουμε το εύτυχες γεγονός, σε κάποιο κέντρο και θα καταστρώσουμε τα σχέδιά μας για το μέλλον.

—Ω, τί βλάκας που είμαι! αναφώνησε η "Ανν Ξοονικά. Μά πρέπει προηγουμένως να φροντίσω για μία περσόνα!

—Αυτό θα το κανονίσουμε αργότερα, άμέσως μετά την επίσκεψή μας στο "Ελτον Λότζ.

—Συμφωνοί, του απάντησε η "Ανν. Δέχομαι να πάω στο σπίτι του έκκεντρικού φίλου σας.

—Φεύγουμε λοιπόν άμέσως.

—Η "Ανν κούνησε το κεφάλι της.

—Βαρέθηκα να είμαι δακτυλογράφος, είπε. Με γίλιες λίρες θα μπορέσω να ζήσω βασιλικά. Μά όχι, δεν μπορώ να το πιστέψω. Πρέπει προηγουμένως να πιάσω αυτά τα λεφτά στο χέρι μου.

Ο νέος εν τώ μεταξύ είχε καλέσει το γκαρσόνι και κανόνιζε τον λογαριασμό. Την ώρα που ο υπάλληλος έφυγε για να του φέρει ρέστα, έσκυψε και πάλιν ο Λέοπολντ Γκρέτσον στ' αυτή της "Ανν και της ψιθύρισε:

—Πές μου, "Ανν, ότι δεν θα με έγκαταλείψεις, ότι δεν θα πάρεις τα λεφτά και θα μ' αφήσεις για να φύγης μόνη σου.

—Στό υπόσχομαι, του απήντησε εκείνη.

Το γκαρσόνι είχε επιστρέψει. Η "Ανν σηκώθηκε από τη θέση της, κάνοντας ένα χαριτωμένο μορφασμό.

—Πάω να βάλω το παλτό μου και να θαυμάσω για τελευταία φορά τα μαλλιά μου, μουρμούρισε, και έφυγε μόνη, βασιτικά, για την τουαλέττα.

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΕΛΤΟΝ ΛΟΤΖ

Στη σκοτεινή βιβλιοθήκη ενός ευρύγαρου, μισο-έρειπτοιμένου σπιτιού, κάποιος άνθρωπος καθόταν έμπρός σ' ένα γραφείο. Ήταν άκίνητος σάν νεκρός. Οι τοίχοι του δωματίου είχαν πελώριους λεκέδες από την ύγρασία, και τα περισσότερα ράφια της βιβλιοθήκης, που σκέπαζε γύρω-γύρω τους τοίχους είχαν ξεριζωθεί και πεταχθεί στο πάτωμα. Τα λιγοστά βιβλία που είχαν απομείνει ήταν όγαρα και μουλιασμένα. Το χαλί είχε αντικατασταθεί με ένα πρόστυχο μάλλινο ύφασμα. Ός και η φωτιά που έκαιγε στο τζάκι ήταν τροφοδοτημένη με γλωρά κλαριά που αφρίζαν και τσίριζαν σκορπώντας ελάχιστη ζεστασιά.

Οι περισσότερες ηλεκτρικές εγκαταστάσεις στο δωμάτιο αυτό είχαν καταστραφεί και μόνον μία λάμπα, επάνω στο γραφείο, σκορπούσε δυνατό φως τριγύρω.

Το πρόσωπο του άκίνητου ανθρώπου φαινόταν σκληρό, άγριωπό, φωτισμένο έντονα από τη λάμπα. Τα χαρακτηριστικά του ήταν δυνατά και κάπως συσπασμένα. Ήταν άχρως, με κατάμαυρα μαλλιά, δίχως την παραμικρή άσπρη τρίχα, φρεσκοξυρισμένος, και φαινόταν σάν να περίμενε κάτι, φαινομενικά αδιάφορος μ'α κατὰ βάθος προσεκτικός και στόν παραμικρό θόρυβο.

Ξαφνικά ή έκφραση του προσώπου του άλλαξε έντελως. Απ' έξω, από το έρόμο, ακούσθηκε ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου, μετά το άνοιγμα της σιδερένιας πόρτας του κήπου.

Οι προβολείς του αυτοκινήτου φώτισαν το παράθυρο. Κάποιο παράξενο, μ'α συμπαθητικό γαμύγελο άνθις σ'α γείλη του ανθρώπου μ'α βάσταξε πολύ λίγο. Έτοιμάσθηκε να σηκωθεί, και με-

Τό φρικτό μυστικό του δ. Χόκιν

τά, σάν να μετάνιωσε, ξανακάθισε και περίμενε.

Ακούσθηκε ο θόρυβος βημάτων σ'α πλακάκια του χώλ, μετά ή πόρτα άνοιξε και μπήκαν οι έπισκέπτες. Ο άνθρωπος που περίμενε, σηκώθηκε και στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τους.

—Σας έφερα την νεαρά δεσποινίδα, είπε ο Λέοπολντ Γκρέτσον. Είναι όμως λίγο φοβισμένη. Φαντάζομαι πὸς θα-ταν καλύτερο να της εξηγήσετε εσείς ο ίδιος την υπόθεση.

Η "Ανν σηκώσε το βλέμμα της πρὸς τὸν δρ. Βάρκινγκ, πὸς οὔτε την πρόσεξε καν. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα επίμονα σ'α μαλλιά της.

—Βγάλε, σ'ας παρακαλώ το καπέλο σας, τής είπε.

Εκείνη υπήκουσε, και ο γιατρός άναστένανε με άνακαούφισι βλέποντας τις άνταύγειες πὸς άφησε σ'α φὸς τὸ καστανό κεφάλι της.

—Αγαπητή μου δεσποινίς, τής είπε. Τα μαλλιά σας είναι υπέροχα. Έχουν άκριβὸς τὸν χρωματισμό πὸς ζητοῦσα τὸσον καιρό. Φαντάζομαι να σ'ας διεβίβασε την σχετική προσφορά μου ο νεαρός φίλος σας.

—Ναι, απήντησε ή μίς Λάνκαστερ.

Ο Λέοπολντ Γκρέτσον πλησίασε σ'α τραπέζι και στάθηκε δίπλα σ'α "Ανν.

—Παρ' όλον ότι τα μαλλιά δεν είναι δικά μου, είπε, είμαστε συνταίριοι σ'αυτή την υπόθεση. Δεν θα άγγιξετε τα μαλλιά της πρὶν πληρώσετε.

Ο δρ. Βάρκινγκ έβγαλε τὸ πορτοφόλι του.

—Συμφωνείτε και σεις; ρώτησε την "Ανν.

—Όχι! απήντησε εκείνη με έμφασι.

Ο Λέοπολντ Γκρέτσον γτύπησε τὸ τραπέζι με τή γροθιά του.

—Κι' όμως έτσι συμφωνήσαμε, φώναξε θυμωμένα.

—Ψέμματα, άποκρίθηκε ή "Ανν. "Η-βελιά άπλως να έρθω έδω. "Ακουσα με προσοχή όσα μου είπατε μ'α δεν σ'ας ύποσάχθηκε τίποτε.

Μία παράξενη λάμψη, ένα γρήγορο σπινθηροβλημένο φῶτις τὸ βλέμμα του ήλικιωμένου γιατροῦ.

—Θα σ'ας πληρώσω την στιγμή πὸς τα μαλλιά θα είναι σ'α κατὸχί μου, έδήλωσε.

Στράφηκε μετά πρὸς τὸν νέο.

—Πάρε την προίτηιά σου, του είπε δίνοντάς του ένα χαρτονόμισμα. Και τώρα μπορείς να φύγης και να μ'ας αφήσεις μόνους. Την υπόθεση αὐτή μπορούμε να την κανονίσουμε και μόνον μας.

Ο Γκρέτσον έχωσε με συγκρατημένη λύσσα τὸ χαρτονόμισμα σ'α την τσέπη του.

—Όποτε έτσι; είπε άποτεινόμενος πρὸς την "Ανν. Με παράτησες; Κι' όμως δεν τὸ έκανα μόνον για τα λεφτά. Σ'α είχα συμπαθήσει, μ'α έσ'α...

Η "Ανν κούνησε τὸ χέρι της σάν να τὸν έδιωχνε. Ο Λέοπολντ κατάλαβε πὸς δεν τὸν λογάριζε πιά. Τα μάτια της ήταν καρφωμένα σ'α πρόσωπο του ανθρώπου πὸς είχε έρθει να έπισκευθῇ.

—Θες να σ'ε συνοδεύσω μετά ως τὸ

σπίτι σου; έπέμενε ο Γκρέτσον.

—Δεν θέλω να σ'ε ξαναδῶ, του απάντησε εκείνη.

Ο νέος βγῆκε από τὸ δωμάτιο βλαστημώντας και βρόντησε δυνατά την πόρτα πίσω του. Η ήχώ του άδειου σπιτιού επανέλαβε τὸν κρότο και λές και έψυψε σ'α την ψυχή της "Ανν τὸ αίσθημα της μονώσεως πὸς την είχε καταλάβει μπαινόντας σ'α αὐτὸ τὸ σπίτι. Ήταν γενναία και πίστευε άπόλυτα σ'α τὸν Ντάνιελ. Παρ' όλα αὐτά άνατρίχιασε με την σκέψη ότι βρισκόταν ο-λομόναχη μαζί μ'α έναν τρελλό και εγκληματία.

—Χαίρομαι πὸς ξεφορτωθήκαμε τὸν νεαρό, παρετήρησε με φανερό ευχαρίστηση ο δρ. Βάρκινγκ. Δεν ξέρω άκριβὸς τὸ γιατί, πάντως μὸς προέβου-σε άντιπάθεια... "Α! τώρα θα καταλάβετε και μὸνη σας γιατί έπιμένω τόσο ν'α αγοράσω, έστω και πανάκριβα, τα μαλλιά σας.

Κάποια πόρτα άνοιξε σ'α βάθος του δωματίου. Ο φόβος έσφιξε την καρδιά της "Ανν σάν άντίκρουσε τή γυναίκα πὸς μπήκε σ'α την βιβλιοθήκη. Ήταν ψηλή, λεπτή, με πρόσωπο άχρὸ και παράξενα μεγάλη μάτια. Τα μαλλιά της είχαν άκριβὸς τὸ χρώμα τὸν δικὸν της. Φορούσε μίς στολή νοσοκόμου, και, άγνωστο γιατί, έφερνε σ'α νοῦ την εικόνα του θανάτου.

—Είναι όλα έτοιμα; ρώτησε ο γιατρός.

—Έτοιμα απάντησε εκείνη ήσυχα.

Κάτι τὸ άπροσδιόριστο έδιέξε ξαφνικά τὸν τρόπο από την καρδιά της "Ανν. Η θεά της γυναίκας εκείνης με τή λευκή στολή, τής φῶτισε άπότομα τή σκέψη. Ήταν τώρα βεβαία, δεν άμφέβαλλε διόλου, ότι βρισκόταν μπροστά σ'α τὸ δολοφόνο τὸν πατέρα της.

—Ακούστε με κι' οι δύο σας, ξεφώνισε. Ξέρετε ποι'α είμαι;

—Δεν ενδιαφέρομαι, τής απάντησε ο γιατρός με εὐγένεια, παρ'α μόνον για τὸ χρώμα τὸν μαλλίων σας.

—Είμαι ή "Ανν Λάνκαστερ, βροντοφώνησε ή νέα, ένδ'α τα μάτια της πετοῦσαν φλόγες. Είμαι ή κόρη του άνθρωπου πὸς δολοφονήσατε. Δεν ήρθα έδω να σ'ας πουλήσω τα μαλλιά μου, όχι, αλλά μεταγειρίσθηκα αὐτὸ τὸ κόλπο για να σ'ας άνακαλύψω. Τ'α ακούτε;

Ο δρ. Βάρκινγκ χαμογελοῦσε καλοκάγαθα.

—Ω, μ'α σας βεβαίω. Δεσποινίς, πὸς αὐτή ή λεπτομέρεια δεν με πειράζει, τής απάντησε ήπια. Τώρα, μάλιστα... έχετε δίκιο... θυμήθηκα τὸν πατέρα σας. "Ενας εὐγενέστατος κύριος, αλλά κάπως φοβισταίρης. Είναι άδύνατο να φαντασθῇτε τί φασαρία έκανε όταν τὸν πληροφόρησα ότι θα τὸς άφαιρούσα ένα μικρὸ — τόσο δά — τμήμα του έγκεφάλου του... Τὸν θυμάσαι, αλλή-θια, Έσθέρ; ρώτησε σ'α γυναίκα πὸς στεκόταν άκίνητη δίπλα του, σάν άπόκοψη εμφάνιση.

—Πῶς! απάντησε εκείνη. Μ'ας είχε κουράσει άρκετά.

—Και σ'α κάτω - κάτω μ'ας ή-ταν και άνηστος, συνεπλήρωσε ο δρ. Χόκιν. Ο έγκέφαλός του δεν ά-είζε και τόσο. Όσο για τὸν νεαρό πὸς μ'ας φέροθηκε τόσο πρόστυχα — Ντάνιελ Ρόκ θαρρὼ τὸν λένε — γι'α αὐτὸν είμαι βέβαιος ότι ένει τὸ είδος του έγκέφαλου πὸς χρειάζομαι.

Μία παράξενη περιέργεια είχε καταλάβει την "Ανν, σβύνοντας κάπως τὸν τρόπο της.

—Σ'ε τί θα σ'ας χρησίμευαν αὐτοί οι άνθρωποι; ρώτησε.

—Μὸς άρέσει ή έρώτησή σας, τής ά-

πάντησε ο Χόκιν. Μάθετε λοιπὸν ότι ή γυναίκα μου κι' εγὼ — αν και εκείνη την εποχή δεν είχαμε παντρευθῇ—βρισκόμασταν σ'α την Γαλλία κατὰ την διά-κεια του πολέμου. Σ'α πρώτη γραμμή του πυρός. Μήνες... μήνες ολόκληρους. Ζούσα με τὸ χειρουργικὸ μαχαίρι σ'α χέρι κι' εκείνη μ'α επιδέσμους και γασ-τρικά. Νύχτα και μέρα εργαζόμασταν.

Μόλις έκλεινα για λίγο τα μάτια μου να ξεκουρασθῶ, με έψυνοῦσε κάποια φρικτή κραυγή πόνου, κι' έρχόταν βιαστικά να ζητήσουν την έπέμβασή μου. Μ'ας έλειπαν τ'α άναίσθητικά, μ'ας έλειπε τὸ κάθε τι. Και γύρω μ'ας αίμα — κανείς δεν είδε ποτέ τόσο αίμα! Ζούσαμε μέσα σ'α αίμα, μ'ας τριγύριζε... και κάποια μικρή σταγόνα έσταξε και σ'α τὸν έγκέφαλό μου! Ζήτησα άμέσως να μ'α εξέταση κάποιος συνάδελφός μου γιατρός. "Ηξερα όμως από πρὶν ότι ή σταγόνα αὐτή υπήρχε. Την είχα δῇ σ'α τις άκτίνες Χ.Μου είπε ότι μοναδικὸς τρόπος θεραπείας μου θα ήταν αν κα-τάρθωνα να βρῶ έναν άνθρωπο τὸν ὁ-ποίου ο έγκέφαλος να έχη την ίδια άκριβὸς διάπλαση με τὸν δικό μου, αλλά να είναι χρωματισμένος φυσικά.

Ένα μικρὸ τμήμα του υγιούς αὐτοῦ μυαλόθ'α μπορούσε θαυμάσια να άν-τικαταστήσει τὸ χαλασμένο τμήμα του δικού μου. Όμολογῶ πὸς ή συμβουλή του ήταν μεγαλοφυής, δεν ὑπόρεσα ὁ-μως εκείνη την εποχή να βρῶ έγκέφα-λο πὸς να μην είχε ματώσει. Αργότε-ρα έκανα νέα πειράματα. Ο τρίτος πὸς βρήκα ήταν κάπως έγωιστής. "Ε-πειτα ο κόσμος μ'ας παρεξήγησε και ὁναγκασθήκαμε να φύγουμε. Μετά μὸς ήρθε ή ιδέα σχετικά με την άλλαγή τὸν μαλλιών. Η γυναίκα μου φοβόταν ότι θα ήσασταν και σ'ε φοβιστάρα δ-πως και οι προηγούμενοι, και ότι θα μ'ας δημιουργούσατε ιστορίες. Μόλις όμως σ'ας άντίκρουσα, άντελήφθηκα άμέσως ότι είσθε τύπος ιδεώδης.

Η "Ανν έφερε ένστικτωδῶς τὸ χέρι της σ'α μαλλιά της.

—Τι ένοείτε; ρώτησε.

Ο δρ. Χόκιν χαμογέλασε.

—Είμαι άρκετά έξυπνος, τής είπε, και έρώ κατὰ την έπιστήμη μου. Δεν θα γασσομερήσω λοιπὸν κόβοντας τα μαλλιά σας και ξαναφυτρώνοντάς τα σ'α κεφάλι της γυναίκας μου. Αὐτή είναι δουλειά κουρέως. Εγὼ όμως θα έκτελέσω μίς άπέροχη χειρουργική έ-πέμβαση. Θα άφαίρέσω τὸν περικρανίό σας και θα τὸ ράψω σ'α κεφάλι της γυ-ναίκας μου, και, φυσικά, τα μαλλιά σας θα εξακολουθοῦν να φυτρώνουν ὁ-πως και πρὶν.

—Έχουν άκριβὸς τὸ χρώμα τὸν δικὸν μου, ψιθύρισε ή Έσθέρ κυττάζον-τας επίμονα την "Ανν. Τὸ χρώμα πὸς πιστεύω ότι έχου, άκόμη και τώρα, τὰ μαλλιά μου. "Ω! θα είναι σπου-δαία!

Τὸ φρικτὸ αίσθημα πὸς είχε σ'α την αρχή κυριεύσει την "Ανν, είχε άρχίσει να ὑποχωρῇ. Πάντως ένοιωθε ότι κιν-εῦνε φοβερά. Βρισκόταν σ'α την άπόλυ-τη διάθεση δύο τρελλῶν.

—Και τί θα άπογίνω, δίχως τα μαλ-λιά μου; κατάρθωσε να ρωτήση.

Χαιονέλασε και πάλιν ο γιατρός.

—Έχω προνοήσει και γι'α αὐτό, τής απάντησε με παρήγορο ὕφος. Θυμάσθε μήπως τὸν πέτρινο τοίχο του σπιτιού μου, σ'α Ντρεντέλ; Έ-να άνίσει τὸ κτίσιμα ενός ίδιου άκριβὸς τοίχου κα-σ'α τὸν κήπο του τωρινού σπιτιού μου. Είναι λίγο άπόμερο και βρισκεται κον-τά σ'α τὸ βουνό.

Η "Ανν είχε μείνει άφωνη, μὴ πι-στεύοντας τα ὅσα άκουε. Τὸ ήρεμο ὁ-

φος του δρ. Χόκιν, ή έπιφανειακή ὁρ-θότης τὸν ὅσον έλεγε, την είχαν ζα-λίσει. "Εμεινε άκίνητη, σάν γαυνωμένη, παρακαλώντας ὁλόψυχα να έμφανισθῇ ο Ντάνιελ Ρόκ.

—Τὸ χειρουργεῖο είναι έτοιμο, άνήγ-γελιτε ήρεμα ή γυναίκα του τρελλοῦ.

Ο δρ. Χόκιν σηκώθηκε από τή θέση του και πλησίασε την "Ανν. Την ίδια στιγμή άντήγησαν βιαστικά βήματα σ'α χώλ. Η πόρτα του δωματίου ά-νοιξε και ὠρμησε μέσα ο Λέοπολντ Γκρέτσον.

Στάθηκε μερικές στιγμές λαχανια-σμένος.

—Γιατί ξαναγύρισε; τὸν ρώτησε ο τρελλός.

—Κάτι συμβαίνει έξω, φώναξε ο νέος. Είχα φθάσει σ'α γωνία του Ρόγαμπτον Λέην όταν ξαφνικά άντίκρουσα ένα αὐ-τοκίνητο γεμάτο άστυνομικούς πὸς ά-νέβαινε τὸν άνήφορο. Σταμάτησα και γύρισα πίσω. Διέκρινα τότε κι' άλλα αυτοκίνητα. Έχουν κυκλώσει τὸ σπίτι. Κάποιος από τὸς άστυνομικούς με εί-δε και με πλησίασε. "Πὸς είναι τὸ κο-ρίτσι πὸς έφερε έδω;» με ρώτησε. Τὸς απάντησα ότι τὸ είχα αφήσει σ'α αὐτὸ τὸ σπίτι. "Τρέχα να την φέρης γρήγο-ρα πίσω», με διέταξε, «αν θές να μην κακοπεράσεις». Δεν θυμάμαι άκριβὸς τα λόγια του, μ'α αὐτὸ έννοούσε... Έ-λάτε, λοιπὸν, δεσποινίς. Δεν μὸς καλο-φαίνεται αὐτή ή υπόθεση τὸν μαλλιών. Πάμε να φύγουμε!

Η "Ανν σηκώθηκε βιαστικά από τή θέση της.

Ο τρελλός πὸς είχε παρουσιασθῇ ὡς «δρ. Βάρκινγκ» φαινόταν άτάρα-χος.

—Διερωτώμαι, Γκρέτσον, είπε, αν πρέπει να σοῦ έμπιστευθῶ κάποιο με-γάλο χρηματικὸ ποσό...

Έβγαλε μίς δέσμη χαρτονομισμά-των από τή τσέπη του και τὸν πλησία-σε.

—Έντελως ένστικτωδῶς ή "Ανν φώνα-ξε τρουαγμένα.

Ήταν όμως πολλὸ άργά. Ο Γκρέ-τσον είχε κάνει ένα βήμα πρὸς τὸν τρελλό Χόκιν, τείνοντας τὸ χέρι του. Ο άλλος τὸ άρπαξε με δύναμη, τὸ έ-σφιξε και σύροντάς το άπότομα έρριξε τὸ νέο σ'α πάτωμα. Μὴ τολμώντας οὔ-τε ν'α πανεύθει, ή "Ανν παρακολου-θοῦσε την τρομερή σκηνή. Μ'α κατα-πληκτική δύναμη, ο δρ. Χόκιν είχε σκῦ-ψει και είχε φορτωθῇ τὸν Λέοπολντ σ'α την πλάτη του.

Πρὶν άντιληφθῇ τὸν κίνδυνο πὸς διέ-τρεχε και ή ίδια, ή "Ανν ένοιωσε την Έσθέρ να την άρπάξη γερά από τὸ λαιμό.

—Ήσυχα, τής ψιθύρισε με ὕφος νο-σοκόμου πρὸς τὸν άρρωστό της. "Ελα.. άνάπνευσε δυνατά!... "Ετσι μ'αράβο! Και τώρα μην κουνιέσαι πιά...

Τὰ λίγα λεπτά πὸς πέρασαν μετά έ-

μειναν για πάντα γαργαμένα σ'α την μνή-μη της "Ανν, ὡς οι πὸς φρικτὲς στιγμές της ζωής της. Όταν άρχισε κάπως να συνέρχεται άντελήφθη ότι ήταν καθι-σμένη σ'α μίς άναπαυτική πολυθρόνα, δνίκανη να κινήση και τα βλέφαρά της άκούπη. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα. Έπεγείρησε να κουνηθῇ. Τα γέρι'α της, τα πόδια της, ὡς και οι μὺς του λαι-μοῦ της ὅταν προσπάθησε να στρέψη τὸ κεφάλι της, λές και είχαν άτrophῇ-σει. Μέσα σ'α σπῖτι άκούόταν κάτι σάν άνάλαφο περπάτημα. "Ακούσθηκε κι' ο θόρυβος μίς πόρτας πὸς άνοιξε και μετά έκλεισε. Προσπάθησε να θυ-μηθῇ τί είχε συμβῇ κατὰ τὸ βραχὺ χρο-νικὸ διάστημα, άμέσως μετά τή στιγμή πὸς ή τρελλή της είχε σφίξει τὸ λαιμό. Μάταια όμως. "Αντιλαμβανόταν μόνον ότι κάτι τὸ παράξενο τής είχε συμβῇ, σ'α δὸν δεν άναγνώριζε τὸν έαυτό της, μ'α άγνοούσε τὸ γιατί. Τὰ δευτερόλε-πτα περνούσαν. Καί ξαφνικά άντήχη-σαν δυνατά γτυπήματα σ'α την έξώπορτα. "Η ήχώ του άδειου σπιτιού τὰ έπαγέλα-βε ὑπόκωφα. Τα γτυπήματα συνεχίσθη-σαν. Μετά ακούσθηκε ο φοβερός θό-ρυβος τής πόρτας πὸς την είχαν σπά-σει, βήματα βιαστικά σ'α πλακόστρω-το χώλ, και τέλος κάποιος μπήκε σ'α δωμάτιο. Ήταν ο Ντάνιελ Ρόκ πὸς κρατούσε ένα περιστροφὸ σ'α χέρι του.

—Έδω είναι ή γυναίκα, φώναξε. Φυ-λάετε όλες τις έξόδους.

Η "Ανν προσπάθησε να μιλήση. Τὰ γείλη της μόλις κινήθηκαν, ή φωνή της της μόλις ακούσθηκε. Πάντως κατῶρ-θωσε να στρέψη τὸ κεφάλι της, και ο Ντάνιελ άφησε μίς κραυγή:

—Μας την έσκασαν! ξεφώνισε τρέ-γοντας πρὸς τήν πόρτα. Γρήγορα Τό-μας, άκολουθήστε τὸ ταξί. Μὴ σ'ας έν-διαφέρει για τὸ σπῖτι! Κυνήγησε τὸ ταξί!

Η "Ανν ήταν άκόμη ζαλισμένη. Με-τά κατέβασε τὸ βλέμμα της σ'α ρου-χα πὸς φορούσε, και τότε άντελήφθη γιατί δεν άναγνώριζε τὸν έαυτό της. Ξαφνικά άναπήδησαν από τὸ βάθος της μνήμης της διάφορες άναμνήσεις.

Η "Ανν ήταν άκόμη ζαλισμένη. Με-τά κατέβασε τὸ βλέμμα της σ'α ρου-χα πὸς φορούσε, και τότε άντελήφθη γιατί δεν άναγνώριζε τὸν έαυτό της. Ξαφνικά άναπήδησαν από τὸ βάθος της μνήμης της διάφορες άναμνήσεις.

Η "Ανν ήταν άκόμη ζαλισμένη. Με-τά κατέβασε τὸ βλέμμα της σ'α ρου-χα πὸς φορούσε, και τότε άντελήφθη γιατί δεν άναγνώριζε τὸν έαυτό της. Ξαφνικά άναπήδησαν από τὸ βάθος της μνήμης της διάφορες άναμνήσεις.

Η "Ανν ήταν άκόμη ζαλισμένη. Με-τά κατέβασε τὸ βλέμμα της σ'α ρου-χα πὸς φορούσε, και τότε άντελήφθη γιατί δεν άναγνώριζε τὸν έαυτό της. Ξαφνικά άναπήδησαν από τὸ βάθος της μνήμης της διάφορες άναμνήσεις.

Η "Ανν ήταν άκόμη ζαλισμένη. Με-τά κατέβασε τὸ βλέμμα της σ'α ρου-χα πὸς φορούσε, και τότε άντελήφθη γιατί δεν άναγνώριζε τὸν έαυτό της. Ξαφνικά άναπήδησαν από τὸ βάθος της μνήμης της διάφορες άναμνήσεις.

Η "Ανν ήταν άκόμη ζαλισμένη. Με-τά κατέβασε τὸ βλέμμα της σ'α ρου-χα πὸς φορούσε, και τότε άντελήφθη γιατί δεν άναγνώριζε τὸν έαυτό της. Ξαφνικά άναπήδησαν από τὸ βάθος της μνήμης της διάφορες άναμνήσεις.

Η "Ανν ήταν άκόμη ζαλισμένη. Με-τά κατέβασε τὸ βλέμμα της σ'α ρου-χα πὸς φορούσε, και τότε άντελήφθη γιατί δεν άναγνώριζε τὸν έαυτό της. Ξαφνικά άναπήδησαν από τὸ βάθος της μνήμης της διάφορες άναμνήσεις.

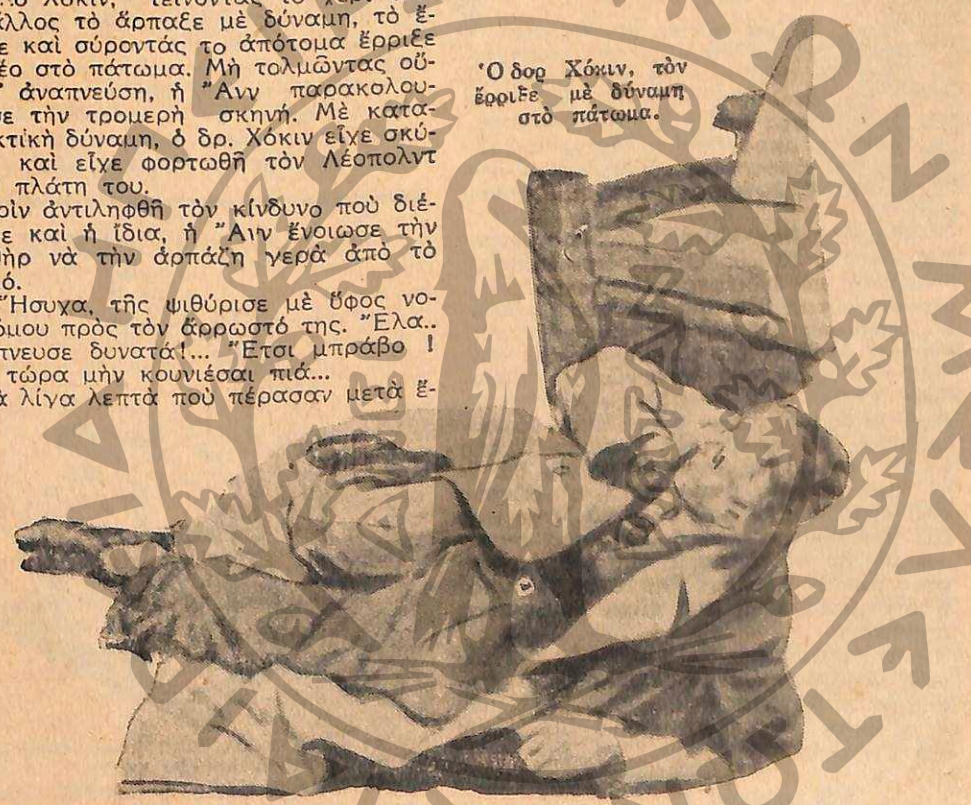
Η "Ανν ήταν άκόμη ζαλισμένη. Με-τά κατέβασε τὸ βλέμμα της σ'α ρου-χα πὸς φορούσε, και τότε άντελήφθη γιατί δεν άναγνώριζε τὸν έαυτό της. Ξαφνικά άναπήδησαν από τὸ βάθος της μνήμης της διάφορες άναμνήσεις.

Η "Ανν ήταν άκόμη ζαλισμένη. Με-τά κατέβασε τὸ βλέμμα της σ'α ρου-χα πὸς φορούσε, και τότε άντελήφθη γιατί δεν άναγνώριζε τὸν έαυτό της. Ξαφνικά άναπήδησαν από τὸ βάθος της μνήμης της διάφορες άναμνήσεις.

Η "Ανν ήταν άκόμη ζαλισμένη. Με-τά κατέβασε τὸ βλέμμα της σ'α ρου-χα πὸς φορούσε, και τότε άντελήφθη γιατί δεν άναγνώριζε τὸν έαυτό της. Ξαφνικά άναπήδησαν από τὸ βάθος της μνήμης της διάφορες άναμνήσεις.

Η "Ανν ήταν άκόμη ζαλισμένη. Με-τά κατέβασε τὸ βλέμμα της σ'α ρου-χα πὸς φορούσε, και τότε άντελήφθη γιατί δεν άναγνώριζε τὸν έαυτό της. Ξαφνικά άναπήδησαν από τὸ βάθος της μνήμης της διάφορες άναμνήσεις.

Η "Ανν ήταν άκόμη ζαλισμένη. Με-τά κατέβασε τὸ βλέμμα της σ'α ρου-χα πὸς φορούσε, και τότε άντελήφθη γιατί δεν άναγνώριζε τὸν έαυτό της. Ξαφνικά άναπήδησαν από τὸ βάθος της μνήμης της διάφορες άναμνήσεις.

πού λές και άνηκαν σέ παληά, σέ πολύ παληά χρόνια.
Φορούσε τή στολή τής νοσοκόμου! Καί θυμήθηκε ότι κάποτε τή είχε γδυθεί και τής είχε φορέσει τή λευκή στολή.

Η γυναίκα του δρος Χόκιν είχε κατορθώσει νά ξεφύγει φορώντας τά δικά της ρούχα!

□ □

Ο συνταγματάρχης σερ Φράνσις Γουόρτον φαινόταν άπονητευμένος και κάπως συγχισμένος. Είχε πάρει μία τριήμερη άδεια και όταν επέστρεψε είχε έτοιμασθή νά άφηγηθή τους άθλους του στο γκόλφ. Ο Ντάνιελ όμως τον είχε διακόψει και του είχε διηγηθή τήν άπίστευτη περιπέτεια τής μίς Λάνκαστερ.

Η ύποθεσις αυτή, αγαπητέ μου Ντάνιελ, είχε ο συνταγματάρχης, μόνον ως άτυχής μπορεί νά χαρακτηριστεί. Παραδέχεται άπολύτως ότι ήσουν άποσοδότη αναγκασμένος νά καταφύγης και στη βοήθεια τής Σκότλαντ Γουάρντ. Έπρεπε όμως νά απαιτήσης νά σοι δώσουν κάποιο πιά έμπειρο σέ τέτοιες ύποθεσεις άρχιφύλακα. Έτσι δέ άποφεύγατε τή ρεζίλεμα αυτό. Δώδεκα άνδρες με σάας τās φρένας τήν έπάλατο σαν άγράμματοι από δυο πρελλούς.

Θεωρητικά έχεις δίκαιο, παραδέχθηκε ο Ντάνιελ. Ξεννάς όμως ότι ό δρ. Χόκιν είναι, στιγμές-στιγμές μόνον, τρελλός. Μετά επανέρχεται στα λογικά του και τότε ή ξευπνάδα και ή αντίληψις του ξεπερνούν κάθε γνωστό όριο. Είναι δέ και δυνατός σαν λεοντάρι. Κουβάλησε τον Λέοπολντ Γκρέτσον στην πλάτη του ως τή πρώτη πάτωμα, και έκει του πήρε τά ρούχα του και κατόρθωσε έτσι νά μάς ξεγελάσει και νά φύγει.

Πάντως πιστεύω άπόλυτα, έκανε ο Κ. 20, ότι ή μίς Λάνκαστερ είναι από τά πιο τυχερά κορίτσια πού μοι έτυχε νά συναντήσω. Παρ' όσον ότι τρέφω άπόλυτη έμπιστοσύνη στην ικανότητά σου, είμαι τής γνώμης ότι έκανες πολύ άσχημα ρίχνοντάς την σ' αυτή τήν περιπέτεια.

Έχεις άδικο, άπάντησε θυμωμένα ο Ντάνιελ. Η μίς Λάνκαστερ κατέστρωσε μόνη τή σγέδιο τής έπιχειρήσεως αυτής και άνέλαβε, μόνη της και πάλι τον πρωτεύοντα και πιά έπικίνδυνο ρόλο. Δεν θά μπορούσα με κανένα τρόπο νά τήν άποτρέψω νά μεταβή, στο "Ελτον Λότζ", έκτός αν μεταχειρίζομαι βία.

Πάντως δεν είμαι ικανοποιημένος, επέμεινε ο Κ. 20. Ο νεαρός Λέοπολντ Γκρέτσον με ένδιεφερε έξαιρετικά. Είμαι άπολύτως βέβαιος ότι, μέσω αυτού, θά κατόρθωνα, σέ μία-δυο έβδομάδες, νά άνακαλύψω τή κρησφύγετο των τριών Ρώσων πού κυνηγώ. Η Σκότλαντ Γουάρντ δεν άνεκάλυψε τίποτε τή άξιο λόγω έναντίον του. Έτσι θά φυλακισθή, τή πολύ-πολύ, πέντε ή έξη μήνες, και μετά, όταν ξαναβγή, θά έχη πιάσει νά έπικρινονή μ' αυτούς πού καταδιώκω. Σοι δίνω τή λόγο μου ότι μετάνιωσα πού σοι μίλησα σχετικά με τίς συναντήσεις τής μίς Λάνκαστερ με τον Λέοπολντ Γκρέτσον. Αν και ή δεσποινίς αυτή μοι είναι έξαιρετικά συμπαθής.

Λές βλακείες, τον επέπληξε ο Ντάνιελ. Σκέψου πώς τήν άπειλούσε ο φρικτώτερος θάνατος!

Όστε πιστεύεις ότι ό δρ. Χόκιν θά τήν σκότωνε;

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Οι πλουσιώτεροι άνδρωποι τών αίωνων

Η μυθική πολυτέλεια τής έπαύλεως του Λουκούλλου. Ένα συμπόσιο του Ιουλίου Καίσαρος με 2.000.000 καλεσμένους. Οι δησαυροί του Φαραώ Ραμσή του Γ'. Πόση ήταν ή περιουσία του Κροίσου;

Ο Έρρίκος Φόρντ θεωρείται σήμερα ως ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου. Αν θελήσουμε όμως νά τον συγκρίνουμε με τους πολυεκατομμυριούχους τής αρχαιότητας, θά ιδούμε ότι ό Άμερικανός εργοστασιάρχης αυτοκινήτων είναι μπροστά τους απλώς ένας πλούσιος άνθρωπος... Κανείς, πράγματι, από τους σημερινούς εκατομμυριούχους δεν μπόρεσε νά υπερβάλει στον πλούτο τους πλουσιότερους άνδρες τής αρχαιότητας. Για νά λάβετε μία ιδέα τής μυθικής πολυτελείας, με τήν οποίαν ζούσε ο Ρωμαίος Λούκιλλος, άρκει νά σάς αναφέρουμε τή έξη: "Όταν χιζότανε στη Ρώμη ή "Βίλλα Λουντοβίτζι" στο μέρος ακριβώς πού βρίσκονταν άλλοτε ή περίφημη έπαυλις του Λουκούλλου, οι εργάτες ανακάλυψαν τους πιο καταπληκτικούς νεροσωλήνες, πού μπορεί νά φανταστεί κανείς!... Οι νεροσωλήνες λοιπόν, αυτοί τής βίλλας του Λουκούλλου ήσαν καμωμένοι όλκληρη από χοντρό και καθαρό άσημι...

Ο Λούκιλλος όμως άποθανάτισε προπάντων τ' όνομά του με τά περίφημα συμπίσιά του, τά όποια έτοιχίζαν πάντοτε κολλοσιαία ποιά. Από τότε ο κόσμος δεν ξαναείδε πλουσιώτερο και πολυτελέστερο συμπίσια.

—ΕΞ—

Όστόσο οι πλούσιοι τής αρχαιότητας δεν ήσαν τόσο έγωίσται όπως είναι οι σημερινοί μας πολυεκατομμυριούχοι. Πονούσαν και συλλογίζονταν συχνά και τους άλλους, τους φτωχούς ανθρώπους. Έτσι κάποτε ο Ιούλιος Καίσαρ, ό όποιος έντός των άλλων, φημιζότανε και για τή πλούτη του καθώς και για τή φιλάνθρωπία του, κάλεσε σέ γεύμα όλους τους κατοίκους τής Ρώμης για νά γιορτάσει τήν συμπόσια αυτό, στο όποιο έλαβαν μέρος δυο εκατομμύρια πρόσωπα, μία θριαμβευτική νίκη του!

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Τό άλκοολ συντομεύει τήν ζωή.
— Γι' αυτό λοιπόν γιατρέ μου οι μέρες μου φαίνονται άτέλειωτες όταν δεν πίνω!

Ένας, από τους πρώτους διεσκατομμυριούχους τής αρχαιότητας ήταν ό Φαραώ Ραμσή, ό όποιος βασίλευε στην Αίγυπτο έδω και τρεις χιλιάδες χρόνια. Ο βασιλόπουλος αυτός Φαραώ είχε θησαυρίσει μυθικά ποιά μ' είχε τή μανία νά θέλει διαρκώς νά τή αυξάνη. Ο Διόδωρος, ύπολογίζει ότι ή περιουσία του Ραμσή του Γ' ήταν τουλάχιστον 400.000 τάλαντα, τά όποια άντιπροσωπεύουν σήμερα 500 εκατομμύρια δολάρια. Πρέπει όμως νά μή ξεχνάμε ότι εκείνα τά χρόνια ή αξία του νομίσματος ήταν άπείρως μεγαλύτερη από τήν αξία πού έχει σήμερα, αν συλλογιστούμε ότι ένα όλκληρο καλοθερμένο βωδι έτοιχίζει τότε 200 περίπου σημερινές δραχμές, μ' ότι τήν περσόνα έμεινε καλός εργάτης ήταν μία δραχμή. Οι περισσότεροι, μάλιστα, από τους εργάτες έπαιρναν εκείνα τά χρόνια 50 ή 60 μόνο λεπτά τήν ημέρα.

Γιά νά κρύψη και νά φυλάξη άγρυπνα τή πλούτη του ό Ραμσής ό Γ', έχτισε μία είδική οικοδομή από γρανίτη, δίπλα ακριβώς στ' άνάκτορά του. Ο Έρδωτος ώστόσο μάς δίνει τήν πληροφορία ότι για τόν άρχιτέκτονα ο πειρασμός αυτού του χημικαίωθιού του Φαραώ ήταν τόσο μεγάλος, ώστε έφτασε μία άπόκρυφη διόδο από τήν όποια θά μπορούσε νά φτάνη, όποτε ήθελε, στα ύπόγεια όπου ήταν σωριασμένο τή χρυσάφι...

Όταν όμως έτελείωσε ή οικοδομή, ό άρχιτέκτονα του Φαραώ φοβήθηκε και δεν τήν χρησιμοποίησε. Πριν πεθάνη ώστόσο άπεκάλυψε τήν τρομερή μυστική στα παιδιά του, τά όποια δεν έδίστασαν νά χρησιμοποήσουν τήν άπόκρυφη εκείνη διόδο μ' έβλεβαν έτσι όποτε ήθελαν τόν θαυόπλουτο Φαραώ, χωρίς, ανίκα, εκείνος νά καταλαβαίνει τίποτε. Και μόνο ύστερα από πολλά χρόνια έτυχε ν' άνακαλυφθή τή μυστική εκείνη πέραςμα και νά καταλάβουν οι θησαυροφύλακες του Ραμσή του Γ' ότι τους έλειπαν μερικά εκατομμύρια πράγμα τή όποιον ήταν, φυσικά, άνάξιο λόγου...

—ΕΞ—

Ο πιο γνωστός, όμως, απ' όλους τους αρχαίους πολυεκατομμυριούχους είναι ό Κροίσος, τή όνομα του όποιου έμεινε παροιμιώδες και συνώνυμο του ανθρώπου πού έχει μυθώδη και άνυπολόγιστα πλούτη. Πόσο μεγάλη ήταν άραγε ή περιουσία του Κροίσου;

Γιά νά σχηματίσει κανείς μία 'δέα γι' αυτήν άρκει νά συλλογιστή τά περιφημα δώρα του, τά όποια προσέφερε κάποτε στο μαντείο των Δελφών.

Ο Κροίσος για νά έχη τους θεούς με τή μέρα του, σέ μία έκστρατεία του εναντίον των Περσών, τους προσέφερε μία πυραμίδα άποτελουμένη από 117 πλίνθους, μερικές από τίς όποιες ήσαν από καθαρό χρυσάφι και ζύγισαν δυο καντάρια ή κάθε μία!... Σ' αυτό τή μνημειώδες δώρο του προσέθεσε ακόμη και μεγάλα χρυσά κα άργυρά κύπελλα, βαρύτητα δακτυλίου.

Ο... Ιπποκράτης έχει κέφια

Όταν οι νεαροί γιατροί διασκεδάζουν

Αν ρωτήσετε ένα Γάλλο ποιους άπό τους συμπατριώτες του θεωρεί ως τους πιο εύθυμους, τους πιο φαρσέρ, τους πιο γλεντζέδες, θά σάς άπάντηση χωρίς κανένα δισταγμό: "Τους γιατρούς!". Καί, δεν έχουν καθόλου άδικο οι Γάλλοι στην κρίση τους αυτή. Οι γιατροί, στη Γαλλία, έχουν από καιρό πάρει διαζύγιο από τήν σοβαροφάνεια. Είναι άσφαλώς, οι εύθυμότεροι έπιστήμονες του κόσμου, είτε γιατί τή έπαγγελμά τους, δεν διατρέχει ποτέ τόν κίνδυνο νά έπηρεαστή από τήν παγκόσμια κρίση, είτε γιατί, σκυμμένοι καθώς είναι διαρκώς πάνω από τόν ανθρώπινο πόνο, τήν ανθρώπινη δυστυχία, νιώθουν ακόμη περισσότερο τήν άνάγκη, μόλις θρούν μία κατάλληλη εύκαιρία νά τή ρίξουν λιγάκι έξω. Διασκεδάζουν, λοιπόν, με όλους και με όλα. Στα ντάνσιγκ, στα νυχτερινά καμπαρέ, κι' όλα τά κέντρα τής τρέλλας και του γλεντιού θά βρήτε τους διασημότερους Παρισινούς γιατρούς νά γλεντούν σαν τους κοινότερους των νητών. "Αλλ' αυτοί πού έχουν τήν περσόνα τής εύθυμίας, τήν κεφιά και τήν τρέλλα, είναι οι "έντέρν", οι "έσωτερικοί βοηθοί" των μεγάλων γιατρών, ή ιατρική δηλαδή νεολαία. Οι φάρσες των Παρισινών "έντέρν" είναι άνεκδιήγητες. Πριν από μερικά χρόνια, δυο "Αγγλοι καθηγητές" είχαν πάει στο Παρίσι για νά έπισκεφθούν τήν κλινική ενός διασημίου Γάλλου συναδέλφου τους. Όταν έφτασαν στην κλινική, ό διευθυντής της έλειπε και τόν άντικαθιστούσε ένας βοηθός του, ό όποιος, κείνη τή στιγμή, έκανε τήν τακτική έπιθεώρηση των θαλάμων των άσθενών. Οι "Αγγλοι έπισκέπται, μ' ή γνώρίζοντας ούτε έξ όψεως τόν Γάλλο συνάδελφό τους, μόλις αντίκρισαν τόν βοηθό του, άρχισαν νά του κάνουν θαθείες ύποκλίσεις, παίρνοντάς τον για τόν ίδιο τόν καθηγητή.

Ο "έντέρν" άντελήφθη τήν γκάφ τους. Χωρίς νά τους είπη τίποτα, έν τούτοις, τους ώδήγησε στους θαλάμους των άσθενών, έξηγώντας τους, με μεγάλη σοβαρότητα, διάφορα πράγματα. "Όταν έτελείωσε ή έπίσκεψις των διαφόρων διαμερισμάτων τής κλινικής, οι "Αγγλοι σοφοί έπλησίασαν τόν Γάλλο γιατρό για νά τόν συχαρούν. Τή στιγμή, όμως, πού του άπλώναν τή χέρι, αυτός έκανε ξαφνικά... μία τούπα μπροστά τους, και πηδώντας από τή κυκλίδωμά τής σκάλας εξαφανίστηκε σ' ένα διάδρομο, πού ήταν από κάτω.

Οι "Αγγλοι σοφοί, έφυγαν κατάπληκτοι μ' αυτό πού συνέβη, κι' ό Γάλλος καθηγητής, όταν τή έμαθε είδε κι' έπαθε ως πού νά τους πείση με γράμματα και με τηλεγραφήματα, πώς δεν ήταν τρελλός, όπως... με τή δική τους, ήταν έτοιμοι νά διαδώσουν σ' όλο τόν έπιστημονικό κόσμο τού τόπου τους ότι "Αγγλοι έπισκέπται του..."

Όσο για τόν βοηθό του, σήμερα εί-

Οι "έντέρν" και οι φάρσες των. Η γκάφα των "Αγγλων σοφών. Ο καθηγητής... πού κάνει τουμπες!... Οι "νίλες". Η Σάρρα Μπερνάρ... τρελλή! κ.τ.λ

ναι μία από τίς κορυφές τής γαλλικής ιατρικής έπιστήμης.

—ΕΞ—

Έννοείται ότι ούτε οι ίδιοι οι καθηγητές δεν γλυτώνουν από τίς φάρσες των βοηθών τους.

Πριν από λίγον καιρό, ένας διαβάτης, περνώντας έξω από τή Δημοτική Νοσοκομείο του Παρισιού, άκουσε από κάποιο ύπόγειο θογγητά και άναστεναγμούς. Έπλησίασε στο παραθυράκι

Φοιτητή τής ιατρικής διασκεδάζουν παίζοντας μία κομωδία του Μολιέρου.

του ύπογειου, και τότε άκουσε μία φωνή τρεμουλαστή νά του ψιθυρίζει:

—Είμαι ένας δυστυχισμένος νοσοκόμος!... Ο διευθυντής μ' έχει φυλακίσει σ' αυτό τή ύπόγειο πρό τριών ήμερών, χωρίς φαί και χωρίς νερό... Λυπηθείτε με!...

Καταγανακτημένος, ό διαβάτης έτρεξε στο πλησιέστερο αστυνομικό με και κατάγγειλε όσα είχε άκούσει... Σέ λίγο, οι αστυνομικοί περιέκλωσαν τή νοσοκομείο. Κι' ό δυστυχισμένος διευθυντής του, είδε κι' έπαθε όπου ν' άποδείξει τήν άθωότητά του. Έννοείται ότι ό φυλακισμένος νοσοκόμος δεν ήταν παρά ένας... φαρσέρ "έντέρν".

—ΕΞ—

Στά γαλλικά νοσοκομεία—όπως λώστε και σ' όλα τά νοσοκομεία του κόσμου—ύπάρχει ή συνήθεια νά φέρουν, για συμπλήρωση των σπουδών τους, διάφοροι φοιτητές τής ιατρικής. Ε, τή τή τραβούν οι κακόμοιροι αυτοί φοιτητές από τους "έντέρν" είναι άλλο πράγμα!...

Μόλις "είσαχθη" σ' ένα νοσοκομείο ένας φοιτητής τόν παραλαμβάνει πρώ-

τα—πρώτα ό πρώτος βοηθός του καθηγητού και με μεγάλη σοβαρότητα του άνακοινώνει διάφορα "έπαγγέλματα μυστικά". Τού άποκαλύπτει, π.χ., σιγά-σιγά σ' αυτό ότι τά κόκκινα και πράσινα φωτεινά κρύσταλλα πού ύπάρχουν συνήθως τοποθετημένα στις προθήκες των εαρμακείων, τοποθετούνται εκεί κατόπιν μίας μυστικής συμβάσεως μεταξύ φαρμακοποιών και γιατρών και χρησιμεύουν στο νά... τρομάζουν τ' άλογα των άμαξιών και των κάρρων πού άντικρύζουν και νά προκαλούν δυστυχήματα!...

Κατόπιν, άρχίζουν χειρότερες "έν-λες".

Μεθούν τόν δυστυχισμένο φοιτητή σέ τέτοιο βαθμό, ώστε νά χάσει τίς αισθήσεις του. Τόν μεταφέρουν τότε στο κρεβάτι του, δένουν με έπιδέσμους τή πόδι του ως τή γόνατο, και τήν άλλη μέρα, όταν ξυπνά τούς βλέπει όλους σκυμμένους πάνω του. Τού έξηγούν τότε ότι πάνω στο μεθυσί του, έπέσε κι' έσπασε τή πόδι του! Φαντάζεστε τόν τρόπο τού φοιτητού. Και μόνον όταν περάση κάμποση, ώρα και γλεντήσουν άρκετά μαζί του, τού φανερώνουν τήν αλήθεια.

—ΕΞ—

Μία άλλη κλασσική "νίλα" είναι ή έξη:

Τήν πρώτη νύχτα, μόλις ό φοιτητής, τή ύποψη, δηλαδή, "θύμα" κοιμηθή, γεμίζουν τά παπούτσια του με στυπόχαρτο. Κι' όταν τήν άλλη μέρα, ό φοιτητής έμφανιστή στην τραπεζαρία, με τίς παντοφλές, φυσικά, βλέπει νά τόν περιεργάζονται όλοι με βλέμματα άνήσυχας.

—Τί χλωμός πού είσαι!... τού λέει ό ένας.

—Περίεργο πράγμα!... Τό κεφάλι σου είναι πρημένο!... Τά μάτια σου φαίνονται κουρασμένα... Πώς πρίστηκες έτσι;... τού λέει ό άλλος.

—Σίγουρα κάτι έχεις... Διαδήτη, ίσως... Τρέχα νά σ' εξετάσει ό κ. καθηγητής, τού σφυρίζει ένας τρίτος.

Ο φοιτητής άνησυχεί φυσικά. Πηγαίνει νά φορέσει τά παπούτσια του για νά παρουσιάσθ στην κ. καθηγήτρη, και βλέπει ότι... δεν τού μπαίνουν!... Τρομοκρατημένος τότε τρέχει στον διευθυντή του νοσοκομείου, ό όποιος... τόν καθησυχάζει.

—ΕΞ—

Ο Ιούλιος Κλαρετί έμεινε κάμποσο καιρό "έσωτερικός" στη Σαλπετρίερ, για νά τήν μελετήσει και νά τήν περιγράψει σέ κάποιο έργο του. Τακτικός έπισκέπτης τού ίδιου αυτού νοσοκομείου ήταν και ό "Αλφόνσος Νεωντέ. Αυτός όμως έπηγαινε εκεί μόνο και μόνο για νά καπνίσουν τήν πίπα του, κουδενιάζοντας με τους φίλους του τους "έντέρν".

Η Σάρρα Μπερνάρ έπισκέφθηκε μία μέρα τήν φρενολογική κλινική τού δόκτορος Βουαζέν, και τόν παρεκάλεσε νά τήν κλείσει για λίγη ώρα σ' ένα "άπομονωτήριο". Κι' όταν θρόθηκε εκεί άρχισε νά παίξει με τόσο δραματική φυσικότητα μία σκηνή μανιακής τρέλλας, ώστε... κι' ό ίδιος ό Βουαζέν άκόμη τάχασε!

Μικρά...

στην πόλη 'Αντενάου της Ρηνανίας ένας άνθρακωρύχος είχε κρεμάσει από καιρό ένα παντελόνι του στη σοφίτα της κατοικίας όπου διέμενε. Όταν πήγε, λοιπόν, να το πάρει παρατήρησε μ' έκπληξη ότι στη μία τσέπη υπήρχε μία φωλιά! Την είχε χτίσει ένα ζευγάρι σπουργιτιών, πουμπαινε από τον άνοιχτο φεγγίτη.

"Ετσι αναγκάστηκε να μην την πειράξει χαρίζοντάς τους και το παντελόνι του.

μια κοπέλλα στην 'Ιταλία έπεσε στο κρεβάτι να κοιμηθί το 1864, και όταν ακόμα ήταν 15 χρονών. Από τότε η Μπετίνα Πιέρι — έτσι ονομάζεται η περίεργη αυτή γυναίκα — κοιμάται συνεχώς, εκτός από μερικά σπάνια διαλείμματα έγρηγορσεως. Τώρα η Μπετίνα είναι ηλικίας 88 χρονών.

Ξυριστήκατε ποτέ με πέταλα; Στην Κίνα ξυρίζονται! Στην αγγλική πόλη την Σέλφιλντ, ένας εξαγωγικός οίκος στέλνει εκατοντάδες τόνους παλιών πέταλα αλόγων στην Κίνα. Οι Κινέζοι με τα πέταλα αυτά κατασκευάζουν ξυριστικές λάμες τις οποίες εξάγουν στην Εύρωπη.

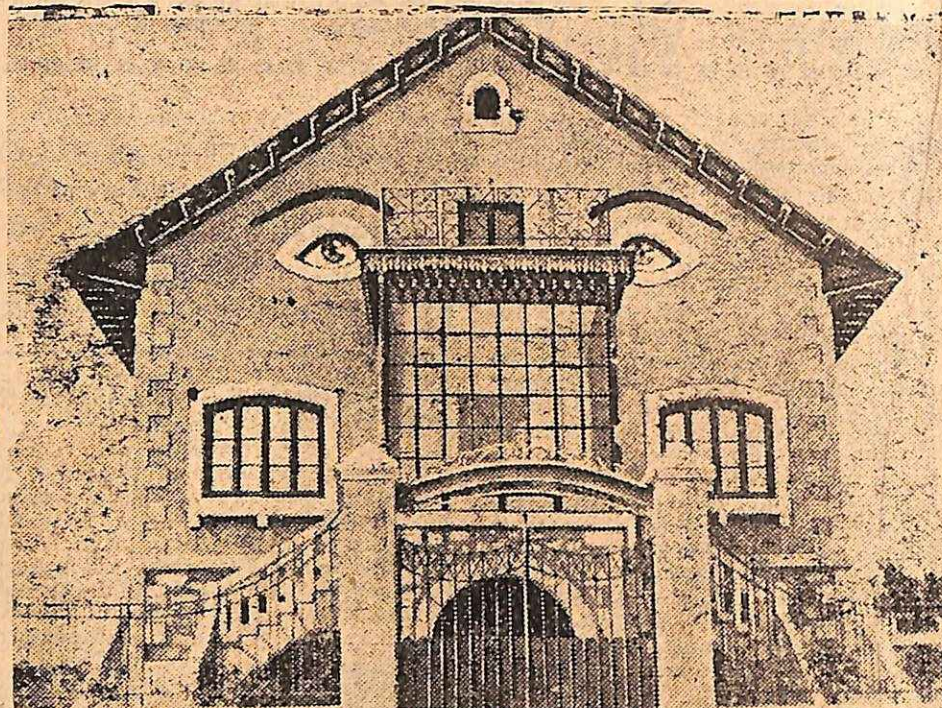
το Μπράυτον ταχυδρομήθηκε την 3ην 'Ιουνίου του 1905 μία κάρτ-ποστάλ, η οποία μόλις τότε περασμένο μήνα παραδόθηκε στους... κληρονόμους κάποιου Μαξουέλ στην πόλη Μπέξιλ.

Η απόσταση μεταξύ των δύο πόλεων είναι 37 μίλλια και η κάρτ-ποστάλ αυτή χρειάστηκε για να την διανύση 32 χρόνια! 'Η... ταχύτης αυτή ωφέλεται στο γεγονός ότι η κάρτ-ποστάλ είχε σφηνωθεί σε μία γωνιά ενός υπαιθρίου γραμματοκιβωτίου.

Κάποιος Τσεχοσλοβάκος δικηγόρος πήγε σ' ένα ρεστωράν να συναντήσει μία νέα με την οποία είχε ραντεβού. Εκεί την περίμενε δυό ώρες χωρίς εκείνη να φανή. Την άλλη μέρα της υπέβαλλε μήυση ζητώντας της αποζημίωση για την καθυστέρηση που του δημιούργησε στη δουλειά του.

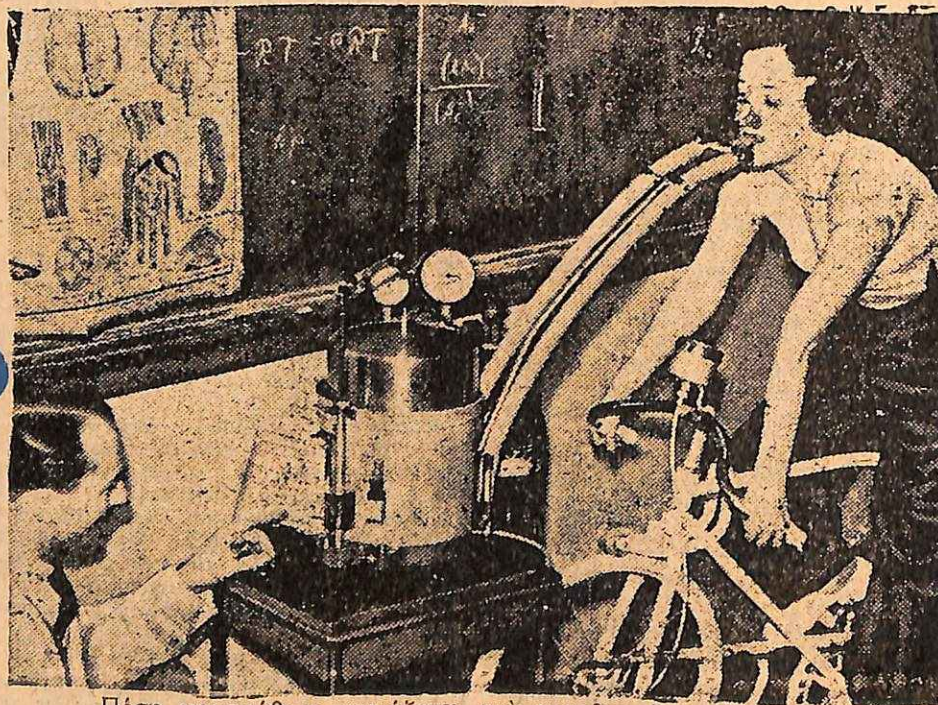
Το περίεργο είναι ότι παρ' όλο το μπλέξιμό τους στα δικαστήρια, ωστόσο δεν διέκοψαν τις σχέσεις τους. Και όχι μόνον αυτό αλλά και εις το έξης είχε ακριβείς στα ραντεβού τους. Φλέγμα μία φορά!

ΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟΝ ΤΕΡΑΣ

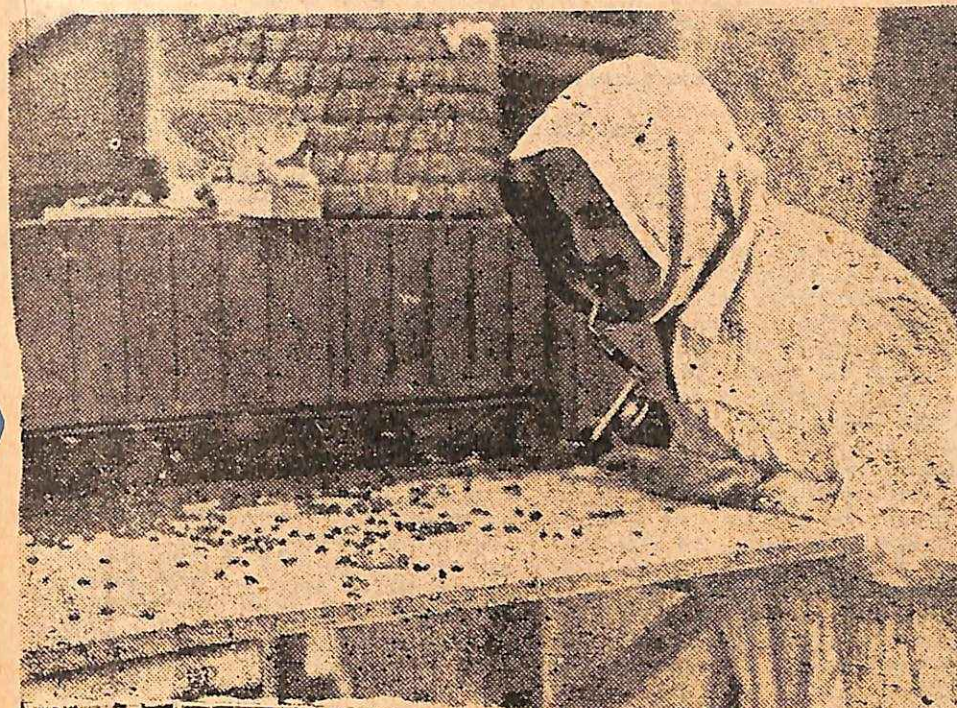
Θα σάς χρειασθί, άσφαλώς, πολλή καλή θέλησις, για να βρήτε αυτή την βίλλα χαριτωμένη! Και όμως, ο ιδιοκτήτης της, ένας ιδιότροπος κάτοικος της Βαρκελώνης βρήκε έξοχη την ιδέα του να δώση στην πρόσοψη της βίλλας του ανθρώπινη μορφή. Άσφαλώς η έμπνευσις του υπήρξε πολύ πρωτότυπη.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥΝ

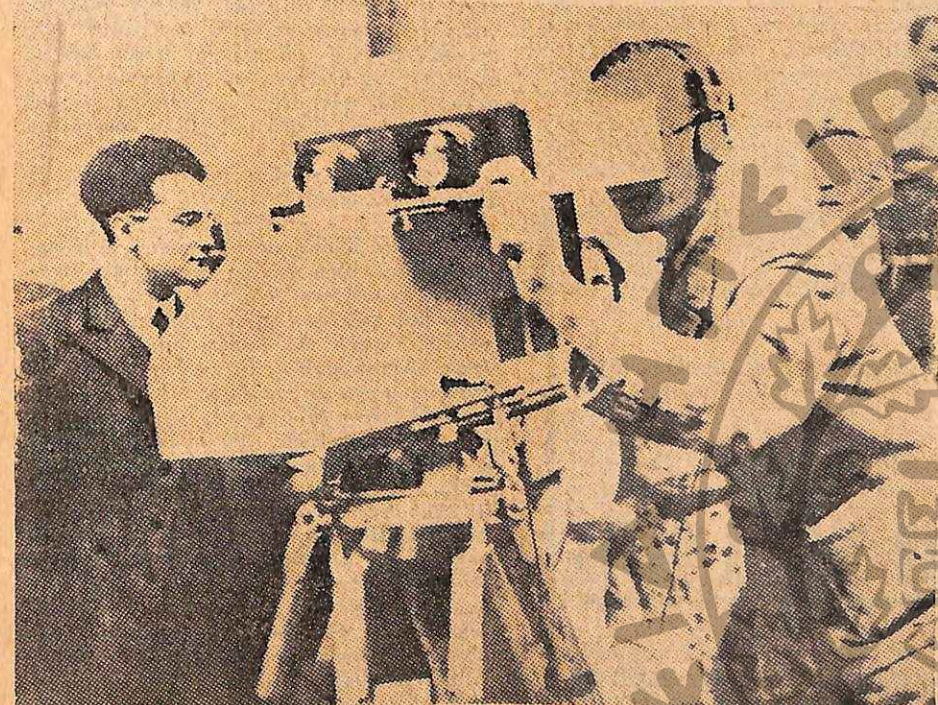
Πόση προσπάθεια χρειάζεται μία γυναίκα όταν ποδηλατεί; Ένας νεαρός άγγλος βρήκε τον τρόπο να μάς πληροφορήση έπακριβώς, γάοις σ' ένα μηχανήμα της έφευρέσεώς του. Με το μηχανήμα αυτό καταμετράται η αναπνευστική δύναμις των ποδηλατιστριών και συνεπώς η ικανότης τους στο σπόρ αυτό.

ΕΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΝΤΟΚΥΜΑΝΤΑΙΡ

Η παραπάνω εικόνα μάς δέν δείχνει κανέναν μελισσοκόμο, που πυοφυλαγμένος από την ειδική του στολή, μαζεύει το μέλι από τις κυψέλες. Είναι, απλούστατα, ο όπερατέρ μιās κινηματογραφικής εταιρίας που παίρνει μ' ένα ειδικό κινηματογραφικό μηχανήμα, ένα περίφημο «ντοκυμανταίρ» για την ζωή των μελισσών.

ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΕΡ... ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ

"Ένα νέο έπάγγελμα... κάνει θραύση κατ' αυτές στο Παρίσι. Είναι ο... ραδιοφωτορεπόρτερ. Ο νέος αυτός εκπληκτικός «βοηθικός» της δημοσιογραφίας, είναι έφωδιασμένος μ' ένα φωτογραφικό μηχανήμα το οποίο με βάση τις τελευταίες τελειοποιήσεις της τηλεοράσεως φωτογραφίζει εξ αποστάσεως.

Μικρά...

Ένα χωριό στο έσωτερικό της Νέας Γουινέας εξεραόγη στάση των Ιθαγενών κατοίκων για τον καταπληκτικό λόγο ότι η άγγλική διοίκησης ήθελε να τους απαλλάξη από την πληρωμή φόρων! Έσχηματίσθηκε τότε μία αβόρημη διαδήλωσις και οι διαδηλωταί φώναζαν: «Θέλουμε να πληρώνουμε φόρους!»

η μεγαλύτερη λίμνη της Εσθονίας είναι η λίμνη Λαδόγα. Βρίσκεται στην βορρεια Ρωσία προς τα Φιλλανδικά σύνορα και έχει επιφάνεια 7.000 τετραγωνικών λευγών.

ο ξουθρός σταυρός ιδρύθηκε το 1864 κατά συμφωνίαν όλων των Κρατών της Εσθονίας. Χρωματίσθηκε δε κόκκινος επάνω σε άσπρο βάθος, κατ' αντίθεσιν της Έλβετικής σημαίας που παριστάνει έναν λευκό σταυρό σε κόκκινο βάθος!

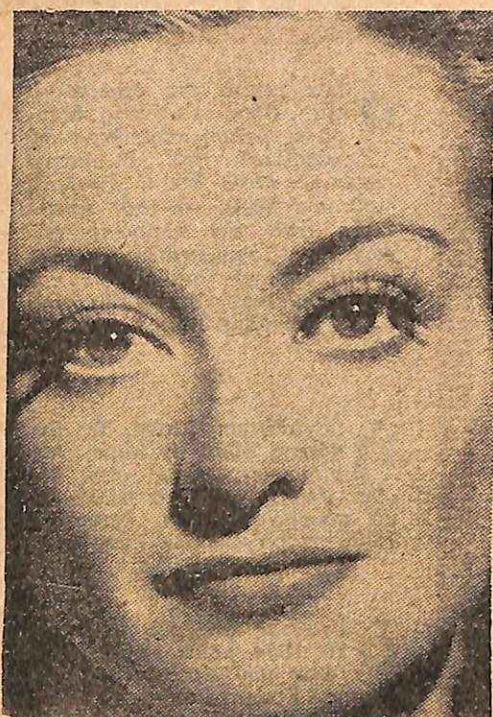
η τελευταία Τσαρίνα της Ρωσίας επλήρωσε κάποτε 250.000 φράγκα για ν' αγοράση ένα... μαντήλι για την κατασκευή και το λεπτότατο κέντημα του οποίου χρειάστηκαν έφτα χρόνια.

το φιλ στην αρχαία εποχή ήταν το σημείον της συμφιλίσεως και της ειρήνης. Πολύ άργότερα άλλαξε την σημασία του και σιγά-σιγά έγινε δείγμα αγάπης.

Ένας Γερμανός γιατρός συμβουλεύει σ' όσους πάσχουν από νευραλγίες να μην πίνουν τσάι, αλλά καφέ, στον οποίο να στέβουν ένα δολόκληρο λεμόνι.

ο βασιλεύς Έδουάρδος της Αγγλίας, ο παπός του σημερινού δαυκός του Ουίνδσορ, είχε καταρτίσει μία πολύ περίεργη συλλογή. Η συλλογή αυτή αποτελείτο από τὰ μανού και τὰ προγράμματα όλων των γευμάτων και συναυλιών, που έδόθησαν προς τιμήν του.

το Σέδλιτς της Βοημίας μία εκκλησία έχει ένα μαυουάλι καμωμένο εξ ολοκλήρου από ανθρώπινα κόκαλα.

Η γόησσα Τζόαν Κράουφορντ

Οι οί σκηνοθέται του Χόλλυγουντ παραπονούνται κάθε τόσο ότι έχουν την πιο δύσκολη δουλειά του κόσμου. Μα γιατί άραγε είναι τόσο εγωιστές; Γιατί δεν συλλογίζονται τον δυστυχισμένο ζωγράφο των «αστέρων»; Αν υπάρχει ένας τραγικός μάρτυρας στη φιλοσοφία, όλη η ζωή του όποιου είναι πραγματικός Γολγοθάς, αυτός άγαπητοί μου φίλοι, είμαι εγώ, ο μίστερ Κλάρενς Σίγκλαρ Μπούλ, ο καλλιτέχνης φωτογράφος των «αστέρων»...

Λένε ότι μια όμορφη γυναίκα δεν έχει καμιά γοητεία στα μάτια της καμαριέρας της, γιατί η καμαριέρα της την ξέρει καλλίτερα απ' τον εαυτόν της, ξέρει τις ιδιοτροπίες της, τα ελαττώματά της, τις ατέλειες του σώματός της που κρύβονται με τόση σοφή τέχνη και, τέλος, κάθε μικρή ή μεγάλη αδυναμία της. Έ, λοιπόν, το ίδιο πράγμα μπορεί κανείς να πη και για τη φωτογραφία των «αστέρων»...

Δεν μπορεί κανείς να φανταστεί πόσο δύσκολα πετυχαίνει μια καλή «πόζα» του «αστέρος» που θέλω να φωτογραφίσω. Κι' όχι γιατί είναι δύσκολο τόσο να τον κάνω να πάρει μια ικανοποιητική «πόζα» αλλά γιατί είναι σχεδόν αναπόφευκτο να τον κάνω να ξεχάσει ότι «ποζάρει» μπροστά στο φακό μου. Καταλαβαίνετε, υποθέτω, την διαφορά... Όταν ο «αστέρας» ξεχάσει ότι «ποζάρει», καταφέρνω να του πάρω μερικές φωτογραφίες που τις θαυμάζει όλος ο κόσμος γιατί έχουν αφέλεια, φυσικότητα και μια γοητεία που δεν έχει τίποτα το θεατρικό και το επίπλαστο...

Η δουλειά μου, όμως, γίνεται ακόμη πιο δύσκολη, όταν έχω να φωτογραφίσω μεγάλες «θεντέττες». Πρέπει να σεβαστώ όλες τις ιδιοτροπίες τους, να ικανοποιήσω όλες τις αδυναμίες τους και συγχρόνως να πετύχω ύστερα από αναρίθμητες τον τύπο, τον χαρακτήρα, την ψυχή της μεγάλης «θεντέττας»...

Έχω εργαστεί σ' όλα τα «στούντιο» και ξέρω όλους τους «αστέρας», μικρούς και μεγάλους, όπως τους ξέρει η καμαριέρα τους... Η πείρα λοιπόν, μ' έμαθε ότι ένας φωτογράφος του Χόλλυγουντ, δεν φτάνει μόνο να είναι καλός τεχνικός. Πρέπει ακόμη να είναι κι ένας μεγάλος μάγος κι ένας ακόμη μεγαλύτερος προφήτης...

Χαμογελάτε παρακαλώ...

Πώς ποζάρουν οι αστέρες

Ένα διασκεδαστικό άρθρο του φωτογράφου των αστέρων, Κλάρενς Μπούλ

Άρκετά όμως μίλησα για τον εαυτό μου κι' εξήγησα ότι δεν πρέπει να παραπονούνται οι σκηνοθέται. Είναι καιρός τώρα να σας περιγράψω πώς «ποζάρουν» στο «άτελιέ» μου οι «αστέρες». Δεν μπορώ ωστόσο να σας μιλήσω για όλους. Απ' αυτούς θα διαλεξώ τους διασημότερους. Θα σας μιλήσω για την Γκρέτα Γκάρμπο, την «Σφίγγα» του Χόλλυγουντ, για την Τζίν Χάρλοου, την «ξανθιά σειρήνα», για την Έζαν Κράουφορντ, την «μοντέρνα Γκάρμπο», για την Νόρμα Σήρερ, τον «αστέρα» των φοιτητών και των «ακτυλογράφων», για την Μαρί Ντερέσλερ, την «γόησσα» με το γλυκύτερο χαμόγελο, για τον Τζών και τον Λιονέλ Μπάρενμωρ, τους «Διουσκούρους» του Χόλλυγουντ και για την Μάριον Νταίβις την πιο εύθυμη «ασπίλισσα» της θόνης...

Η Γκρέτα Γκάρμπο όταν μπαίνει στο «άτελιέ» μου, το μεταμορφώνει σε κινηματογραφικό «στούντιο». Για τη μεγάλη «θεντέττα» δεν είμαι ένας φωτογράφος, αλλά ένας σκηνοθέτης. Η Γκάρμπο δηλαδή, θεωρεί τις «πόζες» της μπροστά στο φωτογραφικό φακό μου ως συνέχεια της δουλειάς της μπροστά στον κινηματογραφικό φακό. Δεν περιμένει ποτέ να της υποδείξω την κατάλληλη «πόζα». Μαντεύει άμέσως τη σκέψη μου και με προλαμβάνει... Το περιεργό είναι ότι δεν μπαίνει ποτέ στο «άτελιέ» μου μόνη της. Φέρνει πάντα μαζί της μια ολόκληρη συντροφιά από εύθυμους φίλους, τους οποίους πειράζει διαρκώς και διασκεδάζει σαν μικρό παιδί, όταν καταφέρνει να τους αποστομώσει!... Έκτος όμως από αυτήν την εύθυμία της, η Γκάρμπο όση ώρα ποζάρει, έχει ανοικτό το ραδιόφωνο. Δεν σας κρύβω, λοιπόν, ότι τις καλλίτερες φωτογραφίες

της τις πέτυχα τη στιγμή που χαμογελούσε ειρωνικά, ακούγοντας τις πομπώδεις ρεβέλλες του «σπηνκερ» του άοράτου ανθρώπου που διαφημίζει με το ραδιόφωνο τις όδοντοπαστες, τα βερνίκια των παπουτσιών και τις μάριες των σιγαρέττων, με τόση σπουδαιότητα, σαν να κάνει μια θαυμάσια δι-άλεξη για τον Αφραλισμό ή την Οικονομική Συνεισκήψη.

Η Γκρέτα Γκάρμπο δεν δείχνει καμιά συμπάθεια στα μοντέρνα «εντεκόρ» και προτιμά πάντα ένα φυσικό «φόντο» στις φωτογραφίες της. Είναι σε αφάνταστο σημείο ρομαντική. Όταν θέλει να πάρει μια σαγηνευτική «πόζα», φορεί μια άπλη τουαλέττα και προσπαθεί να δημιουργήσει την ψυχική διάθεση που θέλει, ακούγοντας ένα μουσικό κομμάτι στο γραμμόφωνο. Όλη τότε η εκφορά της συγκεντρώνεται στα μάτια της και στο στόμα της. Έπειτα, όταν καταλάβει ότι πέτυχε ή φωτογραφία, μ' αποχαρτάει με τη συνειδημένη της φράση: «Σας εκούρασα... Είσατε πολύ καλός μαζί μου...».

Αυτά τα λόγια που τα προφέρει με τόση σεμνότητα ο «αστέρας» των αστέρων, με κάνουν να τα χάνω και να μη προφταίνω ν' απαντήσω με το κατάλληλο φιλοφρόνημα...

Η Τζίν Χάρλοου δεν ενδιαφερόταν τόσο για την έκφραση του προσώπου της, όσο για τις λάμψεις των περιφημων μαλλιών της. Η «ξανθιά σειρήνα» ποζάρει διαρκώς για τα μαλλιά της κι' ήταν ακούραστη στις προσπάθειές της να πετύχει γύρω από το πρόσωπό της εκείνον τον ασημένιο φωτοστέφανο που την κάνει να ξεχωρίζει με μια παράξενη όμορφη από κάθε άλλη «θεντέττα» της θόνης.

Αδιαφορούσε τελείως για την πλαστική όμορφη του σώματός της.

Η Τζόαν Κράουφορντ λατρεύει τα υπερμοντέρνα «εντεκόρ» και τις εκκεντρικές τουαλέττες. Περιφέρεται διαρκώς μέσα στο «άτελιέ» μου και πριν πάρει μια «πόζα» τραγουδάει, χορεύει κι' αλλάζει διαρκώς τουαλέττες. Δεν επιτρέπει σε κανέναν άλλον να βρίσκεται μπροστά της όταν φωτογραφίζεται παρά μόνον εξ' ανάγκης, φυσικά, σ' έμένα... Αν μπορούσε, θα μ' έδιωχνε, για να μείνη μονάχη μπροστά στο φωτογραφικό φακό... Η Τζόαν Κράουφορντ, δηλαδή, σίμα δίνει στο πρόσωπό της, δίνει και στο σώμα της. Κι' ενώ θα έφτανε μόνο να φωτογραφίσει τα μεγάλα σαγηνευτικά μάτια της ή το σαρκώδες και φιλήδονο στόμα της, «ποζάρει», χτυπάει νευρικά το πόδι της και μου παραπονιέται: «Τί άτυχη που είμαι!... Δεν μπορέσα να πετύχω την «πόζα» που ήθελα!...»

...Θα ξαναγυρίσω αύριο και θα δοκιμάσουμε πάλι μερικές άλλες «πόζες»... Όσο για τις σημερινές καλά θα κάνετε να καταστρέψετε τις πλάκες...».

Θυμάμαι, βέβαια, περιττό να σας πω ότι οι «πόζες» της πετυχαίνουν πάντοτε κι' ότι οι φωτογραφίες της γίνονται ανάσπαστες τόσο από τους θαυμαστές της όσο κι' από τις εφημερίδες και τα περιοδικά του Νέου και του Παλαιού Κόσμου.

ΚΛΑΡΕΝΣ ΜΠΟΥΛ

Η συνέχεια του

αριστουργηματικού μας

μυθιστορήματος

ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ένεκα καδυστερήσεως του

βιβλίου από το Παρίσι

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Για την αγάπη της Παλόμας

Διήγημα της Χίλντας Έναντερ

Ο Μεξικανός προχωρούσε με βήμα νωθρό προς το μικρό σπιτάκι το τριγυρισμένο με αρκετά ψηλό φράκτη. Πίσω του ακολουθούσε σκεπτικός ο Χέντερσον.

—Είναι λευκός; ρώτησε κάποια στιγμή.

—Όχι... από τη Γκουατεμάλα.

Ο Χέντερσον απόρησε.

—Μά τι με θέλει; Έκανε και κοντοστάθηκε.

Ο Μεξικανός κούνησε τους ώμους του.

—Κάτι για το κορίτσι του, που είναι στην πόλη. Έπειδή πρόκειται να πάτε...

—Σύρε να του πής, τον διέκοψε ο άλλος αλλάζοντας ξαφνικά ύφος, πώς γελάσθηκε αν νομίζω...

—Καλλίτερα πήτε τούτο έσεις ο ίδιος, επέμεινε ο οδηγός του.

—Ανοιξε την πόρτα του φράχτη και μπήκαν στον κήπο. Σε λίγο θρискόνταν μέσα στο χαμηλοτάβανο δωμάτιο, ζαλισμένοι ακόμη από το δυνατό φως του τροπικού ήλιου.

Κάποιος κοιτόταν στο πάτωμα, κοντά στον τοίχο.

—Είναι μεθυσμένος; ρώτησε ψιθυριστά ο Χέντερσον.

—Όχι... τον μαстіγωσαν... προσπάθησε να φύγει κρυφά.

Την ίδια στιγμή ο άνθρωπος μ' ένα βογγητό πόνου ανακάθισε. Το πρόσωπό του ήταν σταγυρτό.

—Με λένε Άλόνζο, μουρμούρισε. Δυο χρόνια τώρα δουλεύω στις φυτείες... Το κορίτσι μου, η άρραβωνιαστική μου, λέγεται Παλόμα... Μουστειλε γράμμα να γυρίσω γρήγορα στην πόλη... Αλλοιώς... δεν θα με παντρευόη... Γι' αυτό πήγα να φύγω κρυφά... Δεν μουδιναν άδεια... Έχω συμβόλαιο μαζί τους...

—Τον κυνηγοσαν δυο μέρες, συμπλήρωσε ο Μεξικανός. Είχε κρυφθεί στη ζούγκλα, μα τ' αγκυλιά τον έβρκαν και τον έφεραν πίσω. Τον σκότωναν στο ξύλο. Ο Χέντερσον φαινόταν ταρκαμένος.

—Θα μιλήσω σχετικά με τον Μπαράνκο, είναι γνωστός μου, έδήλωσε.

—Μή... για το Θεό, φώναξε ο Άλόνζο. Ο σενόρ Μπαράνκο είναι θηρίο.

Αυτό που θα σας πασακαλέσω, κύριε, είναι κάτι άλλο... Μια και θα πάτε στην πόλη προσπαθήστε να βρήτε την Παλόμα και να της πητε να περιμένη λίγο... ως τον Ιούνιο. Θα την βρήτε στην Αγορά. Πουλάει σπανιόλικες μαντίλιες. Όλος ο κόσμος την ξέρει.

Ο Χέντερσον κούνησε το κεφάλι του συγκαταβατικά.

—Σύμφωνοι, είπε. Μείνε ήσυχος, θα φροντίσω!

—Θα σας παρακαλέσω και κάτι άλλο. Φυθούρισε διστακτικά ο νέος.

—Απλάσε το χέρι του και μέσα από κάποιο σαικιδίο έβγαλε ένα μικρό τετράγωνο κομμάτι λεπτοπλεγμένης ψάβας. Στη μέση ήταν ζωγραφισμένη μια κόκκινη καρδιά και από κάτω κάτι ήταν γραμμένο Ισπανικά.

—Είναι γράμμα έρωτικό, έξηγησε χαμογελώντας ο Άλόνζο. Της λέω πως

την λατρεύω, πως την αγαπώ τρελλά.

—Και πως το έφαιξες ρώτησε από-ρώντας ο Χέντερσον.

—Η φάθα είναι του καπέλλου μου, του «σομπρέρο», απάντησε ο νέος.

—Και το κόκκινο που το βρήκες;

—Ο Άλόνζο έδειξε το άριστερό του μπράτσο. Στη μέση διακρινόταν ένας ματωμένος επίδεσμος.

—Με το αίμα μου, έκανε απλά.

Ο Χέντερσον ανατρίχιασε.

—Μά το Θεό, σκέφθηκε, πρέπει νδ-ναι στρίγγλα η Παλόμα αν δεν συγκινηθώ μ' αυτό το γράμμα!

—

Κι' όταν, μερικές μέρες αργότερα, ο Χέντερσον κατώρθωσε — εύκολατα είναι η αλήθεια—να την ανακαλύψει στην αγορά, και να της δώσει το γράμμα, η πανέμορφη Παλόμα δεν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση.

—Τί είναι αυτό; ρώτησε γελώντας.

—Τί είναι αυτό ρώτησε γελώντας.

—Σας το στέλνει ο Άλόνζο, σενορί-τα Παλόμα, ο Άλόνζο που σας λα-τρεύει.

—Γιατί δεν ήρθε ο ίδιος;

—Μά σας έξηγησα, σενορίτα, ο ά-φέντης του... ο σενόρ Μπαράνκο...

Η Παλόμα δεν ήταν πλάσμα που ε-παίρνε εύκολα από λόγια.

Νά, για τον σενόρ Μπαράνκο, τον γά-ιδαρο, φώναξε ανοίγοντας διάπλατα τα δάχτυλα της παλάμης της, και για τον θάλακα τον Άλόνζο!

—Μά, σενορίτα, έχετε άδικο, επέμ-ενε ο Χέντερσον. Ο Άλόνζο προσπά-θησε να φύγει κρυφά. Τον έπιασαν και τον μαстіγωσαν.

—Γιατί ήταν τρελλός, γι' αυτό τον έ-πιασαν. Έμένα δεν μου άρεσουν οι τρελλοί. Γι' αυτό θα παντρευτώ τον Κουιντόριο.

—Ποιός είν' αυτός; ρώτησε ο Χέν-τερσον.

—Είναι σπουδαίο παιδί. Πουλάει φρούτα έξω από το ξενοδοχείο «Πα-σιφίκα».

Ο Χέντερσον δεν είπε λέξη. Βάλε-κε όμως να έρθη τον Κουιντόριο. Δεν άργησε να τον ανακαλύψει. Τον πλησί-ασε ρίχνοντας περιφρονητικές ματιές στα καλάθια των φρούτων του.

—Φτωχοπράγματα, μουρμούρισε.

—Τί έννοείτε κύριε; διαμαρτυρήθη-κε ο Κουιντόριο.

—Θέλω να πω πως δεν είδες φαίνε-ται ποτέ στη ζωή σου ένα αληθινό φρουτοπωλείο.

—Άρχισε να του περιγράφει ένα θαυ-μάσιο μέγαρο, κάτι μεταξύ ελληνικού ναού και μινारे.

Ο άλλος τον άκουε μ' ανοικτό το στόμα.

—Θάθελες νάχες κι' εσύ ένα τέτοιο; ρώτησε τελειώνοντας.

Ο Κουιντόριο ξεροκατάπτε.

—Λοιπόν, συνέχισε ο Χέντερσον. Θα σου δωρήσω ένα τέτοιο μαγαζί. Θα μου κοστήσει κάπου διακόσια δολλά-ρια, μα θα τα θυσιάσω για να εύχα-ριστήσω κάποιο παλιό μου φίλο... τον Άλόνζο, τον ξέρεις μήπως; Έργάζε-ται σε κάτι φυτείες.

Ο άλλος κούνησε το κεφάλι του κά-πως συλλογισμένα.

—Ο Άλόνζο, λοιπόν; πρόκειται να παντρευτεί κάποια Παλόμα, κι' αυτήν θα την ξέρεις...

Νέο κούνημα του κεφαλιού του Κου-ιντέρου.

—Εν τάξει, έξακολούθησε ο Χέν-τερσον. Θέλω, λοιπόν, να τους δώ να παντρεύονται. Θάμαι έδω τον Ιούνιο.

—Αν καταφέρω να τους πείσω να ά-ναβάλουν το γάμο τους έως τότε, τό-τε... το μαγαζί είναι δικό σου. Κατά-λαδες, φίλε μου; Θέλω όπωσδήποτε να παρακολουθήσω την τελετή του γάμου.

—Μπορείτε να θασισήτε σε μένα, έ-κανε ο Κουιντόριο.

—Σύμφωνοι, του έλεπε ο Χέντερσον ένθουσιασμένος που το σχέδιο του έ-πιτύχανε. Έχεις τώρα κανένα γνω-στό και έμπιστό σου στον οποίο να πα-ραδώσω τα διακόσια δολάρια για το μαγαζί, σου;

Ο Κουιντόριο στάθηκε λίγο σκεπτι-κός.

—Φτωχός άνθρωπος, είμαι, μουρμού-ρισε. Οι γνωστοί μου είναι κι' αυτοί φτωχοί, και φοβάμαι μη μου φάνε τα λεφτά.

—Τότε έλα μαζί μου, έπρότεινε ο Χέντερσον. Ο διεθνήτης του ξενοδο-χείου «Πασιφίκα» είναι φίλος μου και θα θάλλω να μου κάνει τη χάρη να φυλάξει τα λεφτά σου.

Ο Κουιντόριο δέχθηκε. Μπήκαν μετά μαζί στο ξενοδοχείο και ο Χέντερσον παρέδωσε στη διεθνήτη τη ποσό των διακοσίων δολαρίων, για να μετρη-θώ στον Κουιντόριο, μετά τον γάμο της Παλόμας με τον Άλόνζο.

Φώναξε κατόπιν ένα μικρό «γκρούμ» και του έδωσε το ακόλουθο τηλεγρά-φημα:

«Σενόρ Άλόνζο. Έπιστολή συνεκί-νησε Παλόμα. Γάμος άρτίστη Ιού-νιον. Θα παρευρίσκαι και εγώ. Θι-λικώτατα κ.λπ. Τζ. Π. Χέντερσον».

ΧΙΛΑΝΤΑ Ε ΝΑΝΤΕΡ

‘Ο πατροκτόνος

Ένα αριστουργηματικό διήγημα
της Γκράτσια Ντελέντα

—Την αγαπᾶς, παιδί μου;
—Την αγαπᾶ πολύ!
—Επιμένεις νὰ τὴν παντρευτῆς;
—Χωρὶς αὐτὴν ἡ ζωὴ μου εἶναι μαρτύριο.
—Ο παπᾶς ἀναστέναξε. “Ἦξερε ὅτι ὁ γιὸς του ἦταν ἀνένδοτος στὶς ἀποφάσεις του καὶ δὲν θὰ δίσταζε νάρθῃ καὶ σὲ σύγκρουση μαζί του.
—Καλὰ, τοῦ εἶπε, ἀφ᾽ ἑσέ με νὰ σκεφθῶ.
Κι’ ἔμεινε μόνος. Ἀκούμπησε στὰ χέρια τὸ κεφάλι καὶ παραδόθηκε σὲ σκέψεις. “Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ γάμο τοῦ Μάριου μὲ τὴν Λουίζα; Ὁ ἀνεγύρισε νὰ πάρῃ τὸ παιδί του γιὰ γυναικά του ἐκεῖνο τὸ ἐπιπόλοιο κορίτσι;

Τὰ μάτια του δάκρυσαν. Ἀγαποῦσε τόσο τὸν Μάριο, ποὺ δὲν βαστοῦσε ἡ καρδιά του ν’ ἀρνηθῇ. Ἀλλ’ ὅμως τὴν θὰ ὠφελοῦσε ἡ ἀρνήσῃ του; Θὰ φρόντιζε μόνο νὰ νοθεύσει τὴν Λουίζα. Θὰ τὴς ἐπέβαλλε τουλάχιστον ν’ ἀλλάξῃ ζωή.

Σηκώθηκε κι’ ἄρχισε νὰ βηματίζει νευρικά. Στάθηκε μπροστὰ στὸ παράθυρο κι’ ἔρριξε μακριὰ τὸ βλέμμα. Τ’ ἀνδρὰ σπίτια τοῦ μικροῦ κορσικανικοῦ χωριοῦ φάνταζαν πρόσγαρα, καθὼς τὰ πλασιῶναν οἱ αἰωνόβιοι κέδροι. Ἀπὸ μακριὰ ἔφθανε τὸ μουρμούρισμα τοῦ ποταμοῦ, ποὺ κυλοῦσε ἀπαλά τὰ νερά του.

—“Ἀς εἶναι, ἐπιθύρισε.
Πῆγε ἀργὰ κι’ ἀνοίξε τὴν πόρτα.
—Μάριο, φώναξε. Μάριο!
—Ο γιὸς του ἦρθε πάλι κοντά του. Τὸν ἔβαλε νὰ καθῆται ἀπέναντί του καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση.

—Καλὰ, παιδί μου, παντρεύου τὴν Λουίζα, ἀφοῦ τὸ θές.
Τὰ μάτια τοῦ Μάριου φωτίστηκαν. Ἀρπάζε τὸ χέρι τοῦ πατέρα του καὶ τὸ φίλησε.

—Σ’ εὐχαριστῶ, πατέρα, τραύλισε παραγμένος. “Ἦξερα πὼς δὲν θὰ κρατοῦσε ἡ καρδιά σου ν’ ἀρνηθῇς!
Τὰ δάκρυα τοῦ πατᾶ αὐλάκωσαν τὰ μάγουλά του, Χάιδεψε τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ του καὶ εἶπε μὲ οὐσιμένη φωνή.

—Ζῆσε εὐτυχισμένος, Μάριο. Ζῆσε, ἴσο, σὺν τίμιος ἀνδράς.
Κι’ ὁ Μάριο δάκρυσε κι’ αὐτός...

—Ολο τὸ χωριὸ πανηγύρισε γιὰ τοὺς γάμους τοῦ Μάριου, τοῦ γιου τοῦ πατᾶ καὶ τῆς Λουίζας. Ἀπὸ νωρὴς ἡ ἐκκλησιὰ ἦταν σηματοδοτισμένη, καθὼς κι’ οἱ δρόμοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ περνοῦσε ἡ πομπή. Οἱ γωρικοὶ φοροῦσαν ὅλοι τὰ γιορτινά τους καὶ συγκεντρώθηκαν στὸ σπῆτι τοῦ πατᾶ, γιὰ νὰ ἐνώσουν κι’ αὐτοὶ μαζί του τὴς εὐχὲς τους.

Τελείωσε τὸ μυστήριο κι’ ἀκολούθησε μεγάλο γλέντι καὶ χορὸς στὸ σπῆτι τοῦ πατᾶ. Ἀκούστηκαν τὰ πιὸ γλυκὰ τραγούδια κι’ οἱ φουσαρμόνικες ἔπαιζαν τοὺς πιὸ ἀρμονικοὺς σκοπούς.
Τέτοια γαρά καὶ πανηγύρι, εἶχε χρόνια νὰ γίνῃ στὸ μικρὸ χωριό...

—Πέρασε λίγος καιρὸς. Ἡ Λουίζα ἔδειχνε πὼς ἄλλαξε, μὰ ὁ παπᾶς τὴν

παρακολουθοῦσε ἀκοίμητος. “Ἦξερε πὼς εἶχε κακὸ παρελθὸν κι’ αὐτὴ κι’ ἡ μητέρα της καὶ πὼς ἀγαποῦσε τὸν Αὐγουστο. Ἐκεῖνο τὸ μελαγχρινὸ παλληκάρι.

Μιά μέρα τὴν εἶδε μόνη της στὸν δρόμο. “Ἦταν ἀκατάλληλη ἡ ὥρα κι’ ἀφαρπάχθηκε. Ποῦ τῆγαινε τέτοια ὥρα, μόνη της ἡ Λουίζα;

Τὴν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια τὴν ὥρα καὶ τὰ στήθη φουσκωμένα. “Ἐστριψαν ἀπ’ τὸν δρόμο, κατέβηκαν σ’ ἕνα μονοπάτι κι’ ἔφθασαν ἔξω στὸ δάσος. Ἐκεῖ ἡ Λουίζα στάθηκε. Κρύφθηκε κι’ ὁ παπᾶς πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο καὶ περιμένε. “Ἦταν φανερό δὲ ἡ Λουίζα κάποιον θὰ καρτεροῦσε ἐκεῖ. Πράγματι. Δὲν πέρασαν οὔτε πέντε λεπτά καὶ φάνηκε ὁ Αὐγουστος.

—Ο παπᾶς, ὅταν τὸν διέκρινε, πάγωσε δολιχλήρος. “Ἐνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν καὶ κρατήθηκε μὲ κόπο ἀπὸ τὸ δένδρο, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ καὶ προδοθῇ.

Ἡ Λουίζα, ὅταν ἀντίκρουσε τὸν Αὐγουστο, ἔτρεξε κοντά του καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του. “Ἐδωσαν πολλὰ φιλιὰ καὶ κάθισαν γάμοι στὴ γλῶση.

Τὰ μάτια τοῦ πατᾶ θάμπωσαν. “Ἦταν τόση ἡ ταραχὴ του ποὺ δὲν μποροῦσε πιά τίποτε νὰ δῇ. Γιὰ μιὰ στιγμή σκέφθηκε νὰ τοῦ ξη ἀκάθεκτος πρὸς τὸ μένος τοῦ, νὰ τοὺς ἀσπᾶξῃ ἀπ’ τὸ

Ἐπίκληση

—Ὡ τὰ θλιμμένα σούρουπα τὰ φθινοπωρινά,
γιομάτα πλάνους ρεμβασμούς κι’ ἄρωστη νοσταλγία
γιομάτα ἀπὸ νὰ ρώτημα κρυφὸ, ποὺ
“Ὡστε ἦταν ὄνειρο, καὶ πάει, τοῦ Θεοῦ
“Ὡ! τὰ θλιμμένα σούρουπα τὰ φθινοπωρινά...

—Πάρτε με καὶ λικνίστε με, καράβια
Μὲ κούρασαν οἱ λογισμοὶ καὶ τὰ σοφὰ
(Τὸ ὑγρὸ φθινοπωριάτικο σουρούπωνμα
καὶ στάζει ἐντός μου ἀβάστατην τεφρὴν
—Πάρτε με καὶ λικνίστε με, καράβια

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΔΗΜΑΣ

λαϊμὸ καὶ νὰ τοὺς στρίψῃ τὸ λαρόγγι. Μὰ συγκρατήθηκε. Φοβήθηκε τὸ σκάνδαλο, τὴς συνέπειες. Σκέφθηκε τὸν γιὸς του, τὸ φτωχὸ ἐρωτευμένο τοῦ παιδι κι’ ἦρθε λιγάκι σὰ λογικά του.

—Ὡς τ’ αὐτιά του ἔφθαναν τ’ ἀνὰ-σχυντὰ γέλοια τῆς Λουίζας καὶ τοῦ Αὐγουστοῦ καὶ τὸ ψυχικὸ του μαρτύριο μεγάλωνε. “Ὡ! τί τραγικὸς πατέρας! “Ἐβλεπε τὴν τιμὴ τοῦ γιου τοῦ νὰ διασύρεται καὶ δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ ἐπέμβῃ.

—Ὦστε τοὺς εἶδε νὰ υπαίουν στὸ καίκι τοῦ Αὐγουστοῦ καὶ νὰ τραβοῦν στὰ ἀνοιχτά. Ποῦ ἐπῆγαιναν;

—Ὦταν ἔμπαινε στὸ καφενεῖο ὁ παπᾶς νόμιζε πὼς ὅλων τὰ βλέμματα ἦταν καρφωμένα ἐπάνω του.

Κι’ ἴσως νὰ μὴν εἶχε ἀδίκιο. Τὴς σχέσεις τῆς Λουίζας καὶ τοῦ Αὐγουστοῦ τὴς ἤξεραν πιά ὅλοι στὸ χωριό.

Μιά μέρα πλησίασε τὸν παπᾶ κάποιος παλῆς φίλος του καὶ τοῦ εἶπε χωρὶς νὰ κομπιάσῃ διόλου.

—Ἡ Λουίζα ἀτιμάζει τὸν γιὸ σου μὲ τὸν Αὐγουστο. Κύτταξε τί πρέπει νὰ κάνῃς!

—Ὁ παπᾶς δὲν τοῦ ἀπάντησε τίποτε. Μὴν κάνῃς σὺν γυναικά, παπᾶ μου! Ξεχνᾷς πὼς εἶσαι Κορσικανός; Λίγο αἶμα κι’ ὅλα τελειώνουν. Μόνο ἔτσι θὰ σώσῃς τὴν τιμὴ σου!

—Ὁ παπᾶς κούνησε σὺν χαμένους τὸ κεφάλι κι’ ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

Κατὰ τὸ σούρουπο ἔκρινε γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ γιου τοῦ. Κάτω ἀπ’ τὸ ρᾶσο τοῦ γάιδευε τὴ λαβὴ τοῦ μεγάλου μαγαιοῦ.

—Ὦταν ἔφθασε στὸν γιὸς του, ὁ Μάριο ἔτοιμαζόταν νὰ πάῃ στὴ δουλειά του. Ἡ Λουίζα μόλις εἶδε τὸν πεθερό της, σηκώθηκε νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ τσάι. Ὁ γέρος ὅμως ἀνέκηκε.

—Ἡ νέα κάθισε ἀμύλητη σὲ μιὰ ἄκρη. Τὸ ἐπιμόνο βλέμμα τοῦ πατᾶ τὴν ἀνέγκασε νὰ χαμηλώσῃ τὰ μάτια.

Σὲ λίγο ὁ Μάριος σηκώθηκε γιὰ νὰ αὐγῇ. Ὁ παπᾶς σηκώθηκε κι’ αὐτὸς καὶ τὸν ἀκολούθησε. Τὸν συνώδεψε ἀρκετὸ διάστημα κι’ ὕστερα τὸν καληνύκτισε κι’ ἔφυγε.

—“Ἐφθασε ἡ ὥρα», ψιθύρισε. Κύτταξε γύρω του. “Ἦταν μόνος στὸν δρόμο. Τάχυνε τὸ βῆμα καὶ γύρισε στὸ σπῆτι τοῦ γιου τοῦ. “Ἦταν κατασκότεινα. Φαίνεται ὅτι ἡ Λουίζα θὰ εἶχε κοιμηθῇ. “Ἐβγαλε τὸ μαγαζί του καὶ προχώρησε, περπατώντας ἀθόρυβα, στὸ δωμάτιό της. Στὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ τὴν ξεχώρισε ἑξαπλωμένη στὸ κρεβάτι.

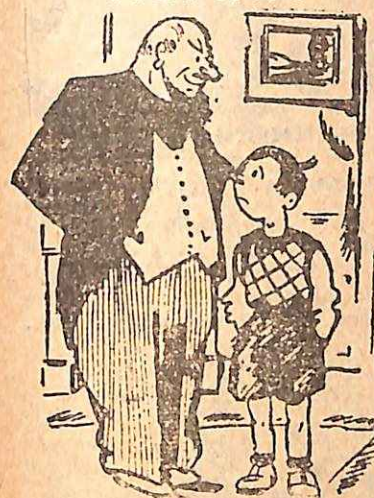
Μὰ ἔξαφνα ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούσθηκε κι’ ὁ παπᾶς σωριάστηκε γάμο νεκρός.

—Ὁ Μάριο, γυρίζοντας τυχαίως στὸ σπῆτι, εἶδε κάποιον ποὺ ἔτοιμαζόταν νὰ σκοτώσῃ τὴν γυναίκα του καὶ πυροβόλησε. “Ἐτρεξε κοντὰ στὸ πτώμα κι’ ἐνῶ ἡ Λουίζα ἀναβέ ἔντοσημ καὶ τὸ φῶς ἔφθε μιά ἄγρια κρουγὴ.

—Ὁ πατέρας μου! Σκότωσα τὸν πατέρα μου! Εἶμαι πατροκτόνος! Καὶ κλαίγοντας καὶ γελάοντας, γάθηκε τρέχοντας στὸ δρόμο...

ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

ΛΟΓΙΚΗ

—Γιατί μπαμπά τὰ μαλλιά σου εἶναι ἄσπρα ἐνῶ τὰ γένεια σου εἶναι κόκκινα;
—Γιατί παιδί μου, τὰ γένεια μου εἶναι τὸ ἀντί γένεια πὺν νὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά μου!

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

—Ὦταν ὁ Φρειδερίκος Γ’ τῆς Πρωσίας κατέκτησε ἕνα τμήμα τῆς Πολωνίας στέργει ἀπὸ τὸν Πολωνὸ ἐπίσκοπο Ἐρμιόδο πολὺν προνομίον καὶ εἰσοδημάτων του. Ὁτόσο ὁ ἐπίσκοπος πῆγε στὸ Πότσδαμ νὰ χαιρετίσῃ τὸν νικητὴ βασιλέα, ὁ ὁποῖος μόλις τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε:

—Δὲν εἶναι δέξαια δυνατόν, σεβασμιότατε, νὰ με ἀγαπᾶτε ὅσο στερὰ ἀπὸ τόσες... ζῆμιες ποὺ σὰς προξένισα...

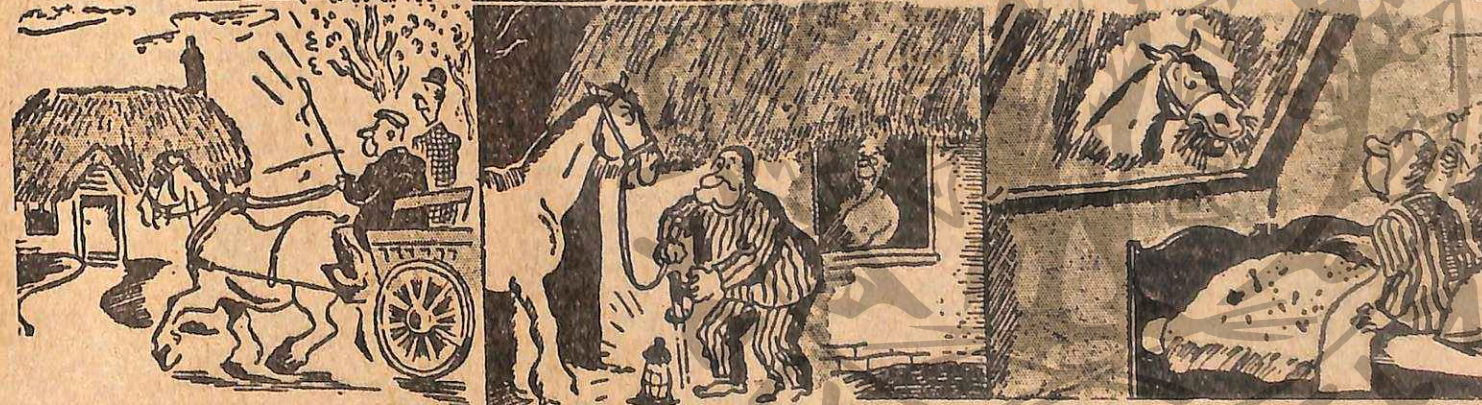
—Βεβαιωθῆτε. Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ ἐπίσκοπος, ὅτι δὲν λημονῶ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν στὸν ἡγεμόνα μου. Δὲν πρέπει ὅμως καὶ σὺς νὰ λημονήτε ὅτι μιὰ μέρα θὰ συναντηθῶμε χωρὶς διακρίσεις, ὥς ἵσος πρὸς ἵσον ἐκεῖ ἐπάνω στὸν οὐρανό.

—Τί κάθεστε τότε καὶ μεριμνᾶτε γιὰ τὰ ἐγκόσμια καὶ ζητᾶτε πίσω τὰ εἰσοδήματά σας; Δὲν σὰς ἀρκεῖ ὁ οὐρανὸς ποὺ θὰ κληρονομήσετε;

—Κόκκαλο ὁ ἐπίσκοπος...

—Κι’ ἐγὼ ἀπαντᾶ ὁ Μάριος. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁδηγῶ! “Ἐτσι γνωρίστηκαν κι’ ἔγιναν φίλοι ὁ Μάριος καὶ ὁ Ὀλίβ.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ Κ. Κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

Οἱ φίλοι μας Μπίλ καὶ Μπούλ εἶχαν κάποτε βγῆ περίπατο στὴν ἐξοχὴ μὲ τὸ ἀμαξάκι τους. Καθὼς τοὺς εἶχε πάρε το μεσημέρι, σκέφθηκαν νὰ σταματήσουν σὲ μιὰ καλύβα ποὺ βρῆκαν στὸ δρόμο καὶ νὰ κοιμηθοῦν λιγάκι. “Ὁπως ὅμως ἦσαν ἐξαλειμένοι ἀπὸ τὸν δρόμο, ἔχασαν νὰ δώσουν στὸ ἀλογό τους νὰ φάγῃ καὶ...

ΑΤΥΧΙΑ

—“Ἀκου Νῆκο, δέ μου δανεί-
—Τί ἀτυχία!
—Γιατί;
—Γιατί κι’ ἐγὼ εἶμαι ἐξομῶν
νὰ σοῦ ἐπῆσσω τὸ ἴδιο πράμα!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—Ὁ Ταῖν πῆγε κάποτε νὰ νομίσῃ ἕνα διαμέρισμα σ’ ἕνα σπίτι.
—Ἡ ὀπιτιονοικοκυρὰ τὸν ρωτᾷ:

—“Ὡστε ὁ κύριος δὲν ἔχει ποτὶ δὲ σκυλιά, γατιά, δὲν θὰ καὶ τὰ τέτοια;

—“Ὁχι, τίποτα! “Ἐγὼ μονάχα εἶμαι, ἡ γυναικα μου κι’ ἡ πεθερά μου.
—“Α! τότε δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐνοικιάσω τὸ σπίτι.
—Καὶ γιατί;
—Γιατί ἐμεῖς ἐδῶ...θέλουμε ἡ συζυγία!

—Ρώτησαν κάποτε τὸν διάσημο συγγραφέα Κρεπινγιόν, γιατί ἔδωκε σὰ δαμάτια τοῦ τόσες πολὺς σκηνὲς φρίκης.

—Νὰ σὰς πῶ, ἀπάντησε ὁ πνευματώδης συγγραφέας. Καθὼς ἔρετε, ὁ Κορνῆλιος ἐξ-μεταλλ ὕψης, τὸν οὐρανὸ καὶ ὁ Βακίνας τὴ γῆ. Σὲ μένα, λοιπὸν, δὲν ἔμενε τίποτ’ ἄλλο παρὰ ἡ Κόλαση!

'Απ' όλα δι' όλους

ΤΟ ΓΗΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΕΝΤΡΟ

Πιστευόταν ως τώρα ότι τα γηραιότερα δέντρα της γης βρίσκονται στα δάση του Μεξικού, του Καναδά και της Ιάβας, τα οποία δεν έχουν ηλικία μικρότερη των 6.000 ετών. Έν τούτοις, τελευταίως,

ένας σοφός βοτανολόγος του Σικάγου ανέκρινε στο Κήνολαντ της Αυστραλίας ένα δέντρο ηλικίας 12.000 ετών. Είναι το δέντρο «μικροζάμιο» του οποίου 25 ως τριάντα θυμιά του, μόλις έχουν ηλικία... 3.000 ετών. Έν τούτοις φαντασθήτε ότι τα δέντρα αυτά είναι γίγαντες του φυτικού κόσμου. Απεναντίας, πρόκειται περί νάνων που μόλις υπερβαίνουν το ύψος του ενός μέτρου!

ΡΕΚΛΑΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Στο Λονδίνο δημιουργήθηκαν αυτές τις μέρες δυο πολύ περίεργα ρεκλά. Το ένα είναι διαφημιστικό, το άλλο αθλητικό. Και τα δυο δε μαζί, αποτελούν ένα πρώτης τάξεως ρεκλά παραδοξότητας. Ένα εργοστάσιο ποδηλάτων, για να διασημίσει τα ποδήλάτα του, καθιέρωσε την εξής πρωτοτυπία: Έβαλε μέσα στη διτρίνα ενός από τα ποδήλάτα του έναν ποδηλατιστή πάνω σ' ένα ποδήλατο, σαν αυτά που χρησιμοποιούν μέσα στα σπίτια για άσκηση. Τα ποδήλατα αυτά είναι στερεωμένα στο έδαφος και δεν κινούνται, ο ποδηλατιστής, όμως κάνει, υπό έποψιν προϋποθέσεων, την ίδια δουλειά όπως με κάθε άλλο ποδήλατο. Λοιπόν, ο αθλητής που είχε διαλέξει το εργοστάσιο διήνυσεν, επί τόπου φυσικά, και επί 12 ώρες, 259 χιλιάδες, 049, πράγμα που σημαίνει μέση ταχύτητα 21 χιλμ. 587 την ώρα! Ρεκλά άνοχητα ποδηλατιστού, αλλά και ποδηλάτου!

ΑΣΧΟΛΙΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΩΝ

Η ζωή ενός νεαρού πρίγκηπος από πάντων όταν πρόκειται αύριο ο πρίγκηπος αυτός να βασιλεύσει, μη φαντασθήτε ότι είναι πάντα ευχάριστος και όλο διασκέδαση. Οι πρίγκηποι όταν είναι μικροί, έχουν να μάθουν χίλια δυο πράγματα για να είναι εις θέσιν να πάρουν μία μέρα την θέ-

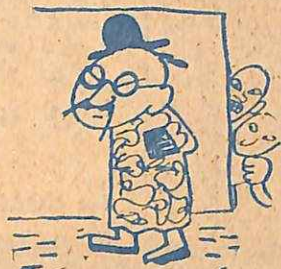

ση του πατέρα τους και οι ώρες τους είναι πάντοτε μοιρασμένες στις διάφορες αυτές προπαρασκευαστικές ασχολίες των. Έτσι, ο

πρίγκηψ, διάδοχος της Ρουμανίας, βοϊβόδας Μιχαήλ, εργάζεται ωρισμένες μέρες της εβδομάδος σ' ένα εργοστάσιο ως απλός εργάτης. Η εργασία αυτή είναι μέρος της προπαρασκευής του ως διαδόχου, του πατέρα του, επιδιώκοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την αύξηση της δημοτικότητάς του.

ΜΙΑ ΕΠΑΥΛΙΣ ΦΡΟΥΡΙΟ

Σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου ή ζωή των κυβερνώντων δεν διαφέρει τόσο από των υπόλοιπων, όσο στην Ιαπωνία. Κάθε τόσο γίνονται δολοφονικές απόπειρες εναντίον πρωθυπουργών και υπουργών. Έτσι, από αυτό το αυτοκράτωρ αποφάσισε να ληφθούν ιδιαίτερα μέτρα προστασίας της ζωής του πρωθυπουργού ιδίως. Έτσι κτίστηκε ένα νέο σπίτι για τον εκάστοτε πρωθυπουργό το οποίο, ενώ είναι εξωτερικώς μία χαριτωμένη βίλλα, είναι εν τούτοις ένα αληθινό φρούριο. Όλοι οι τοίχοι και οι όροφοι του είναι από μπeton, που μπορεί να αντέξει και στην πιο σφοδρά έκρηξη. Το γραφείο του πρωθυπουργού προστατεύεται από ένα θωρακισμένο παραβάν. Το πάτωμα κάθε δωματίου μπορεί ν' ανοίξει όπως οι καταπακτές των παλινών ινστιτούτων και να κατα-

ποντίσει τους πιθανούς συνωμότες στα υπόγεια. Τέλος, η «επαύλις» είναι εφοδιασμένη με όλον το σύστημα φωτεινών και ραδιοφωνικών σημάτων. Το πάτωμα προσωπικό της επαύλεως είναι όλο αστυνομικοί.

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ!...

Μία ολόκληρη έφημερίδα, η «Ουζ Μαγιόρ», είχε την ιδέα να κάνει έναν περίεργο λογαριασμό: Υπολόγισε πόσα χιλιόμετρα διανύει ο άνθρωπος των πόλεων την ημέρα, τρέχοντας στις διάφορες δουλειές του. Και βρήκε, ότι κατά μέσον όρον κάθε κάτοικος μιας πόλεως κάνει την ημέρα 19.098 βήματα, δηλαδή κάπου 13 χιλιόμετρα.

Υπάρχουν, όμως, και κείνοι που υπερβαίνουν τον αριθμό αυτό κατά πολύ, ως τους έχουμε κατά σειρά: Μία νοικοκυρά χρειάζεται για τα ψώνια της και τις διάφορες δουλειές της 20 χιλιόμετρα την ημέρα. Ένας αστυφύλαξ διανύει εν υπηρεσία 32 χιλιόμετρα, ένας γραμματοκομιστής 35 και ένα γκαρσόνι — αϊ, πιά, αυτός είναι και αν είναι που σπάζει το ρεκόρ! — 50 χιλιόμετρα την ημέρα!

Αυτά, βέβαια, συμβαίνουν στην Ουγγαρία. Αλλά δεν φανταζόμεθα άλλου να γίνονται, ολίγότερα!

ΤΙ ΓΛΩΣΣΑ ΜΙΛΟΥΝ;

Οι σοφοί έχουν απασχοληθεί πάντοτε με την γλώσσα των πιθήκων. Από την έλλογη που ο Δαρβίνος είπε ότι καταγόμεθα από τους πιθήκους, οι ζωολόγοι βάλθηκαν να μάθουν τι γλώσσα μιλούν τά...

συμπαθή αυτά τετράχειρα. Οι έρευνές των συνεχίζονται και σήμερα, και μάλιστα με την βοήθεια των τελευταίων μηχανημάτων φωνοληψίας. Έτσι, ένας όμιλος φυσικοφών είναι τώρα εγκατεστημένος στην δρ-ζιλανή ζούγκλα και παίρνει τις κουνέτες των πιθήκων επάνω σε ειδικές πλάκες. Οι πλάκες αυτές θα μεταφερθούν στα επιστημονικά εργαστήρια και θα μελετηθούν για να εξασκριωθεί τι γλώσσα μιλούν τέλος πάντων τα όντα αυτά που έχουν την αξίωση να ύψηξαν οι... προπάτορές μας.

Ο ΘΟΥΡΥΒΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

Ο δωρ Φόστερ, καθηγητής της νευρολογίας στο Πανεπιστήμιο Κόρνελ της Νέας Υόρκης σε μιάν διάλεξη την οποία έλαμπε από ήμερών στην Ιατρική Ακαδημία, υπέστηρε ότι ο θούρυβος των δρόμων και των εργοστασίων αυξάνει την πίεση του εγκεφάλου και προκαλεί αλλοίωση του χαρακτήρος του ανθρώπου. Ο άνθρωπος έτσι γίνεται ευερέθιστος.

Ο δωρ Φόστερ μεταξύ των άλλων, απέδειξε ότι το παιχνίδι των μικρών του να σπάζουν απότομα μίαν φούσκα χαρτίνη γεμάτη αέρα, τετραπλασιάζει την φυσική πίεση του εγκεφάλου και είναι βλαβερό.

ΠΟΛΙΣΓΟΥΜΕΝ

Η λονδρέζικη αστυνομία, έχει τις περισσότερες γυναίκες στην υπηρεσία της. Υπερβαίνουν τις εκατόν. Φορούν στολή όπως και οι άρρενες συνάδελφοί των και η αποστολή των έγκειται ιδίως στην προστασία της γυναίκας και του παιδιού. Οι πολιτικοί, οι αστυνομισσες αυτές, βοηθούν τις νεαρές μητέρες να περάσουν με τα μωρά τους από το ένα πεζοδρόμιο στο άλλο, τις προστατεύουν από τους ένοχλητικούς, βοηθούν τα μικρά παιδιά να κυκλοφορούν στους πολυσύχναστους δρόμους κ.τ.λ. Το λονδρέζικο κοινό, που στην αρχή

καρδίδευε την καινοτομία αυτή, τώρα παρέχει κάθε συνδρομή στις αστυνομισσες, αναγνωρίζοντας την αξία της αποστολής των.

Ο κινηματογράφος

Μιά άμαζών της οδόνης

ΜΙΑ φορά κι ένα καιρό, ζούσε στο Μπρούκλιν, μια χαριτωμένη μικρούλα που τη λέγαν Ρούμπυ Στήβενς. Η Ρούμπυ, δεν ήταν καθόλου κα-

κό κορίτσι. Το ελάττωμά της μόνο ήταν, ότι είχε την αδυναμία να κάνει όνειρα. Πολλά όνειρα. Τόσα πολλά μάλιστα, που οι συμπαθήτριές της τη λέγαν «νεραϊδοπαρμένη». Στην πραγματικότητα όμως, η Ρούμπυ Στήβενς ήταν πολύ δυστυχισμένη: Αναζητούσε στον κόσμο τη χαρά, μα δεν την εύρισκε. Γι' αυτό κι' ένα μελαγχολικό χαμόγελο σφράγιζε πάντα τα παιδικά της χείλη. Για να ξεχάσει τις θλίψεις της, αφωσιώθηκε στη μελέτη των βιβλίων του σχολείου της. Μα η καρδιά της πνιγόταν από την περισότερο και κάθε ημέρα στενάζε γιατι δεν μπορούσε να χαρή τα όνειρά της. Ζήλευσε τις πεταλούδες που παίζουν με τα λουλούδια, ζήλευσε τα πουλιά που ανοίγαν τα φτερά τους και χάνονταν στο διάστημα, ζήλευσε ακόμη κι' αυτές τις φίλες της που δεν κάνουν τοληρά όνειρα. Κι' αλήθεια ή όμορφη μικρούλα ζητάγε πάρα πολλά από τη ζωή: "Ήθελε να γίνει μια χορεύτρια σαν την 'Ισιδώρα Δούγκαν ή μια διάσημη «βεντέτα» της οδόνης. Ήθελε ακόμη τ' όνομά της να γραφή με τεράστια φωτεινά γράμματα στις εισόδους των μεγάλων θεάτρων κι' ήθελε να καμαρώσει τη φωτογραφία της σ' όλες τις εφημερίδες του Νέου Κόσμου!

Κι' έτσι, μ' αυτούς τους ένθουσιασμούς, η όμορφη Ρούμπυ, ξεκίνησε να κατακτήσει τη ζωή και τη δόξα. Κι' αλήθεια, έπειτα από λίγο, τ' όνειρό της αυτό επραγματοποιείτο στη Νέα Υόρκη. Η Ρούμπυ Στήβενς, είχε πάρει τώρα ένα όμορφο καλλιτεχνικό όνομα κι' ήταν πασίγνωστη στον κόσμο των θεάτρων, ως Βαρβάρα Στάνγουϊκ.

Δέκα χρόνια αργότερα όμως η τριτοκλή της να τρυπώνη στην καρδιά της. Η όμορφη μικρούλα, είχε θέσει για τον εαυτό της το σκοπό να γίνει «άστρα» των καλλιτέρων θεάτρων και μεγάλη «βεντέτα» του Χόλλυγουντ. Μα η πραγματοποίηση όλων των όνειρών της την είχε απογοητεύσει. Τώρα δεν εύρισκε άλλη παρηγοριά παρά μόνο στο παιδί της. Αυτό το χαριτωμένο αγγελούδι με τ' άθωο γέλιο του και τα χαρούμενα ξεφωνητά του ήταν η ετυχία της μελαγχολικής ζωής της.

Τότε η Βαρβάρα Στάνγουϊκ έκανε τη γνωριμία μιας πολύ παράδοξης γυναίκας, μιας 'Ιρλανδής που είχε τη μανία να ανατρέφει καθαρδαίμα αλογα. Η Βαρβάρα Στάνγουϊκ που επιθυμούσε νέες περιπέτειες κι' ήθελε να χάριση στην καρδιά της καινούργιες

συγκινήσεις, επέζητησε την φιλία της και δεν δίστασε μάλιστα να της προτείνει:

—Θ' αγοράσουμε ένα άπεραντο κτήμα και θα το μεταβάλουμε σ' ένα υποδειγματικό Ιπποφορβείο. Κι' αλήθεια έπειτα από λίγο αγοράζονταν το καλλίτερο «ράντς», το περίφημο «Μάριον Ράντς», το οποίο είχε τα πιο όμορφα δάση, τους πιο υποδειγματικούς σταύλους και που θρισκόνταν στην πιο γοητευτική τοποθεσία. Η Βαρβάρα Στάνγουϊκ, έμεινε εκεί πέρα αρκετά χρόνια κι' ασχολήθηκε μ' ένθουσιασμό και με χαρά στην ανατροφή των αλόγων. Αυτό το «ράντς» φυσικά δεν άργησε ν' αποκτήσει 125 καθαρδαίμα και έξαιρετικής ικανότητας αλογα, πολλά των οποίων δόξασαν το «Μάριον Ράντς» στους μεγάλους Ιπποδρόμους του κόσμου.

Χαρακτηριστικό της αγάπης της Βαρβάρας Στάνγουϊκ για τ' αλογα είναι το ότι αυτή γύμναζε και πρόσεχε την ανατροφή των «γέρλιν», των χρονιάρικων, δηλαδή, αλόγων. Κι' ήταν αλήθεια ένα από τα πιο γοητευτικά θέαματα να βλέπης κανείς αυτήν την πεντάμορφη άμαζόνα και την γοητευτική γυναίκα να κάνει να τρέχουν πάνω στις εύθειες γραμμές του ειδικού χώρου του «ράντς» τα ζώηρά και αξιολάτρευτα αυτά «γέρλιν».

Μα και τ' αλογα δειχναν στη Βαρβάρα Στάνγουϊκ μια υπερβολική αγάπη την οποία ξεδήλωναν με χαρούμενους χρεμετισμούς και πηδήματα. Αξιοθαύμαστο δε είναι το ανέκδοτο του Νόρθ, το περίφημο νικητό του «γκράν-πρί» του Ιπποδρόμου της Φλωρίδος. Ο Νόρθ εκείνη την ημέρα του μεγάλου έπαθλου, φανέρωνε ότι δεν είχε διάθεσι να τρέξει. Είδοποίησεν, λοιπόν, την Βαρβάρα Στάνγουϊκ η οποία έσπευσε να επισκεφθαι και να τον καλοπιάσει:

—Έλα, το είπες, πρέπει να τρέξεις για χατήρι μου. Πρέπει, Νόρθ, να νικήσης!

Και τ' αλογο πράγματι, έτρεξε και νίκησε. Μα έπειτα ήρθε και στάθηκε μπρός στη Βαρβάρα Στάνγουϊκ και σηκώνοντας το πόδι του χρεμέτισε λυπημένα. Περίεργη εκείνη κατάλαβε ότι κάτι είχε ο Νόρθ. Εξήτασε, λοιπόν, το πόδι του κι' είδε ότι του είχαν χάσει ένα άγκυρα για να μη μπορεί να τρέξει και να κερδίσει την κούρσα. Δράστης ήταν ο ίδιος ο μαυρός τζόκεϊ του, τον οποίο και λιντσάρισε ο κόσμος μόλις έμαθε το έγκλημα του.

Η Βαρβάρα Στάνγουϊκ όμως δεν ξέχασε σ' αυτό το διάστημα τον κινηματογράφο. Έπαιζε σ' ένα σωρό έργα. Κέρδιζε ακόμη την αγάπη ενός μεγάλου «γόντος» κι' έγινε «άρραβωνιαστική» του Ρόμπερτ Τάιλορ.

Μά όπως δηλώνει δεν πρόκειται ποτέ να εγκαταλείψη το «ράντς» της και τα αγαπημένα αλογα της, γιατί σ' αυτό χαιρείται την ζωή της και την απόλυτη ελευθερία που επιθυμούσε τόσο η καρδιά της.

Κι' αυτή η ελευθερία της Βαρβάρας Στάνγουϊκ είναι από τις πιο αξιοζήλευτες του Χόλλυγουντ. Γιατί μα την αλήθεια όλες οι «βεντέτες» είναι θύματα της εύθυμης ζωής των, των αισθηματικών τους περιπετειών και των τραγικών ειδικιών τους. Μόνο δε αυτή η χαριτωμένη Βαρβάρα Στάνγουϊκ ξεχωρίζει για την όμορφη της και για το γοητευτικό θέλητρο του ταλέντου της.

ΧΑΡΟΛΔ ΣΑΛΜΣΟΝ

Η Βαρβάρα Στάνγουϊκ στο «ράντς» της, με τον άρραβωνιαστικό της γόντο Ρόμπερτ Τάιλορ.

Μιά παληά αγάπη

Αισθηματικό διήγημα της Ύβρετ Πρόντ

Σιμόνη, σέ ρωτώ γιά τελευταία φορά: πρέπει πιά νά γάσω κάθε ἐλπίδα; Δέν θά σέ ξαναδῶ ποτέ πιά νά περνᾷς τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ μου; Δέν θά μὲ συγχωρήσεις πού παντρεύτηκα ἀντίθετα μὲ τὴν ἐπιθυμία σου;

Ἡ Σιμόνη σοβαρῆ, σιωπηλῇ, στηρίζει τὸ μελαγχολικὸ βλέμμα της πάνω στὸν ἀδελφὸ της, πού τοῦ στάθηκε σάν δευτέρη μητέρα, καί πού ἦταν ὁ μεγάλος ἔρωτας τῆς ζωῆς της.

Ὁ Ἐτιέν ὁμως ἐπέμενε: —Σιμόνη, εἶπε, δὲν μοῦ ἀπαντᾷς; —Δὲν θέλω νά ξέρω τὴν γυναίκα σου, ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς ἀδελφῆς του.

Ὁ νέος ἀντρας κοκκίνισε ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

Ἡ Μαντελὲν εἶναι ἡ πιὸ εἰλικρινὴς καί ἡ πιὸ στοργικὴ γυναίκα, εἶπε. Τίποτα δὲν δικαιολογεῖ τὸ μῖσος σου.

Ἡ γυναίκα σου, εἶναι μιὰ ψεύτρα, πού σέ κοροϊδεύει γιὰ τὴν μεγάλη σου εὐπιστία, τοῦ λέγει ἐκείνη ἀπότομα, ἐνῶ τὰ μαῦρα της μάτια γυάλιζαν ἀπ' τὴν ἀγανάκτηση.

Εἶπε πῆ περισσότερα ἀπ' ὅτι ἔπρεπε. Ὁ ἀδελφὸς της ὁμως τὴν ἐπίεσε νά ἐξηγηθῇ.

—Πολὺ ὁραία, θά σοῦ τὸ πῶ, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Λοιπόν, ἡ γυναίκα σου δὲ σ' ἀγαποῦσε τὴν ἐποχὴ πού σέ παντρεύτηκε. Ἀγαποῦσε τὸν Φλορέζ, τὸν γόητα ἐκείνου καὶ κομψὸ ζωγράφου. Αὐτὸς ὁμως δὲν ἦταν πλούσιος κι' εἶχε χρῆμα πολλὰ, ἐνῶ ἐσύ ἔχεις ἐργοστάσιο καὶ πολλὰ λεφτά στὴν Τράπεζα. Γι' αὐτὸ ἡ οἰκογένεια τῆς γυναίκας σου σέ προτίμησε. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἱστορικὸ τοῦ γάμου σου, φτωχὸ μου παιδί.

—Αὐτὰ μοῦ εἶναι γνωστά, Σιμόνη. Δὲν μοῦ λές ὁμως, ἀνάμεσα στίς πιὸ ἠθικὲς γυναῖκες ποῖα εἶναι ἐκείνη πού δὲν ἔχει στὸ παθητικὸ της ἓνα μικρὸ ρομάντζο;

—Συνχωρῶ τὸ μικρὸ ρομάντζο τῆς κόρης. Ἡ Μαντελὲν ὁμως καί ὡς σύζυγος δὲν εἶναι ἀμειπτή. Ἦταν ἕξ μὴνῶν γυναίκα σου, ὅταν ἔφυγε ἀπ' τὸ σπῆτι της μὲ τὴν πρόφαση ὅτι πηγαίνει νά δῇ ἕναν ἄρρωστο. Ἐσένα δὲν σοῦ πέρασε τότε καμμιὰ ὑποψία ἐγὼ ὁμως πού πρόσεχα, ἔμαθα ὅτι πῆγε σὲ μιὰ μικρὴ βιλλίτσα στὸ Σαίν-Ἐ-Ουάζ ὅπου πέρασε δυὸ ὥρες μαζί μὲ τὸν Φλορέζ.

—Υστερὰ ἀπὸ μιὰ νύκτα μὲς τὸ σιδηρόδρομο ὁ Ἐτιέν γυμνοῦσε στὴν διέξοδο πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ ἀδελφὴ

του. Ἡ ὄψη του ἦταν πολὺ ἄγρια καί τὰ φορέματά του ἀκατάστατα.

Μιά γρη῏ ὑπρέτρια τοῦ ἀνοίξε.

—Ὁ κύριος Φλορέζ;

—Ὁ κύριος καί ἡ κυρία εἶναι στὸ Παρίσι. Θά ἐπιστρέψουν μὲ τὸ τελευταῖο.

—Καλὰ. Θά ξαναρθῶ. Γιὰ πῆς μου σὲ παρακαλῶ, πόσα γρόνια εἶναι πού παντρεύτηκε ὁ κύριος Φλορέζ;

—Πρὶν ἀπὸ τέσσερα γρόνια· εἶναι πέντε γρόνια πού βρίσκομαι στὴν ὑπηρεσία του.

—Μήπως σὰς εἶχε στὴν ὑπηρεσία του κατὰ τὸν μῆνα Μαῖο τοῦ 19...

—Μάλιστα. Τότε ὁ κύριος λίγο ἔλειψε νά σκοτωθῇ ἀπὸ ἓνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα.

Ὁ Ἐτιέν ἔτρεμε δλόκληρος.

—Θά μπορούσατε νά μοῦ δώσετε μιὰ πληροφορία; Μήπως στὰς 6 Μαΐου μιὰ νέα γυναίκα ἦλθε νά δῇ τὸν κύριό σου;

Ἡ γυναίκα ἀλλάξε ὄψη:

—Δὲν θυμάμαι.

—Προσπάθησε, σὲ παρακαλῶ νά θυμηθῇς. Ἰσως ἡ γυναίκα αὐτὴ νά εἰδοποιήθηκε... τηλεγραφικῶς.

—Ὅχι, κύριε, αὐτὴ πληροφορήθηκε τὸ δυστύχημα ἀπὸ τίς ἐφημερίδες...

—Ὅστε ἦλθε. Ἐχεις τὴν καλωσύνη νά μοῦ τὰ πῆς ὅλα;

—Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ ἐρωτήσεις, κύριε. Αὐτὰ ἐμένα δὲ μ' ἐνδιαφέρουνε.

—Ἀπὸ ἐσένα ἐξαρτᾶται ἡ τύχη δυὸ οἰκογενειῶν.

—Ἡ κυρία, εἶπε πού, ἦρθε ἐδῶ, ἦταν πολὺ νέα, πολὺ ξανθοὶ καὶ πολὺ γλωμί. Μόλις ἦρθε μὲ ῥώτησε: «Πέθανε;»

Τῆς εἶπα ὅχι. Μὲ παρακάλεσε νά τὴν ἀφήσω νά μπῇ μέσα. Ὁ κύριος ἦταν πολὺ ἐξασθενημένος, ἀλλὰ διατηροῦσε τίς αἰσθησεις του. Ἡ νέα κυρία γονάτισε μὲ κλάματα πλάι στὸ κρεβάτι.

—Καί κατόπι;

—Κατόπι; Τίποτα. Στίς τέσσερις βγῆκαν ἔξω, σκούπισε τὰ μάτια της κι' ἔφυγε.

—Ὅπως ἡ γυναίκα του, τότε, κι' ὁ Ἐτιέν τώρα, ἔφυγε σιδηροδρομικῶς. Τὶ μπορούσε νά κάνῃ. Τὶ λόγο θά ζήτοῦσε ἀπ' ἕναν ἄνθρωπο στὸν ὁποῖο ἡ Μαντελὲν πῆγε χωρὶς αὐτὸς νά τὴν καλέσῃ; Μὲ πῶ δικαίωμα θά τάραιε τὴν ἡσυχία μιᾶς ἀθάνας γυναίκας, τῆς γυναίκας τοῦ ἄλλου;

—Ὅστε ἡ Μαντελὲν δὲν τὸν ἀγάπησε ποτέ. Ὁ μόνος της ἔρωτας ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Καί ὁμως, ὁ Ἐτιέν πόσο τὴν ἀγαποῦσε, πόση λατρεία δὲν εἶχε γι' αὐτήν. Κι' ὁμως, μετὰ τὴν γέννηση τοῦ μικροῦ, ἡ Μαντελὲν εἶχε ἓνα ὕφος τελείως εὐτυχημένο, ἐνῶ πρῶτα ἦταν πάντοτε μελαγχολικὴ.

—Ὅταν ὁ Ἐτιέν ἔφθασε μπρὸς στὸ σπῆτι τοῦ εἶχε νυγτώσει. Ἀπὸ μακριὰ ἔβλεπε τὸ ροζ ἀμπαζοῦ τῆς τραπέζας καί πότε-πότε μιὰ σκιά, ἡ ἀγαπημένη του σκιά, πέραγε μπρὸς ἀπὸ τὸ φῶς. Ὁ Ἐτιέν ὑποφέρει τρέμουν τὰ γόνατά του ἡ καρδιά του ποναί. Σταματᾷ στὲ κατώφλι. Ἀκούει τὸ γέλιο τοῦ μικροῦ Ζανῶ καί τὴ γλυκερὰ φωνή τῆς μητέρας του. Ἀπότομα σπρώχνει τὴν πόρτα:

Ἡ Μαντελὲν φωνάζει:

—Ἐτιέν! καί πέφτει στὴν ἀγκαλιά του. Ἐπὶ τέλους ἦλθε. Αὐτὲς οἱ δυὸ μέρες μοῦ φάνηκαν ἀτέλειωτες. Γιατί δὲ μοῦγραφε; Τόσο ἀπρησχημένους ἦσουν; Ἐχεις ὁμως μιὰ ὄψη...

Ἐγώ, μὴπως εἶσαι ἄρρωστος;

—Ὅχι, ἀπαντᾷ ἐκείνος μὲ κόπο, δὲν εἶμαι ἄρρωστος, ἀλλὰ κουρασμένος.

—Κουρασμένος; ἀγαπημένε μου. Ἐαπλῶς στὴν ἐπιπλοή...

—Ἐλα, φίλη μου, πῶς τὸν Ζανῶ σου πού σὲ ζήτηγε.

Κάθεταί στὰ πόδια του καί κυττάζει ἀνησυχῇ τὸν κατάκοπο ἄνδρα, τοῦ χαμογελά καί σφίγγει μέσα στὰ στοργικὰ της χέρια τὰ ζεστά ἀπ' τὸν πυρετὸ χέρια του.

Ὁ Ἐτιέν τὴν κυττάζει κι' αὐτὸς στὰ μάτια. Εἶναι ψεύτικο, λοιπόν, αὐτὸ τὸ χαμόγελο, σκέπτεται τὰ μάτια αὐτὰ, τὰ τόσο ἀγαπημένα ἐκείνα μάτια;

—Γιατί μὲ κυττάς, χωρὶς νά μοῦ μιλάς; τοῦ λέγει ἐκείνη. Π σκέπτεσαι;

—Σκέπτομαι, μωρουδιό μου, ἔτιέν ὅτι πάρα πολὺ ἀνόητα ἔχασα τόσες ὥρες στὸ Παρίσι...

Καί τὴν φίλησε στὸ στόμα.

ΥΒΕΤ ΠΡΟΝΤ.

Οἱ συνταρακτικὲς περιπέτειες τοῦ Σέρλοκ—Χόλμς

Τὸ ματωμένο καράδι

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

Ἐνα βράδυ τοῦ χειμῶνος ὁ Σέρλοκ Χόλμς καθόταν μπροστὰ σ' ἀναμμένο τζάκι καί ἀπελάμβανε τὴν πῖπα του. Ἐξῶ ἡ νύκτα ἦταν ἄγρια ἀνατριχιαστικὴ κι' ἡ γλυκερὰ ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου προδιέθετε τὸν ἄνθρωπο γιὰ ἐξομολογήσεις. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, λοιπόν, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ εἶχε ὀρεξι νά διηγηθῇ μιὰ περιπέτειά του γιὰ τὶ ἄλλωστε ἐπωφελεῖτο τῆς ἀναπαύσεως του γιὰ νά τακτοποιήσῃ τίς σημειώσεις κι' ἔτσι τοῦ ἐρνόντουσαν στὸ νοῦ ἓνα σωρὸ ὑποθέσεις.

—Ἐ, φίλε μου Οὐάτσον, μοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμῇ. Νά καί πού σ' ἐνδιαφέρει. Κυττάξτε αὐτὸ τὸ σημείωμα. Πρόκειται γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς «Γκλόρια Σκότ» τοῦ ἀνατριχιαστικοῦ «ματωμένου καραβιοῦ», πού εἶχε ἀναστατώσει τὴν Ἀγγλία.

—Μ' αὐτὸ, παρετήρησα κυττάζοντας τὸ χαρτί, εἶναι ἓνα συνηματικὸ γράμμα. Ἄν δὲν κάνω λάθος, λέει τ' ἀκόλουθα ἀσυάρητα λόγια: «Τελείωσα. Στὸ στόμα» μας, γιὰ τὰ γέλια. Φυλάξου. Χοῦδσον δίχως ἀμφιβολία τὰ ἐγὼ λάβει τὸ τηλεγράφημα λέει νά προφυλάξῃ καί νά σάσης τὴ ζωὴ τῶν πωληρικῶν σου καί τὸ κεφάλι τους». Εἶναι ἓνα γράμμα παράφρονος.

—Μ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημείωμα προκάλεσε ὡστόσο τὸ θάνατο τοῦ δικαστοῦ Τρέβορ καί ἔφερε σὲ φῶς τὴν πιὸ παράδοξη καί ἀνατριχιαστικὴ τραγωδία.

—Κι' ἐσύ φυσικὰ θά ἦσουν πάλι ἐκείνος πού τὴν ἀπεκάλυψε. Δὲν θά μπορούσες ἀλήθεια νά μοῦ διηγηθῇς μὲ δυὸ λέξεις αὐτὴ τὴν περιπέτειά σου;

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς χαμογέλασε:

—Θά θυμάσαι, εἶπε, ὅτι στὸ σχολεῖο δὲν ἦμουν καί τόσο καλὸς μαθητής. Ὡστόσο εἶχα συνδεθῇ στενὰ μὲ τὸν Βίκτορα Τρέβορ, τὸν γιὸ τοῦ περιφημοῦ δικαστοῦ. Κι' ἐκείνος πού μ' ἐκτιμοῦσε πάρα πολὺ μ' εἶχε προσκαλέσει νά περάσω τίς «διακοπές» μου στὸν ὁμορφὸ πύργο τοῦ πατέρα του.

Ἐγὼ φυσικὰ δὲν θέλησα νά γάσω αὐτὴ τὴν εὐκαιρία καί πῆγα πράγματι, στὸ Ντόμπιτροπ σ' αὐτὴ τὴν θαυμάσια τοποθεσία τῆς περιφέρειας τοῦ Λάνγμερ. Ἐνα βράδυ ἐν τούτοις μετὰ τὸ δείπνο, τὴν ὥρα πού ἀναπαυόμαστε στὸ καπνιστήρι, ὁ φίλος μου, πού μὲ θαύμαζε, δήλωσε στὸν πατέρα του ὅτι ἦμουν ἓνας πρῶτης τάξεως ἐρασιτέλης ντέκτειβ κι' ὅτι καταλάβαινα ἀμέσως τὸ παρελθὸν ἐνὸς ἀνθρώπου.

—Μπράβο, ἔσπευσε νά δηλώσῃ ἀμέσως ὁ δικαστὴς Τρέβορ, λίγο εἰρωνικά. Ἀλήθεια, θά ἦθελα νά ἤξερα ἀνταρτηρῇ τίποτε ἐνδιαφέρον καί στὴ ζωὴ μου...

—Μοῦ φαίνεται, τοῦ δήλωσα, ὅτι ἀπὸ δῶ κι' ἓνα χρόνο φοβᾶσθε ὅτι θά σὰς ἐπιτεθῇ ἓνας ἄνθρωπος γι' αὐτὸ ἐγὼτε λάβει τὰ μέτρα σας. Ἐπίσης ὅτι ἐγὼτε παίξει πάρα πολὺ μὲς στὰ νεανικά σας νοήματα, ὅτι ἐγὼτε ἐγοασθῇ σὲ σκληρὲς ἐργασίες καί ὅτι ἀποκτήσετε τὰ χρήματά σας κι' ὅτι ἐγὼτε ἐπισκε-

φθῇ τὴν Ἰαπωνία. Σ' αὐτὴν στιγμῇ ἔσπευσε νά γέριε σὰς μὲ τ' ἀρχικά ἐνὸς ὀνόματος τὸ ὁποῖο σὰς ἦτο προσφιλές. Μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀρνότερα θελήσατε νά τὸ ἐξαλείψετε ἀπὸ τὸ δῆμα τοῦ γεραιοῦ σας μ' ἓνα πυρῶμένο σίδερο. Μὰ τὸ «Τ. Α.», τ' ἀρχικά τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ὀνόματος δὲν ἐξαφανίστηκαν.

Ὁ δικαστὴς Τρέβορ ἐγίνε κατάχλωμος.

—Καί πῶς τὰ μαντέψατε ὅλα αὐτά; μοῦ εἶπε, προσπαθώντας νά χαμογελάσῃ.

—Πρῶτον γιὰτὶ διαρκῶς κρατᾶτε ἓνα μπαστοῦνι πού τὸ ἔχετε μεταβάλλει σὲ φονικὸ ὄργανο βάζοντάς του ἓνα μυτερὸ σίδερο στὴν ἄκρη. Ἐτσι πού νά μπορῇτε ν' ἀμυνθῇτε σὲ μιὰ ἐπιθε-

ση. Ἐπειτα τὸ ὅτι παίζετε μπόξ, αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὰ παραμορφωμένα ἀπὸ τὰ κτυπήματα αὐτὰ σας. Τρίτον, εἶναι γνωστὸ ὅτι κερδίζατε τὰ λεφτά σας ὡς ἐργάτης στὰ χρυσωρυχεῖα τῆς Νέας Ζηλανδίας. Καί τέλος ὁ στιγματισμὸς τοῦ «Τ.Α.» στὸ δεξι γέρι σας τὸν ὁποῖο ἀντελήφθη τὸ πρῶτὴν ὥρα τοῦ ψαρέμματος, εἶναι τόσο τεχνικὸς πού μόνον οἱ Ἰάπωνες ξέρουν νά φτιάχνουν τέτοια ἀριστουργήματα...

Ὁ δικαστὴς Τρέβορ γάγκηκε ὅτι στενοχωρήθηκε.

—Ὁ φίλος σου, εἶπε στὸ γιὸ τοῦ, εἶναι τρομερὸς ντέκτειβ. Τίποτε δὲν μπορεῖ νά τοῦ ξεφύγῃ. Ὅλα ὅσα εἶπε εἶναι ἀληθινά...

Κι' ἔπειτα ἀλλάξε κουβέντα.

Μὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα μὲ ἀπέφευγε καί φαινόταν πολὺ στενοχωρημένος.

Κι' ἐγὼ πού ἦμουν ὑπερβολικὰ φιλότιμος, γιὰ νά μὴ τὸν στενοχωρῶ μὲ τὴν παρουσία μου, ἀπεφάσισα νά φύγω ἀπὸ τὸν ὁμορφὸ ἐκεῖνο πύργο καί νά γυρῶ στὸ Λονδίνο. Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ὁ δικαστὴς Τρέβορ δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψή ἐνὸς παραδόξου ναυτικοῦ, ἐνὸς κάποιου Χοῦδσον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός τοῦ δήλωσε ὅτι ἔπρεπε νά τὸν φιλοξενήσῃ γιὰτὶ θ' ἀναγκαζόταν νά καταφύγῃ στὸν Μπένβορ.

Κι' ὁ Τρέβορ ταραγμένος τὸν κράτησε στὸν πύργο.

Ἐγὼ ὁμως ἔφυγα ἀπὸ τὸ Ντόμπιτροπ, γιὰτὶ ἔβλεπα ὅτι ἡ παρουσία μου δὲν ἦταν πιά ἐπιθυμητή.

Ἐνα μῆνα ὁμως ἀργότερα, ἓνα ἐπει-

γὼν τηλεγράφημα τοῦ φίλου μου μὲ κάλεσε πάλι στὸν πύργο. Κι' ὅταν πῆγα νά δῶ τὸν Βίκτορα τὸν βρήκα τρομερὰ ἀδύνατο καί νευρικὸ.

Τι σοῦ συμβαίνει; τὸν ρώτησα.

—Ὁ, ἓνα σωρὸ τραγικά καί μυστηριώδη πράγματα. Ὁ πατέρας μου βασανίστηκε πάρα πολὺ σκληρὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Χοῦδσον, ὁ ὁποῖος μεθοῦσε διαρκῶς καί εἶχε γίνῃ ἀπόλυτος κύριος τοῦ πύργου. Τέλος ὁ πατέρας μου μιὰ νύκτα ἔλαβε ἓνα ἀσυάρητο γράμμα μετὰ τὴν ἀνάγνωση τοῦ ὁποῖου ἔπαθε ἀποπληξία καί πέθανε... Θέλω, λοιπόν, νά διαφωτίσῃς αὐτὸ τὸ μυστήριο. Μὲ παρακάλεσε. Γιατί ὁ Χοῦδσον μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα μου ἐξηφανίσθη κι' αὐτὸς σάν ἄνθρωπος πού εἶχε τελειώσει τὴ δουλειά πού τοῦ εἶχαν ἀναθέσει.

Πῆρα σὰς γέρια μου αὐτὸ τὸ σημείωμα πού σοῦ ἔδωσα νὰ δῇς, τὸ διάβασα πολλές φορές καί τέλος κατάφερα νά μαντέψω τὴν ἔλεγχο ἀλλάζοντας τὴν σειρά τῶν λέξεων. Καί ἰδοὺ τί ἀπεκαλύφθη: «Τελείωσαν πειὰ τ' ἀστεία, ἔγραψε τὸ σημείωμα, ὁ Χοῦδσον τὰ εἶπε ὅλα. Σῶσε τὸ κεφάλι σου!»

Μὰ τί σχέση μποροῦσε νά ὑπάρῃ μεταξύ ἐνὸς δικαστοῦ κι' αὐτῆς τῆς προειδοποιήσεως ἡ ὁποία δίχως ἀμφιβολία ἀπευθυνόταν σ' ἓναν ἐγκληματία;

Τὸ μυστικὸ ὅλες αὐτῆς τῆς ἀνατριχιαστικῆς ἱστορίας ἀπεκαλύφθη ἀπὸ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ δικαστοῦ Τρέβορ. Ἀπευθυνόταν τὸ γράμμα αὐτὸ τὸν γιὸ τοῦ καί εἶχε σημειωμένα στὸ κάλυμμά της τ' ἀκόλουθα:

«Ἡμερολόγιο τοῦ «Γκλόρια Σκότ» ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπὸ τὸ Φάουθ τὴν 8ην Ὀκτωβρίου 1855 μέχρι τῆς ἐξαφάνισέως σὲ 15ο 20 πλάτος καί 25ο 14 μῆκος πρὸς ὄψμας, τὴν 8ην Νοεμβρίου».

Καί τὸ παράδοξο αὐτὸ γράμμα ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητέ μου γιὸ,

Ἐγὼ κατὰφερα νά ξεφύγω ἀπὸ τὴν ἀτίμωση ὁ φόβος τῆς ὁποίας μοῦ δηλητηρίαζε τὰ τελευταῖα γρόνια τῆς ζωῆς μου θά μοῦ ἐπιτρέψῃς νά σοῦ ἀποκαλύψω ὅλο τὰ τραγικὰ παρελ-

θόν μου καί νά σὲ παρακαλέσω νά μὲ συγχωρήσεις γιὰ τὸ κακὸ πού σοῦ ἔκανα. Ἀγαπητό μου παιδί, πρέπει νά ξέρῃς ὅτι δὲν ὀνομάζομαι Τρέβορ. Τὸ πραγματικὸ μου ὄνομα εἶναι Τζέιμς Ἀρμιτὰζ. Ναι, εἶμαι ὁ καταχραστής τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας. Τζέιμς Ἀρμιτὰζ, πού εἶχε καταδικασθῇ νά περάσῃ τὸ ὀλόλοιο τῆς ζωῆς του στὰ κότεργα. Ἐτσι ἓνα πρῶτὸ τοῦ 1855 με οὐρτώσαν μὲ ἓνα πλήθος ἄλλων καταδίκων στὸ πλοῖο «Γκλόρια Σκότ» τὸ ὁποῖο θά μὲ ἔφερνε στὰ κότεργα τῆς Αὐστραλίας.

Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου. Εἰμαστε, λοιπόν, ὑποχρεωμένοι νά περάσουμε τὴν Μαύρη Θάλασσα καί νά βασανισθοῦμε ὑπερβολικὰ ἀπὸ τίς τρικυμίες.

Τὸ «Γκλόρια Σκότ» ἦταν ἓνα παλιν

Η ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΣ

“ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ”

Περιέχει μεταξύ άλλων καί τὰ ἐξ ἧς μεγάλα ρεπορτάζ:

«Ἡ κόλασις τοῦ χαρτοπαιγνίου. -- Ἐκατομμυριοῦχοι πού κατήντησαν ἀληταί...» ὑπὸ Θ. ΔΡΑΚΟΥ.

«Ἀπελπισμένο πῆδημα πρὸς τὸν θάνατον». -- Μία τραγικὴ αὐτοκτονία. Ρεπορτάζ τοῦ ἀποσταλέντος εἰς Χαλκίδα ἀστυνομικοῦ συντάκτου τῆς «Ἐπικαιρότητας» κ Γ. ΛΥΔΙΑ.

«Τί δὰ εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταδμὸς». ὑπὸ Π. ΠΙΚΡΟΥ.

«Αἱ ἀκταὶ τῆς Μεσογείου, φρούρια ἀπόρρητα!». ὑπὸ Π. ΠΙΚΡΟΥ.

«Τρεῖς γυναῖκες κυβερνοῦν τὴν Κίνα».

Ε Π Ι Σ Η Σ

τὴν τακτικὴν συνεργασίαν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Γρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ, τοῦ κ. ΚΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ, τοῦ κ. Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗ, κ.τ.λ.

ΥΒΕΤ ΠΡΟΝΤ.

Στὸ προσεχές:

Νέες ἐξαιρετικὰ καί ἐνδιαφέρουσες περιπέτειες τοῦ

ΛΟΠΟΔΥΤΗ--ΦΑΝΤΑΣΜΑ

και μικρό καράβι που ή υπηρεσία των κατέρων το είχε μεταβάλει σε πλωτή φυλακή. Τό είχε χωρίσει σε τέσσερα πατώματα με σιδηροδοκούς και κάγκελλα και μέσα σ' αυτά τα στενά κλουβιά κλείναν τους καταδίκους και τους μετέφεραν στην Αυστραλία.

«Ετσι κι' εγώ αναγκάσθηκα να συμπερισθώ την τύχη των απαισιών εγκληματιών και δέθηκα με βαρείες αλυσίδες σ' ένα από αυτά τα κελιά μαζί με δυο άλλους καταδίκους.

«Όλοι όμως αυτοί οι άνθρωποι από τα βασανιστήρια, τις κακοτυχίες και την τρικυμία είχαν εξαγριωθεί. Φοβόντουσαν ότι αν βούλιαζε το πλοίο όλοι θα πήγαιναν στον πάτο της θάλασσας όπως ήταν δεμένοι σαν τα σκυλιά. Και τότε μέσα σ' εκείνο το καράβι άρχισε να πλέκεται μια φοβερή συνωμοσία. «Όλοι οι τραγικοί αυτοί άνθρωποι, οι εκτός νόμου, απεφάσισαν ν' ανακηρύξουν την ελευθερία τους. «Ο σύντροφός μου, ένας κάποιος Τζάκ Μπάντεργκαστ, μου διηγήθηκε τις έντολες των άλλων κακοποιών. Τό σχέδιο ήταν άπλοστο.

«Οι πρωτεργάτες αυτής της συνωμοσίας είχαν φροντίσει να κλέψουν από την αποθήκη του πλοίου ένα σωρό όπλα, σίδερα και μαχαίρια τα οποία και μας είχαν μοιράσει. Αυτά τα φονικά όργανα κάθε κατάδικος τα είχε κρύψει κάτω από το στρώμα του και περίμενε την ώριμή νύχτα που θα έίνονταν το σύνθημα για την έναρξη της αιματηρής εκείνης επαναστάσεως.

Μά αυτή ή ημέρα ήρθε πολύ νωρίτερα απ' ό,τι υπολογίζαμε. Έντελως απρόσπτα, Ένας βοόδυ ο Τζάκ Μπάντεργκαστ άρραστησε και ζήτησε να τον δει ο γιατρός. Την ώρα όμως που ο δόκτωρ έσκυβε στο στομάχου του, ή άκρη του ποδιού του γώθηκε κάτω από το κρεβάτι και πάτησε ένα από αυτά τα εργαλεία. Περίεργος έσκυψε να δει τι ήταν.

Μά δεν πόλλασε να σηκωθεί. «Ο Μπάντεργκαστ του έπετέθη και τον κτύπησε με τό μαχαίρι που στην πλάτη. «Επειτα κι' οι τρεις εξαλλοι πεταχθήκαμε έξω από το κελιά, γυρίσαμε τή μογλό που έκλεινε τις πόρτες των κελιών και ελευθερώσαμε τους καταδίκους.

«Εγώ όμως ό,τι δεν ήθελα να εγκληματηθώ. Τό μόνο που επιθυμούσα ήταν ν' ανακτήσω την ελευθερία μου. Γι' αυτό έλαβα μέρος σ' αυτήν την επανάσταση. «Όπως μου είχαν εξηγήσει, τό σχέδιο δεν ήταν εγκληματικό. Οι κατάδικοι έπρόκειτο να αιμαλώτισουν τό πλήρωμα και τόν καπετάνιο και αφού έγινοντο κύριοι του καραβιού θα τ' άδηνόυσαν σε μια έρημη άκτι όπου και θα απέβιβάζοντο.

Μά από την πρώτη κι' όλας στιγμής κατάλαβα ότι τό φοβερό εκείνο δράμα γινόταν υπερβολικά ανατριχιαστικό. Οι κατάδικοι δεν άρχισαν να μεθύσουν από την θά το αίματος. Και ένώ είχαν όρκισθί ότι δεν θα δολοφονούσαν κανέναν ναύτη, άρχισαν να σφάζουν τό πλήρωμα, να κρεμούν στα κάτάρτια του καραβιού τους στρατιώτες που συνώδευσαν στην «Γκλόρια Σκότ» τους καταδίκους και να πλημμυρίζουν τό πλοίο με αίμα και άκρωτηριασμένα πτώματα.

«Επειτα όταν έγιναν κύριοι του καραβιού πήγαν στην αποθήκη του, πήραν όλες τις μποτίλλιες του κρασιού και μέθυσαν.

«Τώρα τό πλοίο είχε μεταβληθί σ'

ένα καράβι αίματος τό οποίο κυβερνούσαν κολασμένοι. Ένας, κάποιος Χούδσον, ναύτης του πληρώματος ανέλαβε να κυβερνήσει με την άπειλή των περιστροφών μας τό καράβι.

Μά έπειτα από λίγο μέσα στην άγρια εκείνη νύχτα ξέσπασε μια φοβερή θύελλα. Τό καράβι μας πάλευε σκληρά μ' όλα τα στοιχεία της φύσεως που είχαν άγριέψει. Τα φοβερά κύματα του Άτλαντικού σάρωναν τό κατάστρωμα, ξέπλεναν τα αίματα και έκαναν τό πλοίο να τρέμη από τους σκαμούς του.

Τά νερά είχαν πλημμυρίσει τ' άμπάρια. Τό «Γκλόρια Σκότ» σε λίγο άρχισε να βουλιάζει. Δεν ύπήρχε κομμάτι άλλη έλπίδα σωτηρίας από τις βάρκες. Σ' αυτές, λοιπόν, κατεβήκαμε και άφεθήκαμε στη mania των κυμάτων του Άτλαντικού.

Μά ό ύγρος τάφος της θάλασσας θά έλεγε κανείς ότι είχε άνοιχθί εκείνη την άγρια νύχτα για να δεχθί μόνο αυτούς τους φοβερούς καλεσμένους. Η μια μετά την άλλη οι βάρκες γάνονταν στ' άβυσσάλεα κύματα του ωκεανού.

Τέλος τά εξημερώματα βρεθήκαμε άναίσθητοι στα παράλια της Αφρικής. Είχαμε άπομείνει από τους τετρακόσους καταδίκους μόνο δυο: εγώ κι' ο Μπάντεργκαστ. Επίσης είχε διασωθί ο Χούδσον και τρεις άνδρες του πληρώματος. «Ο σύντροφός μου όμως φοβούμενος μήπως μαθευθί αυτό τό ανατριχιαστικό έγκλημα έκοψε και τό λαίμο αυτόν των τριών ανθρώπων. «Ο Χούδσον διεσώθη γιατί δέχθηκε τρομοκρατημένος να τόν βοηθήσει σ' αυτό τό έγκλημα.

«Επειτα από ένα μήνα, τό «Χοπσάιρ» περνώντας από τα παράλια της Αφρικής μας μάζεψε. Στόν καπετάνιο όμως δεν φανερώσαμε τό άληθινό όνομα του πλοίου στο όποιο άνήκαμε. Είπαμε ότι είμαστε ναυαγοί ενός άλλου πλοίου. «Ετσι εκείνος μας απέβιβάσε στο Σίδνεϊ. Από εκεί γάσαμε τα ίχνη του Χούδσον. Έγώ και ο Τζάκ τραβήξαμε κατόπι στη Νέα Ζηλανδία, στα χρυσωγεία της οποίας και κερδίσαμε την περιουσία μας. Υστερα χωρίσαμε και ο καθείς άκολούθησε την τύχη του.

Έγώ άλλαξα τ' όνομά μου κι' ο Τζάκ πάλι όνομάσθηκε Μπένβος.

Αυτή είναι ή ιστορία του «ματωμένου καραβιού» την οποία κανείς δεν έμαθε γιατί εμείς που είχαμε επιζήσει δεν μπορούσαμε φυσικά να την διηγηθούμε.

Παρακαλώ, παιδί μου, να συγχωρήσεις τόν πατέρα σου. Έπλήρωσε, πρέπει να ξέρης, πολύ σκληρά τό παρελθόν του. Και έγινε τόσο τίμιος που κατάφερε να κερδίσει την έμπιστοσύνη των Άγγλων και να γίνη δικαστής».

«Εδώ τελειώνει ή έπιστολή, συνέχισε ο Σέρλοκ Χόλμς.

Και τι απένιναν ο Χούδσον κι' ο Μπένβος; ρώτησα περιέργως.

«Ο δαιμόνιος ντέκτειβ γαμογέλασε. —Δέν τους άφησα βέβαια άτιμώρητους, μ' άπάντησε. Κατάφερα ν' ανακαλύψω την κατοικία τους και έδωσα ένα πλήθος στοιχεία στους άστυνομικούς της Σκότλαντ Γουάρντ για να τους συλλάβουν.

Μά έτσι, όμως, εξέθεσε τόν Βίκτωρ Τρέβορ, τό φίλο σου.

«Ο Σέρλοκ Χόλμς διέκοψε τό κάπνισμα της πίπας του και μέ κύτταξε κατ'άπληκτης.

—Οι άστυνομικοί, μου δήλωσε, δεν έ-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι έφημερίδες γράφουν ότι παρουσιάστηκε κάπου πανούκλα.

Είναι μεσημέρι. «Ο κύριος και ή κυρία κάθονται στο τραπέζι. Έξαφνα άνοίγει ή πόρτα και ή υπηρέτρια δίνει στόν κύριο της ένα τηλεγράφημα.

—Από πού είναι;

—Από κεί που έπεσε πανούκλα!...

—Πετάξέ το γρήγορα! Δυστυχία μου, θάμαι μολυσμένο...

Και ο κύριος, τρομαγμένος, πετά τό τηλεγράφημα στη φωτιά χωρίς να τό διαβάσει.

Ένας άμερικανός έκατομμυριούχος την ώρα που ψυχorraγούσε ρώτησε τόν παπα ό όποιος πήγε να τόν εξομολογήσει:

—Δέ μου λέτε, πάτερ μου: Νομίζετε ότι, αν αφήσω στην έκκλησία της ένορίας μας 25.000 δολάρια θα σώσω την ψυχή μου;

«Ο παπάς έσκέφθηκε λίγες στιγμές κι' ύστερα άπήντησε.

—Δέν μπορώ να σας δώσω τό λόγο μου γι' αυτό. Νομίζω όμως πώς δεν θα κάνετε άσχημα να δοκιμάσετε.

Μια κυρία έρωτά έναν μικρό αλήτη που της ζητά έλεημοσύνη.

—Δέν έχεις πατέρα, μητέρα;

—Έχω.

«Ο πατέρας σου δεν εργάζεται; Τι δουλεία κάνει;

—Πίνει.

—Η μητέρα σου;

—Πίνει κι' αυτή.

—Αδέλφια έχεις;

—Έχω ένα.

—Πού είναι αυτό;

—Στό Πανεπιστήμιο.

—Μπά!... Και τι κάνει εκεί;

—Τίποτα... Τόν έχουν μέσα σ' ένα βουκάλλι με σπύρτο...

χουν ούτε καρδιά, ούτε φιλίες. Κάνουν όπλως τό καθήκον τους. «Άλλωστε αυτή ή δική έγινε με άπόλυτη μυστικότητα, όπως χιλιάδες άλλες υποθέσεις που φυλάγονται στα μυστικά άρχεία της Γενικής Ασφαλείας του Λονδίνου.

Και τώρα, φίλε μου Ουάτσον, μπορείς, αν θέλεις, να χρησιμοποιήσεις αυτήν την ιστορία, προσέθεσε. «Όλοι οι ήσώες της έγουν πεθάνει. «Άλλωστε ήταν ή πρώτη περιπέτειά μου που μ' έκανε ν' αγαπήσω τό έπάγγελμα του ιδιωτικού ντέκτειβ.

Κι' ο Σέρλοκ Χόλμς κύτταξε τό άναμμένο τζάκι και σώπασε.

KONAN NTO-Y-A

Τα μεγάλα έγκλήματα

Η ΦΟΝΙΣΣΑ ΒΑΛΕΡΥ

Τό κακουργιοδικείο τιδ Σηκούάνα έπρόκειτο εκείνη την ημέρα να δικάσει μια «μοιραία γυναίκα», μια, δηλαδή, από κείνες τις γυναίκες που ή σατανική όμορφιά τους είναι συνδυασμένη με τό έγκλημα. «Ωστόσο αυτή ή Βαλερύ, ή όμορφη χήρα του δασοφύλακου Γκογκελύ δεν ήταν κανένα έξαιρετικό ύποκείμενο. Ήταν μια σαν όλες τις άλλες γυναίκες. Μόνο στο πρόσωπό της είχε μια μεγάλη έκφραση λαγνείας, τα μάτια της ήταν σκοτεινά και γεμάτα πάθος και τά χείλη της πρόδιδαν τόν άνήσυχό της χαρακτήρα.

«Ωστόσο για πολλά χρόνια παρέμενε ή πιστή σύζυγος του Γκαμμελύ. Μά τά ίδια τά γεγονότα μαρτυρούν ότι από ένα σωρό μοιραίες συμπώσεις τό πάθος φλόγισε την καρδιά της και την ώδήγησε στο έγκλημα. Ίδου δέ πώς έχει αυτή ή ιστορία με κάθε λεπτομέρεια:

Στό άπέραντο δάσος του Μπωσέ από αρκετά χρόνια τώρα είχαν διορισθί για να τό φυλάνε δυο δασοφύλακες. «Ο Μαρτέν Γκομελύ και ο Φυρέ. Κι' οι δυο τους ήταν παντρεμένοι. Τότε δέ ήταν άγαμημένοι ώστε είχαν φτιάξει και τά δυο άντρώγυνα ένα νοικοκυριό στ' όμορφο αυτό έξυλινο σπιτάκι τό καταπαρσίονο δάσους.

Και εξαφνικά μια μέρα ή κακιά τύχη ζήλεψε την εύτυχία τους. «Ο Χάρος άπλώσε πάνω από αυτό τό σπίτι τά μαύρα φερά του και πήρε την όμορφη γυναίκα του Φυρέ. Τότε μέσα σ' αυτούς τους άλλοτε τόσο εύτυχημένους ανθρώπους ήρθε ή θλίψη και ή στενοχώρια. Η γυναίκα του Γκογκελύ όμως ή Βαλερύ, που καταλάβαινε τόν πόνο του Μαρτέν έκανε ό,τι μπορούσε για να τόν παρηγορήσει. Φρόντιζε αυτή πια να είναι καθαρά τά ρούχα του, τόν είχε διαρκώς καλεσμένο στο τραπέζι τους και κάθε πρωί αυτή πια περιποιείτο τό δωμάτιό του.

«Ο Φυρέ βλέποντας όλες αυτές τις περιποιήσεις δεν εύοισε λόγια για να εύχαριστήσει την Βαλερύ. Κάθε τόσο μόνο έλεγε στόν Γκογκελύ ότι ή γυναίκα του ήταν ένας πραγματικός άγγελος.

—Πρέπει να την προσέχης και να της κάνης όλες τις επιθυμίες της. Η Βαλερύ, του δήλωσε, είναι ένας άνεκτίμητος θησαυρός! Με περιποιείται σαν να είμαι ο άνδρας της. «Α, κολασμένο Γκογκελύ στάθηκες πώ τυχερός από μένα!...

Μά σιγά, σιγά αυτός ο θαυμασμός και ή λατρεία του για την τόσο καλή γυναίκα του συντρόφου του δεν άργησε να μεταβληθί σ' ένα φλογερό έρωτα ό όποιος τόν έκανε τρελλό από την άπελπισία του.

Κι' αυτό τό αίσθημά του δεν δίστασε να τό όμολογήσει στη Βαλερύ.

—Μου είναι άδύνατο να ζήσω χωρίς εσένα, της έλεπε. Βέβαια λυπάμαι καστενοχωριέμαι για τόν σύντρόφό μου και φίλο μου, μά μου φεύγει τό μυαλό όταν σκέφτώμαι ότι άλλος έχει τό δι-

κάωμα να σε σφίγγη στην άγκαλιά του και να σε λατρεύη. Πρέπει να χωρίσης τόν Γκογκελύ αν τόν συμπαθής και δεν θά ήθελες να τόν σκοτώσω...

Η Βαλερύ έντρομη προσπάθησε να τόν ήσυχάσει και του δήλωσε ότι θά σκεφτόταν αυτή την πρότασή του και θά του άπαντούσε:

—«Άκουσε Μαρταίν, του έλεπε. Δεν είναι σωστό να έγκαταλείψω άπρόσπτα έναν άνθρωπο που τόσο με περιποιήθηκε κι' ό όποιος στο τέλος είναι και άνδρας μου. Πρέπει να του πώ όλη την αλήθεια.

Μά οι μέρες κι' οι μήνες περνούσαν δίχως ή Βαλερύ να νοιάζεται για την άπελπισία του Φυρέ.

Αυτός φυσικά, αναγκάσθηκε να της ύπενθυμίσει την ύπόσχεσή της και την άπειλή του. Η Βαλερύ τρομοκρατημένη αυτή τη φορά και μη ξέροντας πώς να γλυτώσει απ' τό δράμα που άπειλούσε να διαλύσει τό νοικοκυριό τους αναγκάσθηκε να ύποκύψει στις προτάσεις του Μαρταίν και να γίνη έρωμένη του.

«Αρχισε μάλιστα να τόν συμπαθή ύπερβολικά και να παραμελή τό σύζυγό της.

Από αυτής πια της στιγμής άρχίζει τό ανατριχιαστικό δράμα. Οι δυο δασοφύλακες του Μπωσέ είχαν μοιράσει την ύπηρεσία. «Ο ένας ήταν όλη την ημέρα στο δάσος κι' ο άλλος όλη τη νύχτα. Τό ίδιο όμως τώρα συνέβη και στην καρδιά της Βαλερύ. Κι' οι δυο αυτοί άνθρωποι είχαν τη θάρδια τους!

Μά τις ένοχες σχέσεις της γυναίκας του δεν άργησε να τις ύποπτευθί ο Γκογκελύ. «Όταν δέ βεβαιώθηκε ότι ή ύποψις του ήταν βάσιμες άπεφάσισε να σκοτώσει τόν Φυρέ. Και μια νύχτα την ώρα που ο Μαρτέν γύριζε στο δασοφύλακείο ο Γκογκελύ τόν πυροβόλησε στο στήθος. Μά και ο Φυρέ που τόν είχε άντιληφθί έκανε ό,τι σκεταίθηκε κι' όταν ο Γκογκελύ πλησίασε κι' έσκυψε από πάνω του για να ιδί αν ήταν νεκρός ο Φυρέ του ύβρισε τό μαχαίρι του στην κοιλιά και τόν άφησε στόν τόπο. «Επειτα δίχως να διστάσει, αφού συνεννοήθηκε με την Βαλερύ πήγε και παρεδόθη κλαίγοντας στους άστυνομικούς.

—Σκότωσα! φώναξε ούρλιαζοντας από την θλίψη, τόν άγαπημένο σύντροφό μου και φίλο μου Γκογκελύ. Μετά σ' την νύχτα εκείνος είχε νομίσει ότι ήμουν λαθρέμπορος και με πυροβόλησε. Έγώ πάλι του κάρφωσα σαστισμένος τό μαχαίρι μου στην κοιλιά του νομίζοντας ότι ήθελε να με σκοτώσει κανένας έγκληματικός ξυλοκόπος!...

Η Βαλερύ δήλωσε κατόπι στην άνάκριση δίχως να δειλιάσει, ότι αυτοί οι δασοφύλακες ήταν ύπόδουλμοι ά-

γαπημένων φίλων, ότι ζούσαν σε μια αξιολάτρευτη άρμονία κι' ότι κι' ή ίδια ώρκίζετο ότι έτσι είχαν τά πράγματα. Οι άστυνομικοί συγκινημένοι από αυτό τό παράδοξο δράμα είπαν στόν Φυρέ:

—Θά κάνουμε ό,τι μπορούμε για να γλυτώσεις τη φυλακή. Γιατί μά την αλήθεια, δεν φταίς καθόλου για τό θάνατο του Γκογκελύ. Έσύ έκανες τό καθήκον σου. «Επειτα κιάλας τόν σκότωσε άμυνόμενος.

«Ο Φυρέ πράγματι έπειτα από λίγο όταν έγινε ή δική του άθωώθηκε και ξαναγύρισε πανηγυρικά στο δασοφύλακείο όπου τον περίμενε ή Βαλερύ για να ριχθί με κραυγές άπερίγραπτης χαράς στην άγκαλιά του.

Κι' εκεί μέσα σ' αυτό τό σπίτι που έπλανώντο οι σκιές της πεθαμένης σύζυγού του Φυρέ και τό δολοφονηθέντος δασοφύλακος οι δυο έρωτευμένοι χάρηκαν όσο μπορούσαν περισσότερο τόν έρωτά τους.

Μετά, όταν πέρασε τό πένθος της χηρείας της Βαλερύ ο Φυρέ και ή Βαλερύ τέλεσαν τους γάμους τους.

Κι' αυτή ή διαγωγή του Φυρέ φάνηκε σ' όλους άξέπαινη.

—Μπράβο του, λέγαν. «Ο Φυρέ είναι πραγματικός άνδρας. Για να μη άφήσει άπροσπάτευτη τη Βαλερύ, την παντρεύθηκε.

Μετά τό γάμο τους όμως, ο έρωτας άρπισε να πηγαίνει περίπατο. Τώρα ο Φυρέ ζητούσε διαρκώς χρήματα της Βαλερύ για να πίνει και να παίξει χαρτιά. Την έβερνε κι' όλας άμα δεν συμμορφωνόταν με τις άπειλές του. Μά ή Βαλερύ που είχε άρχισί να τόν μισή θανάσιμα μια νύχτα την ώρα που αυτός κοιμόταν του φύτεψε μια σφαίρα στο κεφάλι και τόν άφησε στόν τόπο.

Κι' έτσι τελειώνει αυτή ή δραματική ιστορία της Βαλερύ.

Εκείνη την ημέρα μπαίνοντας στο κουρείο για το τακτικό μου κουρέυμα διαπίστωσα ότι είχα ξεχάσει τα γυαλιά μου στο σπίτι. "Ετσι, δεν θα μπορούσα να διαβάσω την εφημερίδα μου ενώ ο καλός Σελεστέν θα με άπληλασε απ' τις περριττές τρίχες του κεφαλιού μου. Ο Σελεστέν το κατάλαβε και ανέλαβε να αναπληρώσει τα γυαλιά μου. Θα μου διηγήταν μία ιστορία, της οποίας υπήρξε αυτός ο ήρωας...

—Πιστεύετε, κύριε Μπιγκούτ, στην Θεία Πρόνοια; μ' έρωτα αρχίζοντας ο Σελεστέν. "Αν δεν πιστεύετε έχετε μεγάλο άδικο. Εγώ πιστεύω και η ιστορία μου θα σας αποδείξει ότι έχω δίκιο να πιστεύω. Λοιπόν, είχα μπλέξει κάποτε μ' έναν Προσπερ Πιτώ. Τι τύπος ήταν μη ρωτάτε. Γόνις! Άληθινός γόνις, κύριε Μπιγκούτ και πιάσθηκα στα δίγυια του, σαν κοριτσόπουλο που κάνει «κρά» για περιπέτεια! Δεν θα σας πω πώς και πότε γνωρισθήκαμε. Η ιστορία θα πηγαίνει εις μάκρος. Μάθετε μονάχα ότι ήταν την εποχή που, αφού έχασα ότι είχα και δεν είχα σε μία επιχείρηση καρβουνόσκονος στην οποία με είχαν παρασύρει κάτι φίλοι, ξαναγύρισα στα ξυράφια μου και πήγα υπάλληλος σ' ένα γνωστό μου κουρείο. Τότε ακριβώς, σαν να μη μου έφτανε η καταστροφή μου, γνώρισα τον Προσπερ Πιτώ. Ήλθε μία μέρα να ευρισθώ στο κατάστημά μου. Μου φέθηκε πολύ ευγενικά και μου έδωσε στο τέλος ένα καλό πορμπαούρ. Εγώ συγκινηθήκα και δάκρυα. Ο Πιτώ τότε κατάλαβε το δράμα μου και μου λέγει χτυπώντας με φιλικά στον ώμο: —Μη στενοχωριέσαι, παλληκάρι μου, αυτά έχει ο κόσμος.

—Ωστε ξέρετε, λοιπόν; του λέγω κυττάζοντάς τον με αφορία. —Δεν ξέρω τίποτε, αλλά μαντεύω. Καμιά άτυχη επιχείρηση αϊ; Τάχω περάσει κι' εγώ αυτά. Με λίγη όμως καλή θέληση όλα διορθώνονται. Θέλεις να πούμε το βράδυ ένα ποτηράκι μαζι; Ελπίζω να βρω έναν τρόπο να σε κάνω να ξανακερδίσεις όσα έχασες. Εγώ τον κύτταξα δλόγοις και δέχθηκα το ραντεβού που μου έδωσε.

Το βράδυ τή λέγαμε σ' ένα γειτονικό μπιστρό μπροστά σε δύο διπλά πατήρια μπύρας. Με λίγα λόγια ο Πιτώ μου πρότεινε μία λαμπρή, όπως έλεγε, επιχείρηση: θα μαζεύαμε — όχι ευείς, βέβαια, αλλά οι άνθρωποι μας— όλα τα καμμένα σπέρτα από το δρόμο και θα τα κάναμε ευλόπορες για τα παπούτσια! Επιχείρηση εύκολη, χωρίς πολλή σκοτούρα και πρό πάντων, χωρίς την ανάγκη μεγάλων κεφαλαίων. Κάτι φιλά μονάχα θα χρειαζόντουσαν

Η περιπέτεια του Σελεστέν

Ευδυμογράφημα του Μαξίμ

και ο ίδιος φιλοτιμήθηκε πρώτος να δηλώσει ότι θα καταθέσει όλα τα χρήματά που διέθετε. "Όσο για μένα, δεν πείραζε κι' αν δεν είχα χρήματα. Θα τάδινα αργότερα. Μονάχα αν η γυναίκα μου είχε λίγα κοσμήματα θα μπορούσαμε να τα βάλαμε κάπου για λίγο διάστημα για να αποσύρουμε τα χρήματα που θα χρειαζόντουσαν!

Γεμάτος χαρά εγώ, πήγα και τα διηγήθηκα της γυναίκας μου, της Μελανίας. Τού κάκου αυτή με συμβούλεψε. Εγώ επέμενα στο σχέδιο του φίλου μου. "Αχ! κύριε Μπιγκούτ, γιατί να μην ακούσω την Μελανία μου; Θα γλύτωνά τότε από κάθε υπελά! Νά, μη σάς τα πολυλογώ, θέλοντας και μη της πήρα τα χρυσασφικά και τα παρέδωσα στον συνεταίρο μου. Την άλλη μέρα ξανασυναντηθήκαμε.

—Πώς πάει η δουλειά κ. Πιτώ;

Τον έτοιμασα στο πλ και φί.

—Περίφημα. Σε λίγες μέρες το εργοστάσιο, θάναι έτοιμο και θα αρχίσουμε να μαζεύουμε σπέρτα.

—Υστερα από λίγες μέρες:

—Πώς πάει η δουλειά, κ. Πιτώ;

—Θαύμα! Το εργοστάσιο κουρδίσθηκε μία χαρά.

—Και πότε αρχίζουμε;

—Μά, από αύριο!

Την άλλη ημέρα, όμως, αν τον είδατε κι' εσείς τον κ. Πιτώ τον είδα κι' εγώ! Είχε γίνει καπνός. Φαντάζεσθε τι έπηκολούθησε. Δεν μούφτανε η άτυχία μου, είχα από πάνω και την Μελανία! "Εν τούτοις γρήγορα συνήλθα από την απελπισία μου και γεμάτος πείσμα είπα: «Αυτή την φορά δέ μου τή φέρνει καμιά! Όρκίζομαι να ξαναβρω τον άπατεώνα αυτόν, τον Πιτώ!».

Κι' άμέσως έβαλα μπρός. "Εδωσα παραίτηση απ' το κατάστημα στο όποιο δουλεύα, άφησα να μεγαλώσουν τα νέμεια μου και ζήτησα δουλειά άλλου. Βρήκα σ' ένα μεγάλο κουρείο των βουλεβάρτων. "Ημουν βέβαιος, ότι ο άνθρωπος μου, αφού χτύπησε τα κοσμήματα της Μελανίας μου θα απέφυγε πιά τα συνοικιακά κουρέια και ότι επί πλέον θα ήθελε με τα λεπτά μου να κάνω τώρα τον μεγάλο κύριο. Λοιπόν μόνον στα μεγάλα βουλεβάρ-

τα θα τον γράπωνα. Ο καιρός όμως περνούσε και ο άνθρωπος μου δεν φαινότανε. Είχα αρχίσει να ανησυχώ, γιατί όσο περνούσαν οι μέρες τόσο και θα λιγώστευαν τα λεφτά του από τα κοσμήματα. "Εν τούτοις, ένα άπόγευμα βλέπω να μπαίνει στο κατάστημα ένας αξιοπρεπής κύριος μ' ένα πούρο στο στόμα. Εγώ έμεινα καρφωμένος στην θέση μου! Ήταν αυτός! Και μου τον έστειλε η Θεία Πρόνοια! Γιατί, σημειώστε, πώς είχα δηλώσει την προηγούμενη μέρα παραίτηση και θάφευνα το βράδυ για να πάω σ' άλλο κουρείο, στα προάστεια, μήπως εύρισκα τον άπατεώνα μου εκεί. Μόλις λοιπόν τον είδα να μπαίνει τρέχον, του παίρνω το καπέλλο και το μπαστούνι και τον καθίζω στην πολυθρόνα μου.

—Ο κύριος; τον ρωτώ με το πιο μελιστάλακτο ύφος μου.

—Ξύρισμα.

Τον έτοιμασα στο πλ και φί και όταν το σαπούνισμα τελείωσε παίρνω το ξυράφι, αλλά αντί να το φέρω στο μάγουλό του το κόλλησα απότομα στο λαιμό του και φώναξα άγριος:

—Τα κοσμήματα της Μελανίας μου, άρχιληστή, γιατί σ' έσφαξα!

Ο άλλος έγινε κατακίτρινος κάτω από τις σαποουνάδες του. Οι συνάδελφοί μου με κύτταξαν τρομαγμένοι. Φοβήθηκαν μην τρελλάθηκαν και ώρμησαν να με αποπλίσουν. "Εννοείται ότι γρήγορα τους εξήγησα τι είχε συμβη. Όλοι τότε ρίχτηκαν πάνω στον λαποδύτη, που ήταν έτοιμος να το σκάσει και σε λίγο τον παρέδιδαν στους αστυφύλακες.

Στο τμήμα, ή υπόθεσις είχε ξεκαθαρισθί τελείως: Ευτυχώς για την Μελανία μου, τα κοσμήματά της είχαν μείνει άθικτα. Ο Πιτώ, είχε κάνει και με κάποιο άλλο την ίδια μπάζα και τώρα τραγάνιζε τα λεπτά εκείνου.

Όταν το βράδυ επέστρεψα σπίτι με τα χρυσασφικά, μόνο που δεν λιγοθύμισε από την χαρά της ή Μελανία. Από τότε είμαστε το πιο άναπημένο άνδρ-υνο.

ΜΑΞΙΜ

Κόλλησα το ξυράφι στο λαιμό του.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γραφεία :
Όδος Αναργύρων 0

Διευθυντής :
Ν. ΑΡΤΑΞΕΡΗΣ

Αρχισυντάκτης :
ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΑΣ

Το φύλλον...
με την όκω

ΑΝΤΙ ΑΡΘΡΟΥ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

3. Ο ΑΚΑΔΗΜΑ-ΓΚΟΣ

κ. Π. ΤΟΡΒΑΣ

Προσωπικότητες διεθνής, προσωπικότητες κύρους ο συνεργάτης μας κ. Πά'ος Τορβάς. Τα εγκύκλια μαθήματά του τα διήκουσεν εις το νηπιαγωγείον του Πετροχωρίου, μεθ' ο ήλθε εις Αθήνας και επεδόθη εις την δημοσιογραφίαν. "Ετο το όνειρόν του. "Εγρησε ά-θηα, έδημοσίευσεν διατριβάς, ήγηθη, εκάλισε, έκαμε θεατρικόν κριτικόν, έλυσεν σταυρόλεξιν και έγινε ακαδημαϊκός.

Το Πανελλήνιον επανηγύρισε, ή διεθνής ακαδημαϊκή νεολαία τον ανεκήρυξε μέγαν ευεργέτην της καί το Πανεπιστήμιον του προσέφερε την έδραν της ανακριτικής φιλολογίας. Μετρίοφρων όμως και άνιδιτελής, ως αληθινός σοφός, ο κ. Π. Τορβάς, την επείσθη εντός ενσφραγιστου φανελλου μετά των εγγραστιών του. Φίλιππος κατ' εξοχήν ο διαπρεπής ακαδημαϊκός, έκαμε την εισόδον του εις την Ακαδημίαν με μιά περιποπιδαστον και εμβροθεσάτην διανοήσιν λατινιστί «Ντέ στογνιάτουι άμοιδουμ». Τον επόμενον χρόνον έλαμβανε το θραβείον της ακαδημαίας διανέ το θραβείον της Ακαδημαίας έπον «Πρι έντοποκτόνων κηθόλου». "Εκτοτε συνέγραψε πλείστα συγγράμματα, μεταξύ των οποίων εξέχουσιν θέσιν εις τα νελληνικά γράμματα κατέχει το έργον του «Σταύλοι και σταυλίται».

Την παρελθούσαν Κυριακήν ο κ. Τορβάς έκαμε και την πρώτην του διάλεξιν: «Περί της μίας, ή Ιταλικής έννοιας».

Η επιτυχία υπήρξε άφάνταστος. Ο κ. Π. Τορβάς θα γράφη

της Κας με τας Κριμαίας. Ο Αρμάνδος λοιπόν αυτός, ήτο ισως έτοιμος να λάβη μιάν άπορίνην όποτε γοερά κραυγαί ήκούσθησαν εκ του παραπλευρώς δωματίου.

—Τρέξτε! Προσφάστε! Με σκοτώνουν!

Ο Αρμάνδος επεταθήκιν άέσως όρθιος. "Ηπιε το ποτήριον ύδατος το όποιον εύρίσκετο επί της τραπέζης και φέρεσας την πυλίσαν του εξήλθεν έξω, άφου προηγουμένως εφρόντισεν να κλείσθ τα παραθυρόφυλλα του δωματίου του διά να μη εισέλθ εις αυτό ή γιών ήτις ήγαγε πίπτονσα κατ' εκείνην την ώραν κατά γονδράς νιφάδας, σκορπίζουσιν παντού την κατήφειαν και την μελαγχολίαν.

Όταν ο Αρμάνδος ήνωξ άφου εκτύπησε τρίς την θύραν του παραπλευρώς δωματίου εύ-

ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΖΕΡΑΚΙΟΥ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΠΙΤΖΑΜΑΣ

Μυστιόρημα έρωτος, μίσους, αλλοφροσύνης, νοσταλγίας και άλλων φρικαλεοτήτων.

BIBΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Μέρος πρώτον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ο Αρμάνδος αυτός δεν είχε καμιά σχέση ή συγγένειαν με τον γνωστόν εκείνον Αρμάνδον

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ ΒΙΟΙ

ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου) Νυμφευθείς την Σονθίπην ο Σωκράτης ανεχώρησε εις την άγοράν το μιν δια να αγοράσιν ρεπανάκια το δε δια να διδάξη. "Ες γνωστόν, κατά την εποχήν εκείνην εις την άγοράν όμοι μετά της ύλικής, παρείχτο και πνευματική τροφή. Μεταξύ των πρώτων μαθητών του Σωκράτους υπήρχε και ο

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΛΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΡΑΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΧΕ

Είς κόραξ εύρίσκετο επί κλάδου ελαίας και έρωγε μακαρίως τεμάχιον κεφαλοτυριού.

Αλώπηχ έδιοργισμένη εκείθεν είδε τον κόρακα και της ήλθε μιά φαινή ιδέα. Στρέφει λοιπόν και λέγει εις τον κόρακα:

—Κάνε κρά!

—Κρά! κάνει ο κόραξ. Και ή αλώπηχ έμεινε έμβρόντητος. Ο κόραξ προτού άνοίξή το στόμα του είλε καταπύξ το τυρί!...

BATPACHOS KAI BOYS

Ένας βάτραχος, είδε εις το λειβάδι ένα καλοθερμένον δούν και τόσο τον εξέλεσε, ώστε αποφάσισε να γείνη όπως και αυτός. "Ητοιμάζετο να άρχισή να φουσκώνη, όποτε αίσθη ή μεση του εφοτίσθη. Χαμογέλασε λοιπόν και στρεφόμενος προς τον δούν:

—Δεν μοι την φέρνεις για δούτεση φορά, φιλαράκο μου! είπε και του έστρεψε περίφροντις τα νύτα.

Ο στρατηγός Τί-Σου-Φοί, έδήλωσε εις τον έν Τιέν-Φου άνατοκιστήν της εφημερίδας «Σάιν» της Ν. Υόρκης, ότι έντός ολίγου θα έγινεν πόλεμος.

Η είδησις γνωσθεΐσα συνεκίνησε βαθύτατα.

Η Κας με τας Κριμαίας. Ο Αρμάνδος λοιπόν αυτός, ήτο ισως έτοιμος να λάβη μιάν άπορίνην όποτε γοερά κραυγαί ήκούσθησαν εκ του παραπλευρώς δωματίου.

—Τρέξτε! Προσφάστε! Με σκοτώνουν!

Ο Αρμάνδος επεταθήκιν άέσως όρθιος. "Ηπιε το ποτήριον ύδατος το όποιον εύρίσκετο επί της τραπέζης και φέρεσας την πυλίσαν του εξήλθεν έξω, άφου προηγουμένως εφρόντισεν να κλείσθ τα παραθυρόφυλλα του δωματίου του διά να μη εισέλθ εις αυτό ή γιών ήτις ήγαγε πίπτονσα κατ' εκείνην την ώραν κατά γονδράς νιφάδας, σκορπίζουσιν παντού την κατήφειαν και την μελαγχολίαν.

Όταν ο Αρμάνδος ήνωξ άφου εκτύπησε τρίς την θύραν του παραπλευρώς δωματίου εύ-

Η Κας με τας Κριμαίας. Ο Αρμάνδος λοιπόν αυτός, ήτο ισως έτοιμος να λάβη μιάν άπορίνην όποτε γοερά κραυγαί ήκούσθησαν εκ του παραπλευρώς δωματίου.

—Τρέξτε! Προσφάστε! Με σκοτώνουν!

Ο Αρμάνδος επεταθήκιν άέσως όρθιος. "Ηπιε το ποτήριον ύδατος το όποιον εύρίσκετο επί της τραπέζης και φέρεσας την πυλίσαν του εξήλθεν έξω, άφου προηγουμένως εφρόντισεν να κλείσθ τα παραθυρόφυλλα του δωματίου του διά να μη εισέλθ εις αυτό ή γιών ήτις ήγαγε πίπτονσα κατ' εκείνην την ώραν κατά γονδράς νιφάδας, σκορπίζουσιν παντού την κατήφειαν και την μελαγχολίαν.

Όταν ο Αρμάνδος ήνωξ άφου εκτύπησε τρίς την θύραν του παραπλευρώς δωματίου εύ-

ΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΤΟΥ

24ΩΡΟΥ

ΓΑΛΛΙΑ

Εφθασε στο Παρίσι μεγάλη επιροπή αντιπροσωπεύουσα δέκα έπτά χωρία της βορειοδυτικής πλευράς των Πυρηναίων δια να εκθέσθ τας άπόψεις των κατοίκων δια το ζήτημα της αποδόσεως των γερμανικών άποικιών.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Συνελήφθη εις τα σύνορα ύποπτός της, φέρων γενειάδα και ποδήρες έταρωφόριον. Εξηκριδύθη ότι δεν έπρόκειτο περί του Περιπλανομένου Ιουδαίου και ο ταξιδιώτης άφθή έλεύθερος.

ΗΝΩΜ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

Επί του βέλους της στέγης του ούρανόςτου "Ευαίο Μπλινγκ εν Ν. Υόρκη, έθεθή μύγα. Οι εφημερίδες σχολιάζουν ποικιλοτρόπως το γεγονός.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Τα στοατεύματα του στρατηγού Μπελλαντόνα έπρωγήσαν κατά δεκαπέντε εκατοστά το μέτρον προς δυσμάς της Βαλένθιας. Τα δύο στρατόπεδα πανηγυρίζουν.

ΙΤΑΛΙΑ

Ανεξοστονία διευθυνμένη εις Ρώμην εστάθμευσεν άποτόμος όλίγον έξω της πρωτεύουσας. "Εν τούτοις οι επιβάται έλληνοφρονούν μετ' όλίγον ότι ο μηχανοδηγός είλε διακρίνει περιδιαβάζοντα επί της γραμμής μικρόν σαλίγκρον.

ΚΙΝΑ

Ο στρατηγός Τί-Σου-Φοί, έδήλωσε εις τον έν Τιέν-Φου άνατοκιστήν της εφημερίδας «Σάιν» της Ν. Υόρκης, ότι έντός ολίγου θα έγινεν πόλεμος.

Η είδησις γνωσθεΐσα συνεκίνησε βαθύτατα.

Η Κας με τας Κριμαίας. Ο Αρμάνδος λοιπόν αυτός, ήτο ισως έτοιμος να λάβη μιάν άπορίνην όποτε γοερά κραυγαί ήκούσθησαν εκ του παραπλευρώς δωματίου.

—Τρέξτε! Προσφάστε! Με σκοτώνουν!

Ο Αρμάνδος επεταθήκιν άέσως όρθιος. "Ηπιε το ποτήριον ύδατος το όποιον εύρίσκετο επί της τραπέζης και φέρεσας την πυλίσαν του εξήλθεν έξω, άφου προηγουμένως εφρόντισεν να κλείσθ τα παραθυρόφυλλα του δωματίου του διά να μη εισέλθ εις αυτό ή γιών ήτις ήγαγε πίπτονσα κατ' εκείνην την ώραν κατά γονδράς νιφάδας, σκορπίζουσιν παντού την κατήφειαν και την μελαγχολίαν.

Όταν ο Αρμάνδος ήνωξ άφου εκτύπησε τρίς την θύραν του παραπλευρώς δωματίου εύ-

Η Κας με τας Κριμαίας. Ο Αρμάνδος λοιπόν αυτός, ήτο ισως έτοιμος να λάβη μιάν άπορίνην όποτε γοερά κραυγαί ήκούσθησαν εκ του παραπλευρώς δωματίου.

—Τρέξτε! Προσφάστε! Με σκοτώνουν!

Ο Αρμάνδος επεταθήκιν άέσως όρθιος. "Ηπιε το ποτήριον ύδατος το όποιον εύρίσκετο επί της τραπέζης και φέρεσας την πυλίσαν του εξήλθεν έξω, άφου προηγουμένως εφρόντισεν να κλείσθ τα παραθυρόφυλλα του δωματίου του διά να μη εισέλθ εις αυτό ή γιών ήτις ήγαγε πίπτονσα κατ' εκείνην την ώραν κατά γονδράς νιφάδας, σκορπίζουσιν παντού την κατήφειαν και την μελαγχολίαν.

Όταν ο Αρμάνδος ήνωξ άφου εκτύπησε τρίς την θύραν του παραπλευρώς δωματίου εύ-

Η Κας με τας Κριμαίας. Ο Αρμάνδος λοιπόν αυτός, ήτο ισως έτοιμος να λάβη μιάν άπορίνην όποτε γοερά κραυγαί ήκούσθησαν εκ του παραπλευρώς δωματίου.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Η χαριτωμένη στάρ Κάρολ Λουπάρν εξέφρασε τώρα και το άλλο φρόνι της. Είς δηλώσεις της είλε ότι λυπείται που δεν έχει και τρίτον φρόνι δια να το ξυρίση και αυτό.

—Ο γόνις Κλάρκ Γκρίμπλ, νυν φεύγει προσεχώς γνωστήν Αθηναίαν δ-σποινίδα, ή όποια του έγραψε την παρελθούσαν εβδομάδα θεωσιτάτην έρωτικήν επιστολήν, άποστείλασα και την φωτογραφίαν της «τρουά-κά».

—Η Τζόαν Κρόουφορντ μαθαίνει τώρα να παίζει ξερό. Έχει δε τόσο κατενθουσιασθή με το παγνίδι αυτό, ώστε λησμονεί και να μειδιάση άκόμη.

—Είς ένα από τα μεγαλύτερα στούντιο του Βερολίνου γυρίζεται ένα νέον φίλμ μεγάλης ιστορικής και καλλιτεχνικής σημασίας: «Η ζωή της κατσαρίδας άνα τους αιώνας». Πρωταγωνιστεί γνωστός εις το αθηναϊκόν κοινόν γόνις του όποιον μας διαφενεί αυτήν την στιγμήν το δ-νομα.

—Η Σιρλεϊ Τέμπλ έδήλωσε ότι όταν θα μεγαλώσθ θα γείνη μανενέν. Η μαμά της την έμάλλωσε δι' αυτό και ή χαριτωμένη μικρά έκαυσε πυρώς.

—Η Γκερέτα Γκάρμπο έφαγε την παρασιμένη εβδομάδα γαρίδες και της πόνεσε το στομάχι της.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. νεαρά, εφείδης, προσφώνη και άσπιελής, ήρει γαμβρόν. Μοναδικόν προσόν: να έχη πορτοφόλιον.

προέδιδε ότι ο χειμών είχε παρέρθει. Τα πτηνά έκελάδουν εις τα δένδρα και τα ά-θη εύδοκίαζαν εις τους λειμώνας.

Η ώραία Εδελμόνδη πόλις είχε πάρει το γάλα της ενώ ο μικρότερος άδελφός της έπαιζε με τοια έλέφαντας του πατρός του. Η ερών ήτο αυτόχρομα ειδυλλιακή. Μιά άγέλας έλειγε παρακάτω το μικρόν της το όποιον έμελιδά έπαχαρίτος.

Την στιγμήν εκείνην ο πατήρ της Εδελμόνδης επέστρεψε από το κινήτιον. "Ετο κατακόπος και πόλις εφθασε εξήτισε χαμομήλιον.

Ητο άνοιξ. Ο χειμών πόλις είχε παρέρθει. Ο Απρίλιος είχε διαδεσθί τον Μάρτιον, και ο ήλιος άντέειλε όπως πάντοτε εις τον ούρανόν. Ουδέν έν τη φύσει

Η Κας με τας Κριμαίας. Ο Αρμάνδος λοιπόν αυτός, ήτο ισως έτοιμος να λάβη μιάν άπορίνην όποτε γοερά κραυγαί ήκούσθησαν εκ του παραπλευρώς δωματίου.

—Τρέξτε! Προσφάστε! Με σκοτώνουν!

Ο Αρμάνδος επεταθήκιν άέσως όρθιος. "Ηπιε το ποτήριον ύδατος το όποιον εύρίσκετο επί της τραπέζης και φέρεσας την πυλίσαν του εξήλθεν έξω, άφου προηγουμένως εφρόντισεν να κλείσθ τα παραθυρόφυλλα του δωματίου του διά να μη εισέλθ εις αυτό ή γιών ήτις ήγαγε πίπτονσα κατ' εκείνην την ώραν κατά γονδράς νιφάδας, σκορπίζουσιν παντού την κατήφειαν και την μελαγχολίαν.

Όταν ο Αρμάνδος ήνωξ άφου εκτύπησε τρίς την θύραν του παραπλευρώς δωματίου εύ-

Η Κας με τας Κριμαίας. Ο Αρμάνδος λοιπόν αυτός, ήτο ισως έτοιμος να λάβη μιάν άπορίνην όποτε γοερά κραυγαί ήκούσθησαν εκ του παραπλευρώς δωματίου.

—Τρέξτε! Προσφάστε! Με σκοτώνουν!

Ο Αρμάνδος επεταθήκιν άέσως όρθιος. "Ηπιε το ποτήριον ύδατος το όποιον εύρίσκετο επί της τραπέζης και φέρεσας την πυλίσαν του εξήλθεν έξω, άφου προηγουμένως εφρόντισεν να κλείσθ τα παραθυρόφυλλα του δωματίου του διά να μη εισέλθ εις αυτό ή γιών ήτις ήγαγε πίπτονσα κατ' εκείνην την ώραν κατά γονδράς νιφάδας, σκορπίζουσιν παντού την κατήφειαν και την μελαγχολίαν.

Όταν ο Αρμάνδος ήνωξ άφου εκτύπησε τρίς την θύραν του παραπλευρώς δωματίου εύ-

Η Κας με τας Κριμαίας. Ο Αρμάνδος λοιπόν αυτός, ήτο ισως έτοιμος να λάβη μιάν άπορίνην όποτε γοερά κραυγαί ήκούσθησαν εκ του παραπλευρώς δωματίου.

14. (Η συνέχεια)

—Λέγει ότι είναι ανάγκη αυτό, αν θέλω να επισπευθώ ή εκδοσις του διαζυγίου μου.

—Φύγε! είπε η Όλιβ ξερά, χωρίς να κινηθεί από τη θέση της.

—Να σ' αφήσω μόνη; Ποτέ!...

—Δεν έχω ανάγκη από κανένα!

—Πώς! Χρειάζεσαι ακόμη έναν άνθρωπο που να σε αγαπά. Το απαιτεί η υγεία σου!...

—Η υγεία μου! Δεν θέλω να γίνω κανείς δοῦλος της υγείας μου!

—Μά Όλιβ!...

—Φύγε, σου ξαναλέω!

—Όχι χωρίς έσένα.

Μ' ένα πήδημα η Όλιβ βρέθηκε δραχμία και στρεφόμενη προς την αδελφή της, της έδειξε ένα αγνώριστο πρόσωπο. Τά μάτια της ήταν βαθυλωμένα από την απτία και το πρόσωπό της ήταν γλωμώ σαν νεκρωμένο. Κτύπαξε την Ίνφαντη με βλεμμα μέσα στο όποιο έλαμπε το μίσος.

—Φανέτ! φώναξε αγριεμένη, δεν υπάρχει τίποτε το κοινό ανάμεσά μας πιά!

—Είσαι τρελή, Όλιβ! Άλλ' όχι, όχι, δεν είναι αυτό αγαπημένη μου, α!; Το λές για να με δοκιμάσης; Πές μου, δεν είναι αυτό;

—Ό ντ' Αρμπόνα είναι εδώ και μου το έκραυσε!

—Εδώ ό ντ' Αρμπόνα; Έκανε η Ίνφαντη κατάπληκτη. Πώς το ξέρεις;

—Τό διολογείς, λοιπόν!

—Δεν διολογώ τίποτε. Δεν έχω τίποτε να διολογήσω!

«Πόσο τόν μισεί, σκέφθηκε η νέα γυναίκα. Και μόνη ή σκέψις ότι ό ντ' Αρμπόνα βρίσκεται στην Γρενάδα, την έπαναστατή. Αυτό βέβαια όφειλεται στην ζηλότυπη τρυφερότητα της για μένα. Τι να κάνω για να την καταπραύνω;»

Και με φωνή γλυκειά, η Φανέτ εξακολούθησε:

—Μά αν ό μαρκήσιος ήταν εδώ θα το ήξερα!

—Θά το ήξερες έπειδή τόν αγαπάς! Και ακριβώς, έπειδή εγώ τόν αγαπώ, αισθάνομαι ότι είναι εκεί!

Και η Όλιβ έδειξε με τό δάκτυλο τόν κήπο.

—Όλιβ! φώναξε η Ίνφαντη με πόνο. Τόν αγαπάς, λοιπόν; Σε αγαπά κι' αυτός;

Η Όλιβ άρπαξε τό γέρι της αδελφής της και τό έσφίξε δυνατά κυττά-

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

—Ένα παθητικό και άριστουργηματικό ισπανικό

ζοντάς την στά μάτια. Η Φανέτ άφήκε μιά κραυγή.

—Μέ κάνεις να πονώ!...

Η Όλιβ άφήκε τό χέρι της αδελφής της και άρχισε να διασχίζει νευρικά, με μανία που όλοένα γινόταν μεγαλύτερη, τό δωμάτιο.

—Κι' έσύ ξέρεις πόσο με κάνεις να πονώ; είπε της αδελφής της. Γιατί μου έκραυγες ότι σου έκανε κόρτε; Γιατί μου έλεγες ψέμματα τόσον καιρό; Γιατί άφησες την ψυχή μου να βαυκαλίζεται με μιά είκόνα που άλλοτε μισούσας και τώρα λατρεύω;

—Πώς ξέρεις ότι μ' αγαπά;

—Τό ξέρω. Η μάλλον τό αισθάνομαι. Και είσαι έσύ, έσύ η Φανέτ, ό άνθρωπος που μου όφειλει τό πόν, που έρχεσαι τώρα να μου πάρης αυτό που νιά πρώτη φορά στη ζωή μου με συνείνησε! Λένε ότι δεν έχω καρδιά. Ναί! Δεν είχα ως τώρα, αλλά τώρα που έχω κανείς δεν μπορεί να μου πάρη ό,τι έχω κλείσει στην καρδιά αυτή!

—Όλιβ! Έκανε έντρομη η Φανέτ, τρελλάθηκε!

—Τρελή; Ίσως! Άλλ' από τό δυνατώτερο αίσθημα που υπάρχει στόν κόσμο: από την αγάπη!

—Όλιβ!...

—Σώπα! Μου προξενείς φρίκη!...

—Αδελφούλα μου...

—Δεν υπάρχει πιά αδελφή για μένα, αλλά μιά μισητή αντίζηλος, μιά χυδαία άντεράστρια!

—Και όμως, εγώ βλέπω σε σένα μονάχα την αδελφή που έλάτρευσα και λατρεύω πάντα!... Η λατρεία μου δε αυτή έγινε ακόμη πιο μεγάλη, όταν μαζί με την αδελφή, βρήκα σε σένα τόν σωτήρα μου. Άλλά γιατί θέλεις να μου σπαράξεις την καρδιά, Όλιβ; Ναί, τόν αγαπώ τόν δόν Λουίς, δεν σου τό κρύβω πιά. Τόν αγαπώ από τό κατάβαθα της ύπάρξεώς μου, τόν αγαπώ ακόμη και για σένα, για ό,τι έκαμε υπερασπίζοντας την ζωή σου, σε βεβαιώ, όμως, πως αυτός δεν ξέρει τίποτε, τίποτε, Όλιβ, άκούς; Και σου άπαγορεύω να εξακολουθής να πιστεύεις τό έναντίον. Θά τό μάθης, όμως, γιατί δεν μπορώ πιά να τόν κρύψω την αγάπη μου. Καταλαβαίνεις, τώρα, γιατί βιαζόμουν να ανακτήσω την έλευθερία μου; Ηθελα να τού πω: τό παρελθόν δεν υπάρχει πιά, η Έκκλησία θα άκυρώσει μιά μέρα τόν γάμο μου και έτσι θα μπορέσω να γίνω γυναίκα σου!

Μιά θανάσιμη γλωμάδα άπλώθηκε διαμιάς στο πρόσωπο της Όλιβ. Τά αίμα της πάγωσε. Της έμεινε όμως ή δύναμις να κάνει μερικά βήματα και να φωνάξη, άγρια, έξαλλη τελείως πιά, δείχνοντας στην αδελφή της την πόρτα:

—Εξώ! Εξώ σου λέω!...

Η Ίνφαντη την κύτταξε με μάτια γουρλωμένα από την έκπληξη και μηχανικά διευθύνθηκε όπισθοβατώντας προς την πόρτα, σαν να φοβόταν μήπως

ή Όλιβ χυμύξη ξαφνικά έπάνω της. Τελείωσε. Η αδελφική τους αγάπη δεν υπήρχε πιά. Τό είχε, λοιπόν, ή μοίρα της να είναι τόσο άτυχη στους έρωτές της; Τι έπρεπε τώρα να κάνει; Νά πνίξη μέσα της τό αίσθημα που την συνεκλόνηζε δλόκληρη, χάριν της αγάπης προς την αδελφή της, ή να άδιαφορήσει για όλα και να άκούσης μονάχα τη φωνή της καρδιάς της; Τό δίλημμα ήταν φοβερό. Πώς όμως η Όλιβ ήξερε ότι ό μαρκήσιος ήταν στην Γρενάδα και αν ήταν, γιατί να μην έρθη να την βρή;

Μέ τά μάτια γεμάτα δάκρυα, η Ίνφαντη μπήκε στο δωμάτιό της. Ξαπλώθηκε σε μιά σαλζ-λόγκ, έχωσε στο κεφάλι της άνάμεσα στα μαξιλάρια και έκλαψε, έκλαψε ώρα πολλή. Κατόπι, ξαφνικά πετάχτηκε έπάνω. Τό πρόσωπό της είχε μιά άγρια έκφραση:

—Όχι! είπε, τόν αγαπώ και είναι δικός μου! Δεν θά μου τόν πάρης! Ζήτησέ μου την ζωή μου, αν πρόκειται να πληρωθώ μ' αυτήν τό χρέος μου της ευγνωμοσύνης που σου έχω, αλλά όχι τόν έρωτά μου!...

Και σκουπίζοντας τά μάτια της η Φανέτ, διευθύνθηκε στόν νιπτήρα, πλύθηκε, και κατόπι κάθισε μπροστά στην τουαλέττα της κι' άνοιξε να φτιάχνεται. Ηθελε τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά ν' άρέσει στόν μαρκήσιο. Άφου ήταν στην Γρενάδα, δεν θ' άγογούσε να φανή. Θά γύρισε άσφαλώς ευκαιρία για να παρουσιάσει την συνάντηση ως τυχαία. Ίσως να έρχόταν και σήμερα. Η Φανέτ, λοιπόν, έπρεπε να τόν περιμένει. Φόρεσε μιά όσπρη τουαλέττα, την ίδια εκείνη με τό ρόδο στη μέση, που φορούσε τό βράδυ τού Σταυρού τού Μαΐου και έτοιμη πιά, πανέμορφη, βγήκε έξω. Κάτι της έλεγε πως κάπου σε κανένα έρημο δρομάκι θα συναντούσε εκείνη την ημέρα τόν Ιππότη της. Διευθύνθηκε έξ έυστίκτου προς την πόρτα. Βόδιζε άργά. Σε λίγο, κάθισε σ' ένα μαρμάρινο καναπέδακι και περίμενε. Ένας οδηγός πέρασε συνοδεύοντας δυό περιηγητάς, στούς όποιους έξηγούσε φωναχτά την έπιγραφή που υπήρχε πάνω από τό γειτονικό συντριβάνι. Άδικα όμως περίμενε η Ίνφαντη. Ο μαρκήσιος δεν εάνηκε πουθενά. Λυπημένη πήρε τόν δρόμο της επιστροφής. Προτού επιστρέψει στο σπίτι, έστειλε ένα τηλεγράφημα στην Σεβίλλη:

«Ετοιμαζόμενη να επιστρέψω στην Ίταλία, η Ίνφαντη, θα έπιθυμούσε να σας δη. Θά σας πειομένη στην σκιά τών μύρτων και τών ρόδων, στο πάτιο τού Νταράχε».

Ακρα σιωπή βασιλευε στο σπίτι δταν έφθασε η Ίνφαντη. Η καρδιά της νέας σφίχτηκε. Δεν ήξερε κι' αυτή γιατί της έδινε τό σπύτι αυτό την έντύπωση τού τάφου. Άνέβηκε στο πρώτο πάτωμα. Η Όλιβ δεν φαινόταν πουθενά. Η Φανέτ πέρασε έξω από τό δωμάτιό της. Μιά λεπτή λουρίδα φωτός έξ-

φευγε κάτω από την πόρτα.

Η Όλιβ ήταν μέσα. Τι να έκανε άραγε; Η Φανέτ πλησίασε σιγά-σιγά και έστρεψε με προσοχή τό πόμολο της πόρτας. Ένα έλαφρό τρίξιμο άκούσθηκε, αλλά η πόρτα δεν άνοιξε. Ηταν βαλμένος ό σύρτης από μέσα. Μιά τρυμερή άνησυχία γέμισε άπότομα την ψυχή της Φανέτ.

Τι να έκανε άραγε μέσα η αδελφή της; Σε τι κατάσταση να βρισκόταν; Μπρός στόν ένδεχόμενο κίνδυνου που μπορούσε να διέτρεχε η αδελφή της, η Φανέτ τὰ ξέχασε όλα. Γονάτισε μπροστά στην κλειστή πόρτα, την γτύπησε με τά δυό της τά χέρια και με τις τρυφερότερες λέξεις, με τόν σπαρακτικότερο τόνο, άρχισε να παρακαλή την αδελφή της να της άνοιξη.

Η Όλιβ δεν άπάντησε.

Η Φανέτ ξαναγτύπησε, ξαναπαρακάλεσε, με δάκρυα στα μάτια, αλλά πάλι ή ίδια σιωπή.

«Υστερ' από λίγο σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει πάνω και κάτω στόν διάδρομο.

Τι έπρεπε να κάνει; Ένοιωθε εκείνη την ώρα μέσα της να άναζωογονήται, άπηλλαγμένη από κάθε άλλο αίσθημα, όλη της η αδελφική αγάπη για την Όλιβ και μιά τρελή έπιθυμία την είχε κυριεύσει να σπάσει την πόρτα που την γόριζε κρύα σαν ταφόπετρα από τήν αδελφούλα της, να πέση στην άγκαλιά της και να της πη:

—Όλιβ, αγαπημένη μου, ξέγασέ τα όλα! Συχώρεσέ με!...

Και σκουπίζοντας τά μάτια της η Φανέτ, διευθύνθηκε στόν νιπτήρα, πλύθηκε, και κατόπι κάθισε μπροστά στην τουαλέττα της κι' άνοιξε να φτιάχνεται. Ηθελε τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά ν' άρέσει στόν μαρκήσιο. Άφου ήταν στην Γρενάδα, δεν θ' άγογούσε να φανή. Θά γύρισε άσφαλώς ευκαιρία για να παρουσιάσει την συνάντηση ως τυχαία. Ίσως να έρχόταν και σήμερα. Η Φανέτ, λοιπόν, έπρεπε να τόν περιμένει. Φόρεσε μιά όσπρη τουαλέττα, την ίδια εκείνη με τό ρόδο στη μέση, που φορούσε τό βράδυ τού Σταυρού τού Μαΐου και έτοιμη πιά, πανέμορφη, βγήκε έξω. Κάτι της έλεγε πως κάπου σε κανένα έρημο δρομάκι θα συναντούσε εκείνη την ημέρα τόν Ιππότη της. Διευθύνθηκε έξ έυστίκτου προς την πόρτα. Βόδιζε άργά. Σε λίγο, κάθισε σ' ένα μαρμάρινο καναπέδακι και περίμενε. Ένας οδηγός πέρασε συνοδεύοντας δυό περιηγητάς, στούς όποιους έξηγούσε φωναχτά την έπιγραφή που υπήρχε πάνω από τό γειτονικό συντριβάνι. Άδικα όμως περίμενε η Ίνφαντη. Ο μαρκήσιος δεν εάνηκε πουθενά. Λυπημένη πήρε τόν δρόμο της επιστροφής. Προτού επιστρέψει στο σπίτι, έστειλε ένα τηλεγράφημα στην Σεβίλλη:

«Ετοιμαζόμενη να επιστρέψω στην Ίταλία, η Ίνφαντη, θα έπιθυμούσε να σας δη. Θά σας πειομένη στην σκιά τών μύρτων και τών ρόδων, στο πάτιο τού Νταράχε».

Ακρα σιωπή βασιλευε στο σπίτι δταν έφθασε η Ίνφαντη. Η καρδιά της νέας σφίχτηκε. Δεν ήξερε κι' αυτή γιατί της έδινε τό σπύτι αυτό την έντύπωση τού τάφου. Άνέβηκε στο πρώτο πάτωμα. Η Όλιβ δεν φαινόταν πουθενά. Η Φανέτ πέρασε έξω από τό δωμάτιό της. Μιά λεπτή λουρίδα φωτός έξ-

φευγε κάτω από την πόρτα.

Η Όλιβ ήταν μέσα. Τι να έκανε άραγε; Η Φανέτ πλησίασε σιγά-σιγά και έστρεψε με προσοχή τό πόμολο της πόρτας. Ένα έλαφρό τρίξιμο άκούσθηκε, αλλά η πόρτα δεν άνοιξε. Ηταν βαλμένος ό σύρτης από μέσα. Μιά τρυμερή άνησυχία γέμισε άπότομα την ψυχή της Φανέτ.

Τι να έκανε άραγε μέσα η αδελφή της; Σε τι κατάσταση να βρισκόταν; Μπρός στόν ένδεχόμενο κίνδυνου που μπορούσε να διέτρεχε η αδελφή της, η Φανέτ τὰ ξέχασε όλα. Γονάτισε μπροστά στην κλειστή πόρτα, την γτύπησε με τά δυό της τά χέρια και με τις τρυφερότερες λέξεις, με τόν σπαρακτικότερο τόνο, άρχισε να παρακαλή την αδελφή της να της άνοιξη.

Η Όλιβ δεν άπάντησε.

Η Φανέτ ξαναγτύπησε, ξαναπαρακάλεσε, με δάκρυα στα μάτια, αλλά πάλι ή ίδια σιωπή.

«Υστερ' από λίγο σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει πάνω και κάτω στόν διάδρομο.

Τι έπρεπε να κάνει; Ένοιωθε εκείνη την ώρα μέσα της να άναζωογονήται, άπηλλαγμένη από κάθε άλλο αίσθημα, όλη της η αδελφική αγάπη για την Όλιβ και μιά τρελή έπιθυμία την είχε κυριεύσει να σπάσει την πόρτα που την γόριζε κρύα σαν ταφόπετρα από τήν αδελφούλα της, να πέση στην άγκαλιά της και να της πη:

—Όλιβ, αγαπημένη μου, ξέγασέ τα όλα! Συχώρεσέ με!...

Και σκουπίζοντας τά μάτια της η Φανέτ, διευθύνθηκε στόν νιπτήρα, πλύθηκε, και κατόπι κάθισε μπροστά στην τουαλέττα της κι' άνοιξε να φτιάχνεται. Ηθελε τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά ν' άρέσει στόν μαρκήσιο. Άφου ήταν στην Γρενάδα, δεν θ' άγογούσε να φανή. Θά γύρισε άσφαλώς ευκαιρία για να παρουσιάσει την συνάντηση ως τυχαία. Ίσως να έρχόταν και σήμερα. Η Φανέτ, λοιπόν, έπρεπε να τόν περιμένει. Φόρεσε μιά όσπρη τουαλέττα, την ίδια εκείνη με τό ρόδο στη μέση, που φορούσε τό βράδυ τού Σταυρού τού Μαΐου και έτοιμη πιά, πανέμορφη, βγήκε έξω. Κάτι της έλεγε πως κάπου σε κανένα έρημο δρομάκι θα συναντούσε εκείνη την ημέρα τόν Ιππότη της. Διευθύνθηκε έξ έυστίκτου προς την πόρτα. Βόδιζε άργά. Σε λίγο, κάθισε σ' ένα μαρμάρινο καναπέδακι και περίμενε. Ένας οδηγός πέρασε συνοδεύοντας δυό περιηγητάς, στούς όποιους έξηγούσε φωναχτά την έπιγραφή που υπήρχε πάνω από τό γειτονικό συντριβάνι. Άδικα όμως περίμενε η Ίνφαντη. Ο μαρκήσιος δεν εάνηκε πουθενά. Λυπημένη πήρε τόν δρόμο της επιστροφής. Προτού επιστρέψει στο σπίτι, έστειλε ένα τηλεγράφημα στην Σεβίλλη:

«Ετοιμαζόμενη να επιστρέψω στην Ίταλία, η Ίνφαντη, θα έπιθυμούσε να σας δη. Θά σας πειομένη στην σκιά τών μύρτων και τών ρόδων, στο πάτιο τού Νταράχε».

Ακρα σιωπή βασιλευε στο σπίτι δταν έφθασε η Ίνφαντη. Η καρδιά της νέας σφίχτηκε. Δεν ήξερε κι' αυτή γιατί της έδινε τό σπύτι αυτό την έντύπωση τού τάφου. Άνέβηκε στο πρώτο πάτωμα. Η Όλιβ δεν φαινόταν πουθενά. Η Φανέτ πέρασε έξω από τό δωμάτιό της. Μιά λεπτή λουρίδα φωτός έξ-

φευγε κάτω από την πόρτα.

Η Όλιβ ήταν μέσα. Τι να έκανε άραγε; Η Φανέτ πλησίασε σιγά-σιγά και έστρεψε με προσοχή τό πόμολο της πόρτας. Ένα έλαφρό τρίξιμο άκούσθηκε, αλλά η πόρτα δεν άνοιξε. Ηταν βαλμένος ό σύρτης από μέσα. Μιά τρυμερή άνησυχία γέμισε άπότομα την ψυχή της Φανέτ.

Τι να έκανε άραγε μέσα η αδελφή της; Σε τι κατάσταση να βρισκόταν; Μπρός στόν ένδεχόμενο κίνδυνου που μπορούσε να διέτρεχε η αδελφή της, η Φανέτ τὰ ξέχασε όλα. Γονάτισε μπροστά στην κλειστή πόρτα, την γτύπησε με τά δυό της τά χέρια και με τις τρυφερότερες λέξεις, με τόν σπαρακτικότερο τόνο, άρχισε να παρακαλή την αδελφή της να της άνοιξη.

Η Όλιβ δεν άπάντησε.

Η Φανέτ ξαναγτύπησε, ξαναπαρακάλεσε, με δάκρυα στα μάτια, αλλά πάλι ή ίδια σιωπή.

«Υστερ' από λίγο σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει πάνω και κάτω στόν διάδρομο.

Τι έπρεπε να κάνει; Ένοιωθε εκείνη την ώρα μέσα της να άναζωογονήται, άπηλλαγμένη από κάθε άλλο αίσθημα, όλη της η αδελφική αγάπη για την Όλιβ και μιά τρελή έπιθυμία την είχε κυριεύσει να σπάσει την πόρτα που την γόριζε κρύα σαν ταφόπετρα από τήν αδελφούλα της, να πέση στην άγκαλιά της και να της πη:

—Όλιβ, αγαπημένη μου, ξέγασέ τα όλα! Συχώρεσέ με!...

Και σκουπίζοντας τά μάτια της η Φανέτ, διευθύνθηκε στόν νιπτήρα, πλύθηκε, και κατόπι κάθισε μπροστά στην τουαλέττα της κι' άνοιξε να φτιάχνεται. Ηθελε τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά ν' άρέσει στόν μαρκήσιο. Άφου ήταν στην Γρενάδα, δεν θ' άγογούσε να φανή. Θά γύρισε άσφαλώς ευκαιρία για να παρουσιάσει την συνάντηση ως τυχαία. Ίσως να έρχόταν και σήμερα. Η Φανέτ, λοιπόν, έπρεπε να τόν περιμένει. Φόρεσε μιά όσπρη τουαλέττα, την ίδια εκείνη με τό ρόδο στη μέση, που φορούσε τό βράδυ τού Σταυρού τού Μαΐου και έτοιμη πιά, πανέμορφη, βγήκε έξω. Κάτι της έλεγε πως κάπου σε κανένα έρημο δρομάκι θα συναντούσε εκείνη την ημέρα τόν Ιππότη της. Διευθύνθηκε έξ έυστίκτου προς την πόρτα. Βόδιζε άργά. Σε λίγο, κάθισε σ' ένα μαρμάρινο καναπέδακι και περίμενε. Ένας οδηγός πέρασε συνοδεύοντας δυό περιηγητάς, στούς όποιους έξηγούσε φωναχτά την έπιγραφή που υπήρχε πάνω από τό γειτονικό συντριβάνι. Άδικα όμως περίμενε η Ίνφαντη. Ο μαρκήσιος δεν εάνηκε πουθενά. Λυπημένη πήρε τόν δρόμο της επιστροφής. Προτού επιστρέψει στο σπίτι, έστειλε ένα τηλεγράφημα στην Σεβίλλη:

«Ετοιμαζόμενη να επιστρέψω στην Ίταλία, η Ίνφαντη, θα έπιθυμούσε να σας δη. Θά σας πειομένη στην σκιά τών μύρτων και τών ρόδων, στο πάτιο τού Νταράχε».

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

μυθιστόρημα τού Γεωργίου Ρεβάλ —

φευγε κάτω από την πόρτα.

Η Όλιβ ήταν μέσα. Τι να έκανε άραγε; Η Φανέτ πλησίασε σιγά-σιγά και έστρεψε με προσοχή τό πόμολο της πόρτας. Ένα έλαφρό τρίξιμο άκούσθηκε, αλλά η πόρτα δεν άνοιξε. Ηταν βαλμένος ό σύρτης από μέσα. Μιά τρυμερή άνησυχία γέμισε άπότομα την ψυχή της Φανέτ.

Τι να έκανε άραγε μέσα η αδελφή της; Σε τι κατάσταση να βρισκόταν; Μπρός στόν ένδεχόμενο κίνδυνου που μπορούσε να διέτρεχε η αδελφή της, η Φανέτ τὰ ξέχασε όλα. Γονάτισε μπροστά στην κλειστή πόρτα, την γτύπησε με τά δυό της τά χέρια και με τις τρυφερότερες λέξεις, με τόν σπαρακτικότερο τόνο, άρχισε να παρακαλή την αδελφή της να της άνοιξη.

Η Όλιβ δεν άπάντησε.

Η Φανέτ ξαναγτύπησε, ξαναπαρακάλεσε, με δάκρυα στα μάτια, αλλά πάλι ή ίδια σιωπή.

«Υστερ' από λίγο σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει πάνω και κάτω στόν διάδρομο.

Τι έπρεπε να κάνει; Ένοιωθε εκείνη την ώρα μέσα της να άναζωογονήται, άπηλλαγμένη από κάθε άλλο αίσθημα, όλη της η αδελφική αγάπη για την Όλιβ και μιά τρελή έπιθυμία την είχε κυριεύσει να σπάσει την πόρτα που την γόριζε κρύα σαν ταφόπετρα από τήν αδελφούλα της, να πέση στην άγκαλιά της και να της πη:

—Όλιβ, αγαπημένη μου, ξέγασέ τα όλα! Συχώρεσέ με!...

Και σκουπίζοντας τά μάτια της η Φανέτ, διευθύνθηκε στόν νιπτήρα, πλύθηκε, και κατόπι κάθισε μπροστά στην τουαλέττα της κι' άνοιξε να φτιάχνεται. Ηθελε τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά ν' άρέσει στόν μαρκήσιο. Άφου ήταν στην Γρενάδα, δεν θ' άγογούσε να φανή. Θά γύρισε άσφαλώς ευκαιρία για να παρουσιάσει την συνάντηση ως τυχαία. Ίσως να έρχόταν και σήμερα. Η Φανέτ, λοιπόν, έπρεπε να τόν περιμένει. Φόρεσε μιά όσπρη τουαλέττα, την ίδια εκείνη με τό ρόδο στη μέση, που φορούσε τό βράδυ τού Σταυρού τού Μαΐου και έτοιμη πιά, πανέμορφη, βγήκε έξω. Κάτι της έλεγε πως κάπου σε κανένα έρημο δρομάκι θα συναντούσε εκείνη την ημέρα τόν Ιππότη της. Διευθύνθηκε έξ έυστίκτου προς την πόρτα. Βόδιζε άργά. Σε λίγο, κάθισε σ' ένα μαρμάρινο καναπέδακι και περίμενε. Ένας οδηγός πέρασε συνοδεύοντας δυό περιηγητάς, στούς όποιους έξηγούσε φωναχτά την έπιγραφή που υπήρχε πάνω από τό γειτονικό συντριβάνι. Άδικα όμως περίμενε η Ίνφαντη. Ο μαρκήσιος δεν εάνηκε πουθενά. Λυπημένη πήρε τόν δρόμο της επιστροφής. Προτού επιστρέψει στο σπίτι, έστειλε ένα τηλεγράφημα στην Σεβίλλη:

«Ετοιμαζόμενη να επιστρέψω στην Ίταλία, η Ίνφαντη, θα έπιθυμούσε να σας δη. Θά σας πειομένη στην σκιά τών μύρτων και τών ρόδων, στο πάτιο τού Νταράχε».

Ακρα σιωπή βασιλευε στο σπίτι δταν έφθασε η Ίνφαντη. Η καρδιά της νέας σφίχτηκε. Δεν ήξερε κι' αυτή γιατί της έδινε τό σπύτι αυτό την έντύπωση τού τάφου. Άνέβηκε στο πρώτο πάτωμα. Η Όλιβ δεν φαινόταν πουθενά. Η Φανέτ πέρασε έξω από τό δωμάτιό της. Μιά λεπτή λουρίδα φωτός έξ-

φευγε κάτω από την πόρτα.

Η Όλιβ ήταν μέσα. Τι να έκανε άραγε; Η Φανέτ πλησίασε σιγά-σιγά και έστρεψε με προσοχή τό πόμολο της πόρτας. Ένα έλαφρό τρίξιμο άκούσθηκε, αλλά η πόρτα δεν άνοιξε. Ηταν βαλμένος ό σύρτης από μέσα. Μιά τρυμερή άνησυχία γέμισε άπότομα την ψυχή της Φανέτ.

Τι να έκανε άραγε μέσα η αδελφή της; Σε τι κατάσταση να βρισκόταν; Μπρός στόν ένδεχόμενο κίνδυνου που μπορούσε να διέτρεχε η αδελφή της, η Φανέτ τὰ ξέχασε όλα. Γονάτισε μπροστά στην κλειστή πόρτα, την γτύπησε με τά δυό της τά χέρια και με τις τρυφερότερες λέξεις, με τόν σπαρακτικότερο τόνο, άρχισε να παρακαλή την αδελφή της να της άνοιξη.

Η Όλιβ δεν άπάντησε.

Η Φανέτ ξαναγτύπησε, ξαναπαρακάλεσε, με δάκρυα στα μάτια, αλλά πάλι ή ίδια σιωπή.

«Υστερ' από λίγο σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει πάνω και κάτω στόν διάδρομο.

Τι έπρεπε να κάνει; Ένοιωθε εκείνη την ώρα μέσα της να άναζωογονήται, άπηλλαγμένη από κάθε άλλο αίσθημα, όλη της η αδελφική αγάπη για την Όλιβ και μιά τρελή έπιθυμία την είχε κυριεύσει να σπάσει την πόρτα που την γόριζε κρύα σαν ταφόπετρα από τήν αδελφούλα της, να πέση στην άγκαλιά της και να της πη:

—Όλιβ, αγαπημένη μου, ξέγασέ τα όλα! Συχώρεσέ με!...

Και σκουπίζοντας τά μάτια της η Φανέτ, διευθύνθηκε στόν νιπτήρα, πλύθηκε, και κατόπι κάθισε μπροστά στην τουαλέττα της κι' άνοιξε να φτιάχνεται. Ηθελε τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά ν' άρέσει στόν μαρκήσιο. Άφου ήταν στην Γρενάδα, δεν θ' άγογούσε να φανή. Θά γύρισε άσφαλώς ευκαιρία για να παρουσιάσει την συνάντηση ως τυχαία. Ίσως να έρχόταν και σήμερα. Η Φανέτ, λοιπόν, έπρεπε να τόν περιμένει. Φόρεσε μιά όσπρη τουαλέττα, την ίδια εκείνη με τό ρόδο στη μέση, που φορούσε τό βράδυ τού Σταυρού τού Μαΐου και έτοιμη πιά, πανέμορφη, βγήκε έξω. Κάτι της έλεγε πως κάπου σε κανένα έρημο δρομάκι θα συναντούσε εκείνη την ημέρα τόν Ιππότη της. Διευθύνθηκε έξ έυστίκτου προς την πόρτα. Βόδιζε άργά. Σε λίγο, κάθισε σ' ένα μαρμάρινο καναπέδακι και περίμενε. Ένας οδηγός πέρασε συνοδεύοντας δυό περιηγητάς, στούς όποιους έξηγούσε φωναχτά την έπιγραφή που υπήρχε πάνω από τό γειτονικό συντριβάνι. Άδικα όμως περίμενε η Ίνφαντη. Ο μαρκήσιος δεν εάνηκε πουθενά. Λυπημένη πήρε τόν δρόμο της επιστροφής. Προτού επιστρέψει στο σπίτι, έστειλε ένα τηλεγράφημα στην Σεβίλλη:

«Ετοιμαζόμενη να επιστρέψω στην Ίταλία, η Ίνφαντη, θα έπιθυμούσε να σας δη. Θά σας πειομένη στην σκιά τών μύρτων και τών ρόδων, στο πάτιο τού Νταράχε».

Ακρα σιωπή βασιλευε στο σπίτι δταν έφθασε η Ίνφαντη. Η καρδιά της νέας σφίχτηκε. Δεν ήξερε κι' αυτή γιατί της έδινε τό σπύτι αυτό την έντύπωση τού τάφου. Άνέβηκε στο πρώτο πάτωμα. Η Όλιβ δεν φαινόταν πουθενά. Η Φανέτ πέρασε έξω από τό δωμάτιό της. Μιά λεπτή λουρίδα φωτός έξ-

φευγε κάτω από την πόρτα.

Η Όλιβ ήταν μέσα. Τι να έκανε άραγε; Η Φανέτ πλησίασε σιγά-σιγά και έστρεψε με προσοχή τό πόμολο της πόρτας. Ένα έλαφρό τρίξιμο άκούσθηκε, αλλά η πόρτα δεν άνοιξε. Ηταν βαλμένος ό σύρτης από μέσα. Μιά τρυμερή άνησυχία γέμισε άπότομα την ψυχή της Φανέτ.

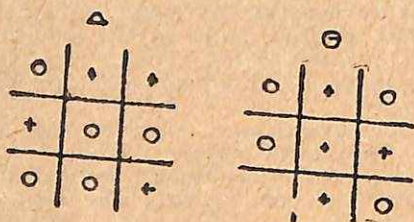
Τι να έκανε άραγε μέσα η αδελφή της; Σε τι κατάσταση να βρισκόταν; Μπρός στόν ένδεχόμενο κίνδυνου που μπορούσε να διέτρεχε η αδελφή της, η Φανέτ τὰ ξέχασε όλα. Γονάτισε μπροστά στην κλειστή πόρτα, την γτύπησε με τά δυό της τά χέρια και με τις τρυφερότερες λέξεις, με τόν σπαρακτικότερο τόνο, άρχισε να παρακαλή την αδελφή της να της άνοιξη.

Για να διασκεδάσετε

Μια εύχρηστη άσκηση

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Παίρνετε ένα κομμάτι χαρτί και χαράσσετε επάνω 4 γραμμές, 2 οριζοντίως και 2 καθέτως, ώστε να σχηματίσουν 9 τετραγωνίδια. Το παιχνίδι αυτό παίζεται από δύο ανθρώπους από τους οποίους ο ένας χρησιμοποιεί ένα διακριτικόν σημείον — ως ποίμε Α — και ο άλλος άλλο — ως ποίμε Β. Στην είκονα μας ο ένας μεταχειρίζεται κύκλο και ο άλλος σταυρό. Όταν ο ένας σημειώσει σ' ένα οποιοδήποτε τετραγωνίδιο σταυρό, ο άλλος σημειώνει με την σειρά του τον κύκλο σ' ένα άλλο οποιοδήποτε τετραγωνίδιο κοίνοι συμφέρον του. Και το ίδιο επαναλαμβάνεται ως ότου συμπληρωθούν όλα τα τετραγωνίδια. Αν τότε κατ'όρθον ο ένας από τους δύο να γράψη το σημείο του, χωρίς παρεμβολή του σημείου του άλλου παίκτη, σε διάσπαση γραμμής— είτε οριζοντίως, είτε καθέτως, είτε δια-

γωνίως — κέρδισε το παιχνίδι. Διαφορετικά επαναλαμβάνεται μέχρις αποτέλειματος.

Όπως φαίνεται στην εικόνα, το πρόγραμμα είναι απλούστατο και υπενθυμίζει το ενιάπετρο. Έτσι στο Α μέρος της εικόνας το παιχνίδι απέτυχε, ενώ το Β παρουσιάζει νικητή αυτόν που χρησιμοποιήσει το σημείο του σταυρού που σχηματίζει την μεσαία κάθετη γραμμή.

Το παιχνίδι είναι έξοχο δια παιδιά προ πάντων, γιατί ακονίζει το πνεύμα και άσκει την προσοχή. Είναι δε πρακτικώτερο να παίζεται πάνω σε πλάκα.

Η άλυσίδα

Ο μικρός Πέτρος έχει ξε αλυσίδες από 4 κρίκους την κάθε μία, από τις οποίες ήθελε να κατασκευάσει, ενώ νοντάς τις, μία. Πηγαίνει, λοιπόν, και λέει του πατέρα του να του δώσει μία πένα για να κόψη τους κρίκους.

— Έχω, του λέγει, πέντε κρίκους ν' ανοίξω και να ξανακλείσω.

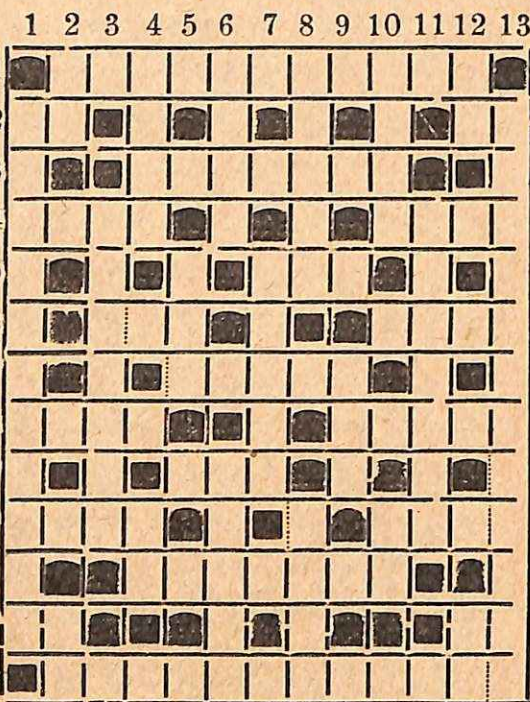
— Γιατί πέντε; του άπαντα ο πατέρας του. Δεν έχεις ανάγκη ν' ανοίξεις πέντε κρίκους.

Πόσους κρίκους πρέπει ν' ανοίξω, σ' αλήθεια ο Πέτρος;

Οι επιβάτες

Σ' ένα τραίνο στην α' και τη β' θέση μαζί υπάρχουν 113 επιβάτες ενώ της γ' κατ' α' μαζί είναι 158 και τέλος της β' και της γ' θέσεως μαζί είναι 175.

Μπορείτε ύστερα απ' αυτά να βρείτε πόσοι ήταν οι επιβάτες κάθε θέσεως;

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Τέτοια είναι τα σχέδια των διπλωμάτων.
2. Σύνδεσμος.— Προσωπική αντωνυμία.
3. Άρθρον.— Έλλειψις σταθερότητας, άκαταστασία.
4. Άθλητικόν άγώνισμα.— Είδος ντεκολτέ.
5. Άόριστον ποσοτικόν επίθετον (πληθ.).
6. Παρασκευάζεται από το γάλα.— Όχι σύνθετο.
7. Εκεί έδίδασκαν συχνά οι άρχαίοι φιλόσοφοι.
8. Άποτυπώματα.— Αιγύπτιος βασιλεύς.
9. Τρύπα.
10. Χρηματοκιβώτιον. Άρχικά ποδοσφαιρικού όμίλου.
11. Χαρακτηρίζει όρισμένον είδος μαχαίρας (πληθ.).
12. Δεικτικόν μόριον.— Κλωστή.
13. Φοβερός και τρομερός.

ΚΑΘΕΤΩΣ

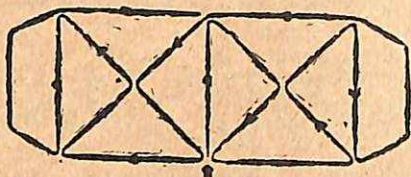
1. Προϊόν της γής.
2. Ο αυτός σύνδεσμος του 2 ορίζοντίως.— Δύο όμοια φωνήεντα.
3. Η στέγη των άστέρων.
4. Συναντάται κυρίως στα πεζοδρομία (καθαρ.).— Η κεφαλή του άδελφού.— Άρθρον.
5. Όμοια.
6. Σύνδεσμος.— Μάρκα αυτοκινήτου.
7. Την έχουν όλα τα σπίτια.
8. Χαρακτηρισμός ανθρώπου που έχει έξαιρετικήν επίδοσιν εις κάτι.— Άργικά συγκοινωνιακής εταιρίας.
9. Αίσθησις.
10. Άσιατικόν κράτος.— Γράμμα.
11. Περιέχει φάρμακον ενέσεως.

12. Παρακελευστικόν μόριον.— Ότι και ή 2α του 12 οριζοντίως.
13. Με ύφος έγωϊστικόν και υπερήφανον. (Έστάλη υπό του κ. Κ. Μαργιπλή, εξ Άθηνών).

Λύσεις προηγούμενων

Μονοκονδυλιά

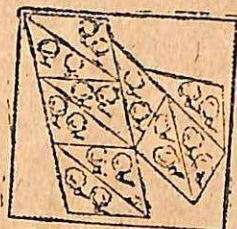
Ίδου πώς θα κάνετε το παρακάτω σχήμα χωρίς διόλου να σηκώσετε το

μολόβι σας και χωρίς αυτό να περάση δυο φορές από το ίδιο μέρος.

Γεωμετρικό πρόβλημα

Το γήπεδο θα χωρισθί ως έξης:

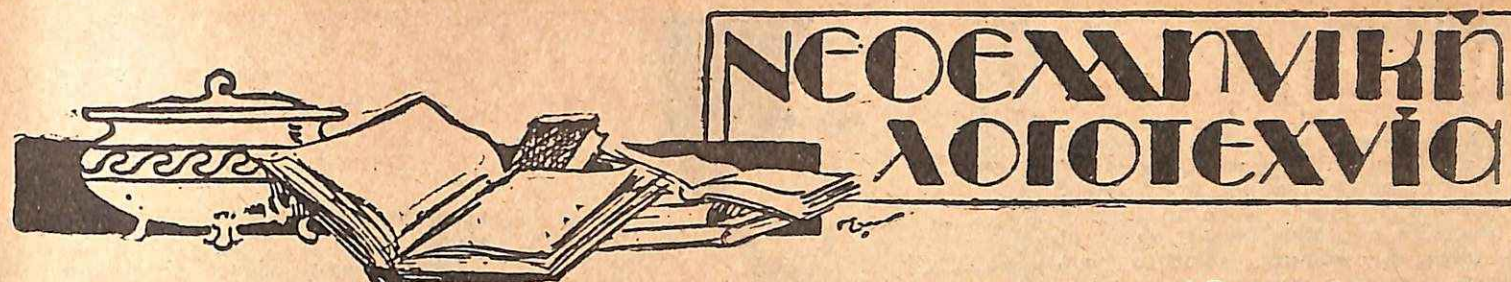
Το μαγικό γράμμα

Το γαλλικό γράμμα θα γίνει ως έξης με δυο μονάχα ψαλλιδιές.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 527

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	Δ	Α	Κ	Τ	Υ	Λ	Η	Θ	Ρ	Α	Ν	
2	Ι	Λ	Α	Ρ	Α		Χ		Ο		Ο	Μ
3	Κ		Ρ	Ι		Κ	Ο	Ρ	Η		Σ	Ι
4	Τ	Ε	Τ	Α	Ν	Ο	Σ		Τ	Η	Σ	
5	Α	Ρ	Α		Α	Ρ		Α		Α	Λ	Τ
6	Τ	Α			Σ	Ω	Α	Σ		Σ	Ε	Ρ
7	Ο	Ρ	Ι	Α		Π	Ι	Κ	Α		Υ	Ι
8	Ρ			Γ	Ρ	Ι		Ο	Σ		Ω	Α
9	Ι	Ω	Ν	Ι	Α		Ο	Π	Ο	Υ		
10	Α	Ν	Ι	Α		Β	Λ	Α	Σ		Π	Ω

Παληά γειτονιά

Άπ' την παληά τη γειτονιά όταν περνάω καμμιά φορά σκυφτά-σκυφτά με δέματα ξαναθυμάμαι μια στιγμή καθώς με πνίγει ο κάποιος δνείρα αλαργινά σε χρόνια περασμένα, κάποιες λαχτάρες μακρινές θαμμένες πιά στη λήθη, κάποιους καύμους που έγέμιζαν τα πονεμένα στήθη...

□ □

Έδω πρωτάνθισε για μās η αγάπη μας η πρώτη, έδω οι καρδιές μας σμίγανε τους πόθους που αγρυπνούσαν, έδω μεθούσαμε κι' οι δυο τη ζηλευτή μας νεύση, έδω φλογάτα τα κορμιά λαχταριστά σκιρτούσαν κι' έδω κυλούσαν η ζωή μέσ' στη μαγεία του όνειρου που πλημμυρούσε άτέρμονο τ' άπέραντα του άπειρου...

Έδω πρωτογνωρίσαμε κι' οι δυο τ' άγνό μεθύσι που άφειδωλα η αγάπη μας κι' ο έρωας μās κερνούσε προτού σκληρά το πέραςμα βαρύ του χρόνου σβύση, τι θαυρούσαμε κι' οι δυο αλόνια πώς θα ζούσε προτού να ιδούμε στη ζωή πώς τίποτε δε μένει παρά μονάχα μια παληά ανάμνηση θλιμμένη.

□ □

Κι' έτσι όταν από δώ καμμιά φορά χωρίς σκοπό, χωρίς παλμούς, χωρίς καρδιά και το θλιμμένο βλέμμα μου έδω κι' εκεί στα μάτια μου τα δάκρυα να πλημμυρίζουν ως ζωντανεύουνε ξανά τα πρώτα όνειρά μου στη θάμησή μου τη βολή κι' η πρώτη άγνη χαρά μου.

Τώρα σ' αυτή τη γειτονιά δεν έχει πιά απομείνει παρά μι' άπέραντη έρημιά που άτέλειωτα τη τη ζώνει κι' ο γρύλος κεί παράμερα στη σκοτεινή ως άφηνει τα δρόμια το τραγοίδι του τις ώρες του σκοτώνει ή κάπου-κάπου έδω κοντά μια κουκουβάγια κλαίει...

... ..

Χαμένη αγάπη μου! Άραγε, ποιος άπ' τους δυο μας φταίει;...

ΙΩΣΗΦ ΧΡ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Η κακή τύχη

ένος γραφιά

Ήταν η τετάρτη φορά την ίδια μέρα, που τον έπρόσβαλε και πάλι ο προϊστάμενός του στο γραφείο.

— Διαρκώς μου τα κάνετε θάλασσα σείς! Τό καταλάβατε; Καταντάει να μη φτειάνετε ούτε ένα αντίγραφο σωστό.

Έσκυψε το κεφάλι του. Τό ζωωμένο γέικο πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο από ντροπή ενώ τα δάχτυλά του έσφιγγαν νευρικά τον κοντυλοφόρο. Τού ήρθε να σηκωθεί επάνω, να φωνάξη, να άγριένη να τον θορίση όλους εκεί μέσα και να φύγη χτυπώντας θυμωμένα την πόρτα. Νά, έτσι όπως έφαιγε πολλές φορές ο προϊστάμενος. Μά πάλι συγκρατήθηκε. Ουμήθηκε πώς τα λίγα χιλιάκια που του δίδαν σ' αυτή την κόλαση ήταν το μόνο του εισόδημα. Κι' ακόμα πώς ο προϊστάμενος δεν είχε κι' άδικο να φωνάξη. Δεν ήταν άξιος να σταυρώσει δυο λέξεις σωστές. Διαρκώς λάθη κι' όλο λάθη. Έρχόταν στιγμές που θαρρείς κι' ο ίδιος με τον έαυτότου. Πώς να διαμαρτυρηθί λοιπόν; Η δεύτερη αυτή σκέψη τον έκανε να κοιμηνίση περισσότερο.

Κι' άκουπώντας το άσπρισμένο του κεφάλι στην παλάμη του χειριού του άναλογίστηκε την κακοτυχία που τον κατάτρεχε. Όταν ήταν μεμπέκος ακόμη ήταν φοβερά άνάξιος. Διαρκώς του της έθρεχαν τ' άλλα μικρά της γειτονιάς κι' η καμένη ή μάνα του τραβούσε τα μαλλιά της μ' αυτό το παιδί που διαρκώς έσπαζε τα μούτρα του, περιχόταν τ' αφαγήτά, έσκιζε τα ρούχα του και τάκανε όλα θάλασσα με την άτσαμυσίνη του.

Δυο δέματα δεν τα κατάφερε να κάνει χωρίς να ακολουθήση η ζημία. Ύστερα στο σχολείο ή ίδια κατάσταση. Πάντα άνικανος για το κάθε τι και πάντα αυτός έθγαυινε ζημιωμένος κι' όταν ακόμη είχε διήκη. Κι' άργότερα σαν πήρε το άπολυτήριο τράβηξε μ' ένα σωρό δνείρα για την πρωτεύουσα. Στο Πανεπιστήμιο άπορηφτηκε. Δεν άπελπιστηκε όμως. Και με χίλιες δυο δυσκολίες τα κατάφερε να μπει σ' αυτή την έπαχρίσηση. Γραφιάς με λίγες χιλιάδουλες μ' ένα μεγάλο μέλλον.

Η έπαχρίσηση ήτανε τεράστια. Δουλειά μεγάλη, ύποκαταστήματα στο έξωτετικό έκατομύρια κι' όχι άστεία. Μπορούσε να φτάση πολύ ψηλά κάποτε.

Μά τα δνείρα αυτά έμειναν μόνο δνείρα. Είθε τους συντρόφους του στο γραφείο να προοιβάγονται και να έγκαταλείπουν το κοινό γραφείο για να άποχτήσουν άλλο δικό τους. Και μόνο αυτός ο άνάξιος, ο άνικανος, έμεινε εκεί στην ίδια θέση με τον πενιχρό μισθό του και με τα δνείρά του μισοσβυσμένα...

Είθε τα μαλλιά του ν' άσπρίζουν. Τα χρόνια έφευγαν. Κάποτε του άνέβασαν το μισθό ένα πεντακοσάριο. Αυτό ήταν όλο. Και κάποτε το πήρε άπόφαση κι' έπαψε να κάνει δνείρα για το μέλλον. Για πιά μέλλον έλλωστε; Δεν άνηχε πιά μέλλον γι' αυτόν.

Ο έφιάλτης

Άργά, μετά το φαγητό, ένα ταξί μās έφριξε στο Γαλάτσι... Η παρέα είχε κέφι... Ά! μ'ά τίποτα καλλίτερο δεν ύπάρχει από ένα γλέντι με μια καλή παρέα! Τί όμορφη που είναι ή ζωή! Μά, μη δεν είναι κι' αυτή ένα γλέντι;

Τό κρασί μās έδινε φτερά στα πόδια κι' άθελά μας πετούσαμε στην πίστα και στροβιλιζόμασταν με τσακίσματα παθιάριων ταγκό, μουμουρίζοντας σ' αυτή της ντάμας τα λόγια τους...

«Θάρω μ'ά νύχτα με φεγγάρι να σε ξυπνήσω και την παληά μας την αγάπη να σου θυμήσω...».

Στο τραπέζι μās το καλαμπούρι έδινε κι' έπαιρνε... Τί κέφι. Θεέ μου... Τί γέλοια... Κι' οι μπουτιλιες άδειάζαν ή μια ύστερα απ' την άλλη χωρίς να το καταλαβαίνουμε.

— Στην ύγειά μας φωνάζω.

— Στην ύγειά της παληάς Σου της αγάπης».

Τί; καλό κι' αυτό... Γέλασα με το άστείο... Γέλασα με την ψυχή μου... Γέλασα με την άφέλεια, την κουταμάρα που είχα δείξει κάποτε... Γέλασαμε όλοι μαζί...

□ □

Γλυκοχάραιε σαν έφθασα σπίτι μου. Τα μάτια μου είχαν κλείσει απ' το ποτό και βαρύς έπεσα στο κρεβάτι μου... Μά δεν με πήρε ο ύπνος... ή μάλλον δεν πρόφθασε να με πάρη...

Κι' ήρθε πάλι Έσύ... Στάθηκες από πάνω μου, με κούταξες για μια στιγμή γλυκά, σαν άλλοτε, κι' έσκυψες κάτω να μου πής... κάτω να μου ψιθυρίσης... Ψέμματα, βέβαια, όπως πάντα... Κι' όταν με είδες στο χάλι μου έμπηξες το κρυσταλλέιο σου γέλιο... Ένα γέλιο που άβγαυε απ' την καρδιά σου. Ένα γέλιο διαπεραστικό που μου τρύπαγε τ' αυτιά κι' εύρισκε για αντίλαλο μέσ' την ψυχή μου ένα κλάμμα...

Και ξεμερλώθηκα και πάλι...

ΣΤΑΘΗΣ ΦΥΛΑΣ

Υπήρχε μόνο παρελθόν. Ένα παρελθόν γελοίο κι' άνάξιο να γίνεται λόγος γι' αυτό. Τίς σκεψεις αυτές ήθε να του διακωψη ή φωνή του προϊσταμένου που είχε ξαναμπε στο γραφείο χωρίς να τον πάρη είδηση.

— Όρίστε κατάτασας! Ο κ. γραφεύς άνειροπολεί. Μά που νομίζατε πως όρίσκαθε κύριε; Γιατί δεν εργάζεσθε;

Πήρε την πένα κι' άρχισε να γράφη πάλι χωρίς να μιλήση. Γιατί να μιλήση άλλωστε; Πάλι αυτός είχε άδικο.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ή ψυχή των πραγμάτων

Οι μιλούν συχνά για την ψυχή των πραγμάτων. Πραγματικά, όσο κι' αν αυτό φαίνεται παράξενο, τα «ψυχα» πράγματα έχουν κι' αυτά μια ψυχή: την ψυχή που τους δίνουμε εμείς οι ίδιοι, αυτή την άοριστη ιδιότητα που κρύβουν μέσα τους και που κάνει, ευθύς από την πρώτη στιγμή, να μας φαίνονται συμπαθητικά, μελαγχολικά ή εχθρικά.

Χωρίς να ξέρουμε την αιτία, αισθανόμεστε την αρμονία ή την δυσαρμονία, την συμπάθεια ή την αντιπάθεια που αναπτύσσεται ανάμεσα σε μας και σ' αυτά. Τα αισθήματα αυτά είναι πολλές φορές αντανάκλασις των σκέψεών μας, των πόθων μας, των απασχολήσεών μας, των πόθων μας. Κι' ο ήλιος ακόμα που μας γοητεύει, μας πληγώνει την στιγμή που υποφέρουμε. Αντιθέτως, όλα μας φαίνονται ωραία όταν ή ζωή μας χαμογελά.

Η υποκειμενική όμως αυτή άποψις δεν αποκλείει την αντικειμενική, που υφίσταται εξίσου και προέρχεται από τα ίδια τα πράγματα απέναντι σε μας. Έξ' ενστίκτου, αόθρομητα, ένα πράγμα μας άρέσει ή δεν μας άρέσει, φαίνεται να θέλη το καλό μας ή να θέλη να μας βλάψει. Υπάρχουν πράγματα «γούρλιδικα» ή «γρουσουζικά». Έτσι εξηγούνται οι ξαφνικές αντιπάθειες και κάποτε τα προαισθήματα κινδύνου.

Τα πράγματα, όμως, έχουν και μιαν άλλη ιδιότητα σύμφωνα με την χρησιμοποίησή τους από τους ανθρώπους. Νομίζει κανείς ότι μέσα στα μόριά τους κρύβεται η κυριαρχία τους επάνω στον άνθρωπο, όσο κι' αν αυτός πιστεύει ότι τα υποδουλώνει.

Κυττάζετε λ.χ. τα μετάλλα: τον χαλκό, το σίδηρο, το χρυσάφι που ρυθμίζουν τον πολιτισμό, την ευτυχία και την δυστυχία των ανθρώπων. Ο άνθρωπος τα υποτάσσει στην θέλησή του και κάνει θαύματα τέχνης με αυτά ή τα χρησιμοποιεί ως μέσα συναλλαγής. Έκείνα, όμως, γεννώντας τον φθόνο των λαών και των ατόμων, προκαλούν τον πόλεμο, τον μίσος, την έχθρα. Παράγοντες ειρήνης και πολιτισμού, αφ' ενός, γίνονται και πρόξενοι ταραχών και πολέμων, αφ' ετέρου. Και τα ήθη και οι κοινωνικά προβλήματα καταλήγουν σε οικονομικά προβλήματα χρυσού ή σιδήρου.

Τα έθνη αγωνίζονται γι' αυτά. Η σημερινή ειρήνη εξαρτάται από τον χρυσό, ο αβριανός πόλεμος από το σίδηρο. Όποιος έχει ή θα έχει περισσότερο θα είναι ο κύριος του κόσμου. Με τον χρυσό αγοράζει κανείς ό,τι θέλει ακόμη και τις φτωχές ανθρώπινες συνειδήσεις που θεωρούνται μολαταυτα ανώτερες από την άψυχη ύλη. Με το σίδηρο προετοιμάζουν τον πόλεμο, δηλαδή την εξολόθρευση του ανθρώπου.

Έτσι και τα υλικά πράγματα που αυτά καθ' εαυτά δεν είναι βλαβερά, γίνονται τέτοια από τους ανθρώπους.

Γι' αυτό κάθε πράγμα έχει μια ψυχή. Μια ψυχή που άλλοτε χαμογελά, άλλοτε κλαίει, μια ψυχή που τις περισσότερες φορές είναι δικό μας έργο, δική μας πνοή.

ΛΟΡΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

Η ΜΟΔΑ
Πώς δα διακοσμούνται τα χειμερινά φορέματα

Στην διακόσμηση των φορεμάτων παίζει έφ'ετος μεγάλο ρόλο η ποικιλία των ζωνών. Τώρα συνειθίζεται πολύ, όταν πρόκειται για απλά φορέματα, να γίνονται οι ζώνες φαρδείες, από το ίδιο ύφασμα του φορέματος και χωρίς να φαίνεται που κλείνουν, ούτως ώστε ν' αφήνουν όλο το ενδιαφέρον της γαρνιτούρας σε μια άλλη λεπτομέρεια: π.χ. σε μια ωραία μπρός τοποθετημένη στο άνοι-

Δύο ωραιότατα μοντέλα παπουτσιών: Ένα σπόρ για το πρωί κι' ένα για το απόγευμα.

γμα του κορσάζ, σε μερικά μοντέρνα κουμπιά, ή σε μια μπαρέττα που συγκρατεί ένα φλόγκο ή ένα ζαμπό.

Οι ζώνες αυτές μπορούν επίσης να είναι από δέρμα διαφορετικού χρώματος και φαρδύτερες από τις καλοκαιρινές μα δεν έχουν πια στο κλείσιμό τους έκθαμβωτικές μπούτλες που συγκεντρώνουν επάνω τους όλη την προσοχή με την φανταζή τους.

Στα περισσότερα άμπιγιέ φορέματα ή ζώνη γίνεται από σατέν ή από βελούδο ζωηρόχρωμο και δίνει πλάγιο. Οι μπούτλες των ζωνών, που δεν έχουν πια πέρας, αντικαθίστανται στο γαρνιρίσμα των απλών φορεμάτων με κεντήματα, με γαλόνια, από πέρλες κόκκινες και μεταλλικές με αστραφτερές αναλαμπές, που δίνουν στο φόρεμα μια πολύ κομψή νότα. Τα περισσότερα από τα κεντήματα αυτά είναι διευθετημένα στο άμπιγιέ, ομάν ή συγκρατούν ένα ντραπέ του κορσάζ.

Οι τσέπες, οι γιακάδες που το είχαν «παράγει» τώρα στο τέλος, βλέπουν ή ελαττώνεται λίγο ή ευνόια τους. Αντικαθίστανται με μοτίφ από σουτάς που σχηματίζουν φιδιόκους ή από πολλά μεγάλα μονογράμματα

κεντημένα στην θέση των τσεπών ή στα μανίκια.

Πάντοτε, όμως, και προ πάντων στα απλά φορέματα, βλέπουμε γιακάδες Κλωντίν από λεπτό δέρμα που έναρμονίζεται με το χρώμα της ζώνης καθώς και μικρά ίσια γιακάδκια στο χρώμα της ζώνης ή των κουμπιών που αντίκειται στον χρωματισμό του φορέματος.

Τα κουμπιά είναι κομψά και διακριτικά και συνήθως τοποθετούνται διαγωνίως ή πλάγιοι ακολουθώντας έτσι το κλείσιμο του κορσάζ, το όποιον πολύ σπανίως τοποθετείται στην μέση.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Τα ριντώ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΥΦΑΣΜΑΤΟΣ

Η σύγχρονη μόδα επιβάλλει να διακοσμηθεί τα παράθυρά σας με υφάσματα ανάλαφρα, διάφανα, σχεδόν άερια. Γι' αυτό ευνουούνται εξαιρετικά τα ριντώ λευγιά και μάλιστα τα ριντώ από βουάλ. Γιατί το βουάλ είναι ένα ύφασμα σφιχτό και διαφανές συγχρόνως, που μπορεί να έχει μια έντελως λεία ύφανση, ώστε να μη κρατή σκόννη και να διατηρηθεί καινούργιο επί πολλών καιρό. Το διαλέγουμε θαμπό ή γυαλιστερό, όπως μας άρέσει.

Τα ελαφρά αυτά υφάσματα είναι λευκά ή σε πολύ γλυκό χρωματισμό. Μερικά μάλιστα που χρωματίζονται σύμφωνα με μια ιδιαίτερη συνταγή έχουν την ιδιότητα ν' αντέχουν σ' επανειλημμένες πλύσεις.

ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΩΝ ΡΙΝΤΩ

Το σχήμα των ριντώ ποικίλλει αναλόγως των διαστάσεων του παραθύρου και της θέσεώς του, αλλά, γενικώς, όλα τα ριντώ είναι πολύ λίγο σουρωμένα, ώστε ν' αφήνουν ελεύθερα να περνά καλά το φως.

Όταν το παράθυρο είναι μεγάλο, προτιμούμε ένα μεγάλο μονόχρωμο στόρ, μονοκόμματο και διαφανές. Το συμπληρώνουμε με δυο ριντώ πλάγιοι, που γίνονται επίσης από βουάλ, αλλά σε άλλο χρωματισμό, πάντοτε πολύ λεπτό: κρέμ, πράσινο πολύ ανοιχτό κλπ. Σταυρώνουν ύψηλα και συγκρατούνται πλάγιοι με χρωματιστό βελούδο.

Το μονόχρωμο και διαφανές στόρ προτιμάται ότι πίσω από το παράθυρο υπάρχει ένας εύρος όριζων, ευχάριστος στη θέα, και ότι δεν υπάρχει καμιά ενοχλητική γειτνίασις. Στην αντίθετη περίπτωση, ελέγγομεν στόρ με μπάντες φασονέ, ή στόρ κεντημένα με πελώρια λουλούδια σε χρώματα λεπτά και ποικίλα.

Μπορούμε ακόμη να διαλέξουμε ένα βουάλ με λουλούδια τόν-σόν-τόν. Το κάτω μέρος του γαρνιρείται με μια φαρδιά μέτα από μεταξωτές φράντζες, στον ίδιο τόνο. Τα ριντώ αυτά είνε κατάλληλα προ πάντων για σαλόνια, για στούντιο, για τραπεζαρίες.

ΓΙΑ ΚΡΕΒΒΑΤΟΚΑΜΑΡΕΣ

Αν το παράθυρο είναι μικρό, τότε το κοινό «νοικοκυριστικό» ριντώ είναι το προτιμότερο. Γίνεται από «πλυμετί» λευκό, κρέμ ή πασιλ. Αν το παράθυρο είναι αρκετά μεγάλο, ώστε να επιδέχεται στόρ, τότε το κάνουμε από βουάλ ροζ ανοιχτό, γαρνιρισμένο με μπάντες από βουάλ βέρ-ντ' (πράσινο του νερού) που γυρνούν με αζούρ.

Αν δεν σας άρεση το στόρ για το με-

ΣΧΕΔΙΑΣΜΑΤΑ

γάλο παράθυρο, τότε κάνετε δυο μεγάλα ριντώ σταυρωτά από βουάλ, γαρνιρισμένα με τρεις μπάντες που γυρνούν από το ίδιο ύφασμα.

Ένας πολύ χαριτωμένος διάκοσμος στα μεγάλα ριντώ από βουάλ επιτυγχάνεται, αν τοποθετήσωμε στην μπροντούρα τρία γαλόνια μεταξωτά σε χρωματισμούς ντεγκραντέ, π.χ. από πράσινο ανοιχτό έως πράσινο σκούρο σ' ένα βουάλ γκρέζ.

ΓΙΑ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ένα στόρ και δυο μεγάλα ριντώ από βουάλ. Μα τα μεγάλα αυτά ριντώ, αντί να γαρνιριστούν με μετάξι ζωηρόχρωμο, διακοσμούνται με γαλόνια από μαλλί μαρρόν σε διαφορετικά φάρδη.

Κάποτε καταργούμε τα μεγάλα ριντώ και περιοριζόμεθα στο στόρ από βουάλ, σε τόνους ντεγκραντέ, που αρχίζουν από το κίτρινο, τοποθετημένο προς τα επάνω και καταλήγουν στο μαρρόν στην μπροντούρα.

ΡΙΝΤΩ ΦΑΝΤΑΙΖΙ

Εκτός από τα κλασσικά ριντώ, ή μόδα λανσάρει και ριντώ φανταζιά πολύ διασκεδαστικά: άλλα είναι με ρίγες μπαγιανταίρ, άλλα είναι σκουαζέικα, άλλα, τέλος, είναι κεντημένα μ' ένα μονάχο πελώριο λουλούδι, σε χρώμα πολύ ζωηρό.

Υπάρχουν και άλλα ακόμη πιο πρωτότυπα που έχουν γραμμένο επάνω τους ένα ρητό, όπως: «Μετά την βροχή, ο καλός καιρός» ή «Ο ήλιος λάμπει για όλο τον κόσμο».

Ή καλή συμπεριφορά

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΕΝΕΙΕΣ

Α! πόσο εύκολα ξεχνά κανείς ώρισμένες μικρολεπτομέρειες της καλής συμπεριφοράς! Κι' όμως αυτές είναι που φανερόνουν την καλή μας ανατροφή και την αδρότητα των αισθημάτων μας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Πρώτα-πρώτα πρέπει ν' αντιδράσωμε στην φαινομενική αφέλεια που κάνει πολλούς ανθρώπους να ξεχνούν να λένε «ευχαριστώ».

Μας έκαναν λ.χ. ένα δώρο. Ή πιο στοιχειώδης ευγένεια επιβάλλει να γράψωμε άμέσως στον διορητή για να τον ευχαριστήσωμε για το δώρο αυτό που έγινε επ' ευκαιρία μιας βαπτίσεως, ενός γάμου, μιας γιορτής, του Νέου Έτους κλπ.

Πολλές φορές το αναβάλλωμε γι' αργότερα: «Δεν έχω καιρό σήμερα...» λέμε. Κι' όμως την ίδια στιγμή πρέπει να ευχαριστήσωμε.

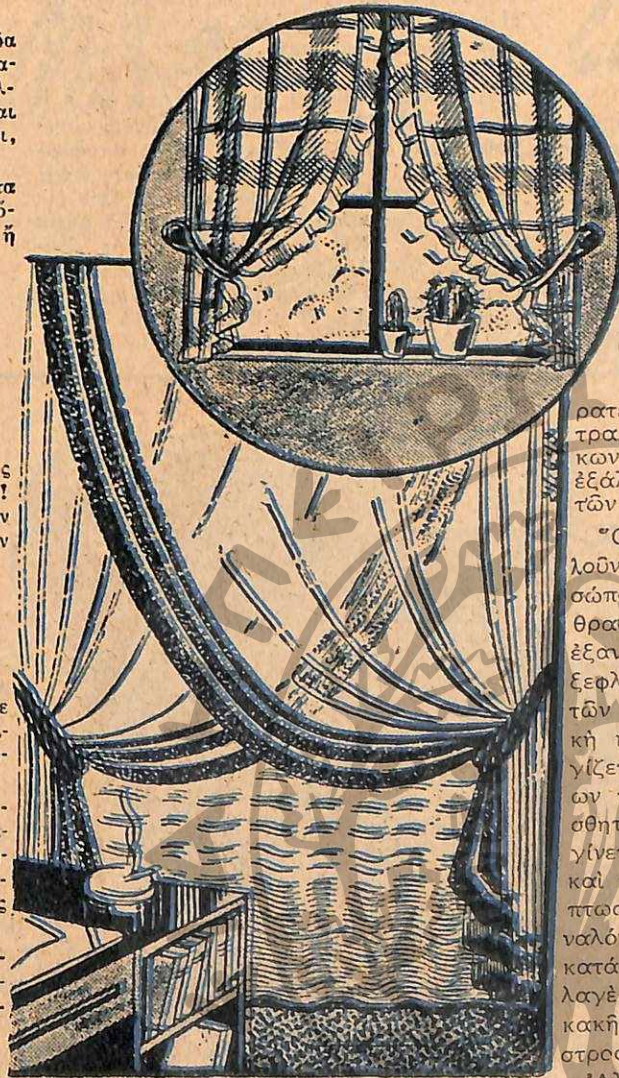
ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Δεχόμεθα μια πρόσκληση για κάποια δεξίωση. Γιατί να παραλείψωμε ν' απαντήσω-

με; Αν όλοι οι προσκεκλημένοι έδειχναν την ίδια αδιαφορία, οι δυστυχείς οικοδοστές θα δρίσκονταν σε άμνηστία σχετικά με την οργάνωση της δεξιώσεώς των.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΑ

Το να μη απαντάτε σε ένα γράμμα είτε έμπορικό είναι μεγάλη αγένεια, ή οποία δεν συγχωρείται με την καθιερωμένη δικαιολογία: «Ω! Έγώ δεν κατορθώνω να το πάρω απόφαση να γράψω». Γιατί αυτό εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από την θέλησή σας.

Ένα ριντώ φανταζιά για μικρό παράθυρο. Ένα μεγάλο στόρ μονόχρωμο και δυο σταυρωτά ριντώ γαρνιρισμένα με γαλόνια μάλινα σε τρία διαφορετικά φάρδη, είναι κατάλληλότερα για το γραφείο του Κυρίου.

Ή πρέπει να γνωρίζετε

Κάθε γυναίκα που φροντίζει για την ωραιότητά της, πρέπει να γνωρίζει τους εχθρούς της ομορφιάς της για να προφυλάσσεται απ' αυτούς. Ο ψυχρός άερας, οι μακρινές πεζοπορίες, ο ήλιος, τα ξενούχια, το τσιγάρο και δυστυχώς ή τελευταίως παρατηρούμενη κατ' απαίτησιν της μόδας (!!) κατάχρησις των οινόπνευματων ποτών, ενώ καμιά αισθητική επίδραση δεν έχουν στον άνδρα, στην γυναίκα, απεναντίας, αφήνουν τα ίχνη της διαβάσεώς των και πολλές φορές μάλιστα αρκετά σοβαρά. Πολλές κυρίες έξ' άλλου παραπονούνται για την πρόωρο πλαδαρότητα του προσώπου των και γενικώς για το νερούλιασμα των σαρκών όλου του σώματος. Το νερούλιασμα, λοιπόν, αυτό έχει διάφορες αιτίες και εσωτερικές και εξωτερικές. Έσωτερικές εκτός εκείνων που αναφέραμε στα άρθρα μας «Υγεία κι' Ομορφιά» είναι και τα δραστικά καθαρτικά που παίρνετε για ν' αδυνατήσετε κι' οι ασητηρές επίσης τροφικές διαίτες για τόν ίδιο σκοπό. Με την βοήθεια αυτών βεβαίως, κάνετε λεπτή σιλουέττα αλλά πώς; Με την γενική καταστροφή του λίπους που βρίσκεται κάτω από το δέρμα σας και το όποιον χρησιμεύει για την λίπανση και την διατροφή του. Αυτή ή μεγάλη κι' απότομη καταστροφή του υποστρώματος, δηλαδή του λίπους που έχει ως αποτέλεσμα την καθίζηση του δέρματος και την ατροφία του μ' επακόλουθα την πλαδαρότητα, τις πρόωρες ρυτίδες, τον μαρμαισμό. Την καταστροφή αυτή έπαισ- ξάνουν τα εξωτερικά αίτια ως ή χρήση πολλών και βλαβερών καλλυντικών, ο μη καλός καθαρισμός του δέρματος κάθε βράδυ απ' τα διάφορα μακιγιάζ και τις σκόνες του δώρου μ' ειδικό ξεμακιγιάζ —κι' όχι με σαπούνια, αϊθέρα, βαζελίνη κ.τ.λ. Τα μακρυνά και πατατεταμένα θαλασσοδούτρα κι' ηλιόλουτρα, καθώς κι' ή χρήση ισχυρών φαρμάκων για θεραπευτικό σκοπό π.χ. για την εξάλειψη των πανάδων, την άφαίρεση των τριχών κ.τ.λ.

Όλες αυτές λοιπόν οι αιτίες συντελούν στο να γίνει ή επιδερμίς του προσώπου και του σώματος ανώμαλη, εσθραυση, γεμάτη σπυράκια, λευχίνες κι' εξανθήματα, να σκάει διαρκώς και να ξεφλουδίζεται. Και τοπο το γιατί λόγω των ανωτέρω αιτίων δεν γίνεται κανονική ή διαπνοή του δέρματος, αποστραγγίζεται τοπο των μαλακτικών εκκρίσεων των ειδικών αδένων, άτονούν τα αισθητικά νεύρα του και τέλος ξηραίνεται, γίνεται ατροφικό, μαραμένο, πλαδαρό και κίτρινο-άρικο. Ή θεραπεία στην περίπτωση αυτή πρέπει να εφαρμόζεται αναλόγως των ενδείξεων κι' όχι με την κατάχρηση και τις αλλεπάλληλες εναλλαγές των διαφόρων καλλυντικών της κακής ώρας, με τα όποια μόνον ή καταστροφή συμπληρώνεται.

Αλλά γι' αυτά στο επόμενο καθότι έπισης και για τις συνεκτικώς εύκολα συνταγές

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΛΔΑΣ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι
(Ὁπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετησία ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἑξάμηνος »	» 100.—
Ετησία ἑξωτερικοῦ	Διρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιευόμενα καὶ ἢ δὲν ἐπιστρέφονται.

ταί οἱ «Χίμαιρες» καὶ θὰ δημοσιευθῶν μετὰ τὴν σειρά τους. Νέλλη ν. Σίβαν: Δὲν μᾶς ικανοποίησαν τὰ τελευταῖα σας, ξέροντας πὺς σεῖς μπορεῖτε νὰ γράψετε καλλιτέρα. Τὸ «Κι' ἄν» θὰ ἦταν δημοσιεύσιμο, ἂν τὸ δουλεύατε λίγο περισσότερο, ἰδίως τὰ τελευταῖα τετράστιχα. Ν. κ. Κ. ο. ς: Τὰ «Λόγια πλάνω», γραμμένα ὄχι στρωτὰ καὶ μετὰ πολὺ στομφοῦδες ὕψος. Μετὰ τὴν ἐγκρίση ἢ ἀπορριψη ἐνὸς πεζοῦ μπορεῖτε νὰ στέλλετε ἄλλη συνεργασία, χωρὶς νὰ περιμένετε τὴν δημοσίευσή τοῦ ἐγκριθέντος. «Ἀν ἐλάβαμε τὸ πεζό σας, θὰ σᾶς ἔχωμε ἀπάντησι ἥδη. Πάντως, ὅπως γράφωμε καὶ παραπάνω, ἡ σχετικὴ καθυστέρησις οφείλεται στὸν ὄγκο τῆς ἀλληλογραφίας. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμεν. Β. ε. ν. ε. τ. η. ν.: Ἐγκρίνονται οἱ «Βραδύες πὺν φεύγουν» καὶ θὰ δημοσιευθῶν μετὰ τὴν σειρά τους. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Ε. Π. Κ.: Πραγματικὰ τὸ θέμα ἔχει πρωτοτυπία, ἀλλὰ τὸ ἀδικεῖ τὸ γράψιμο πὺν δὲν εἶναι προσεγμένο. Θάπρεπε νὰ τὸ διορθώσετε, σταισιαιώντας τὸ στὴ μέση, ἐκεῖ πὺν λέει: «Ἐταί γλύτωσα ἀπὸ τὴν Ἀγάπην καὶ τὸ Μίσος». Τὰ ὑπόλοιπα εἶνε σχολαστικῆς φλυαρίας μόνο καὶ δὲν προσθέτουν τίποτα στὸ σύνολο. Κ. ὁ. σ. τ. α. ν. Κ. ε. σ. ἰ. ν. η. ν.: Τὸ σταυρόλεξό σας ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Γ. Κ. ι. τ. σ. ὁ. π. ο. υ. λ. ο. ν.: Ἐγκρίνεται τὸ «Φύγατε δεσποινίς» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά τοῦ. Ἡ «Φθινοπωρινὴ μόνωσις» ἔχει ἕνα-δύο τετράστιχα ἐπιτυχημένα, μὰ στὸ σύνολο δὲν εἶναι δημοσιεύσιμη. Ἀ. λ. ἡ. ν.: Τὸ «Ἐλα» πολὺ ἀπλοῦν καὶ κοινὸ. Τὸ ἄλλο ἐπηρεασμένο φοβερὰ ἀπὸ παρόμοια πεζογράφημα, καὶ γεμάτο κοινοτοπία. Κ. ὁ. Β. α. σ. ι. λ. ε. ἰ. ο. υ.: Καλὲς οἱ «Ἐλπίδες» καὶ θὰ δημοσιευθῶν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μόνο τὸ πρῶτο τετράστιχο καλὸ. Ἀ. κ. ρ. ι. μ.: Δὲν γράφετε ἀσχημα, ἀλλὰ θὰ προτιμούσαμε νὰ μᾶς στέλλετε κανένα θέμα πὺν πρωτότυπο ἀπὸ «Τὰ μάτια σου». Χ. ρ. Κ. Δ. α. π. ἔ. ρ. ο. λ. α. ν.: Ἐγκρίνεται τὸ «Ἀχ! πὺς θυμάμαι». Τὸ ἄλλο κατώτερο. Ἀποφεύγετε τὴν κοινοτοπία. Κ. ὁ. λ. α. ν. Α. Ζ.: Ἐγκρίνεται τὸ «Ἡθες νὰ φύγης» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά τοῦ. Ἀ. λ. ι. α. ν. Χ.: Πολὺ φλύαρο τὸ διήγημά σας. Ἐχει δυὸ-τρία καλὰ σημεία—πρὸς τὸ τέλος κυρίως—ἀλλὰ τὸ σύνολο δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Γ. ι. ὁ. ρ. γ. ο. ν. Σ. α. ρ. ρ. ἡ. ν.: Ἐγκρίνεται ἡ «Ἀντίθεση» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά τοῦ. Ὁ «Ἄρθε» λίγο παιδιόστικος. Τ. α. σ. ὁ. λ. ἡ. ν. Π. α. ν. ο. υ. σ. ὁ. α. κ. ἡ. ν.: Ἐγκρίνεται τὸ «Περνοῦν τὰ χρόνια» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά τοῦ. Τὸ ἄλλο δὲν μᾶς ἄρεσε. Γ. Σ. τ. ε. φ.: Δὲν μᾶς ικανοποίησε τὸ πεζό σας. Οἱ φράσεις τοῦ δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτούμενη συνοχή, τὸ «δέσιμο», ὅπως λέμε, καὶ γενικὰ τὸ γράψιμό σας δὲν εἶναι ἀκόμη στρωτὸ, ἀρμονικόν. Κ. υ. ρ. Κ. ὁ. ν. σ. τ. α. ν. τ. ι. ν. ἰ. δ. ἡ. ν. Σχετικὰ καλύτερος ὁ «Πόνος» καὶ αὐτὸς ὁμῶς ὄχι δημοσιεύσιμος. Ἀδούλτερος ἀκόμη ὁ στίχος σας. Σ. τ. ὁ. θ. ἡ. ν. Ψ. ὁ. λ. α. ν.: Θὰ ἦταν δημοσιεύσιμο, ἂν τοῦ ἔλειπαν μερικὲς «παρατραβηγμένες» ἐκφράσεις, ὅπως λ. χ.: «σουρούπουνε κ' εἶχα μεστωθῇ ἀπὸ πόθους φροντισμένους μὲρὸς στὰ εἰκοσι μὺν χρόνια» ἢ «μὰ χαρὰ μέσα στὴ βράση τῆς ζωῆς μου», κλπ. Κ. ὁ. σ. τ. α. ν. Γ. ι. α. ν. ν. α. κ. ὁ. ὁ. λ. ι. α. ν.: Πολὺ σχοινοτενεῖς οἱ φράσεις σας καὶ γεμάτες κοινοτοπίας. Μὴ γράφετε ἄλλοτε ἀπὸ τὴν ἑξῆς πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ. Ἀ. ὁ. τ. ρ. ἡ. ν. τ. ἡ. ς. Ν. ε. ἰ. ὁ. τ. ἡ. ς.: Δὲν μᾶς ικανοποίησε τὸ «Ρόδα π' ἀνθίζουν». Γεμάτο κοινοτοπίας χιλιεπιπομένες. Ὅσο γιὰ ποίημα δὲν βρήκαμε μέσα. Καὶ στὸ πεζό σας δὲν καταβάσαμε καλὰ-καλὰ ἂν ἀποτρεῖ ἡ δίπτυχο μετὰ τὸ δεύτερο μέρος πὺν ἀρχίζει ἔτσι: «Χαῖρε χωριζόμεστε» ἢ ἂν αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἀποτελῇ αὐτοτελὲς κομμάτι. Πάντως, σᾶς συνιστοῦμε ν' ἀποφεύγετε τὴν κοινοτοπία.

ΕΛΝΤΟΡΑΝΤΟ.

Κυκλοφορεῖ σὲ λίγον καιρὸ ἡ νέα πειρητικὴ συλλογὴ τοῦ συνεργάτου μας καὶ ἐκλεκτοῦ λογοτέχνου κ. Γ. Τσουκαλά «Ἐλτοράντο», σὲ πολυτελὴ ἐκδόση.

Ἐάν θέλετε νῦ εἶδεθε ὠραία

χρησιμοποιεῖτε τὸ βελούδινο, αἰθέρειο καὶ λεπτὰ ἀρωματισμένο κομπάκτ Μυστικουμ. Πρέπει ὁμῶς νὰ τὸ συνδυάζετε μετὰ τὴν πούδρα Μυστικουμ, σύμφωνα μετὰ τὸν πίνακα τοῦ Scherk. Μόνον ἐστὶν ἄρεσεν πάντοτε. Ὁ πίναξ τοῦ Σέρκ εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καταστήματα. Πούδρα Μυστικουμ σὲ κουτιά τῶν Δρ. 80. & 50. • Κομπάκτ Μυστικουμ Δρ. 40. • Ἐναντὶ 3δρ γραμματοσήμου ἀποστέλλεται δειγμα πούδρας & κομπάκτ. Γεν. Ἀντ. Οἶκος

Π. Ι. Μαγκριώτης, Νίκης 10, Ἀθῆναι.
**Πούδρα
Mystikoum**
ΚΟΜΠΑΚΤ ΜΥΣΤΙΚΟΥΜ (ROUGE)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου λατοῦ τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ἰ. κ. α. ρ. ι. α. ν. Δὲν ξέρω ἀκριβῶς τὸν χαρακτήρα τοῦ κυρίου αὐτοῦ γιὰ νὰ σᾶς συμβουλεύσω σχετικῶς. Προτιμότερο εἶναι βεβαίαν νὰ περιμένετε νὰ σᾶς γράψῃ αὐτὸς πρῶτος. Ἐφ' ὅσον ὁμῶς τὸν γνωρίζετε τόσα χρόνια μπορεῖτε νὰ τοῦ γράψετε ἂν θέλετε καὶ σεῖς γιὰ νὰ μάθετε τοὺς λόγους τῆς σιωπῆς τοῦ. Πάντως τὸ γράμμα σας δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε ὑβριστικὸ οὔτε ἱκετευτικὸ ἀλλὰ γραμμένο μετὰ εὐγένειας καὶ ἀξιοπρέπειας, γιὰτὶ δὲν πρέπει νὰ καταδικάζῃ κινήσεις ἑνὸς ἀνθρώπου χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ προηγουμένως.

Ἐν τῷ μεταξύ πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ σας, νὰ συνεχίσετε τὴν κανονικὴν σας ζωὴ καὶ ν' ἀφήσετε τὰ κλάμματα πὺν δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτα. Σᾶς εὐχομαι νὰ βρῆτε γρήγορα τὴν ἡρεμία τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἰκανοποίησιν τῶν ἐλπίδων σας.

Μιὰ ν. δυστυχισμένη ν. ὑ. παρ. ξ. ι. ν. Ὅλες οἱ διαταραχὲς πὺν σᾶς παρουσάσθησαν, τόσο σὲ σωματικὰς ὥσον καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος οφείλονται ἐξ ολοκλήρου στὴν ὁλοένα ἐπιδεινούμενη ὥσθητικὴ ἀνεπάρκεια. Ἀκριβῶς, γιὰ νὰ γνωρίζουν πὺν ν' ἀποδίδουν ὀρισμένους καταστάσεις τῶν ὁ ἀναγνώστες μας καὶ νὰ σπεύδουν στὸν γιατρὸν τῶν γιὰ νὰ ὑποβάλλωνται σὲ θεραπεία πρὶν φθάσουν ἐκεῖ πὺν φθάσατε καὶ σεῖς. Ὁ κ. Λαδάς ἀπὸ τῆς στήλης τοῦ γράφει λεπτομερῶς, περὶ ὥσθητικῆς ἀνεπάρκειας στὰ ἄρθρα τοῦ «Υγεία καὶ Ὁμορφία». Λοιπὸν νὰ εἰσθε ἀπολύτως βεβαία ὅτι θὰ θεραπευθῇτε ἐντέλως. Φθάει νᾶχετε λιγὰκι ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή. Ἀπὸ τὴν πρῶτη ἐνέσις θὰ σᾶς φύγουν ὅλες οἱ διαταραχὲς τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ μὴ εὐχάριστη ζωτικότης καὶ διαύγεια θὰ τις διαδεχθῇ. Λοιπὸν, κάθε ἑβδομάδα θὰ κάνετε ἐνδομυϊκῶς ἀπὸ μιὰν ἐνεση Progynon 50000 U. S. Κάθε κουτί ἔχει μιὰ ἐνεση. Δηλαδὴ θὰ κάνετε 4 ἐνέσεις τὸν μῆνα. Ἄν κατὰ τύχην στὴν 4ην ἑβδομάδα παρουσιασθῇ περίοδος τότε δὲν θὰ κάνετε καὶ θὰ ξανακάνετε πάλιν μετὰ τὴν παύση τῆς. Νὰ σημειώνετε τὴν ἡμερομηνία ἐμφάνισως καὶ νὰ προσπαθῆτε ὥστε νὰ κάνετε 4 τὸν μῆνα δηλ. ἔστω καὶ συχνότερα κατὰ τὴν 4ην ἑβδομάδα γιὰ νὰ προλαμβάνετε τὴν ἐμφάνισιν. Οἱ ἐνέσεις θὰ ἐξακολουθήσουν μέχρις τελείας κανονικότητος τῆς περιόδου. Δηλ. κάθε 27—30 ἡμέρας. Μετὰ θὰ ἐξακολουθήσετε μετὰ λίγα χάπια. Πάντως θὰ μᾶς ξαναγράψετε γιὰ νὰ σᾶς δώσουμε τὴν συνταγὴν τοῦ. Ἀφοῦ μᾶς γνωρίζετε τὰ ἀποτελέσματα. Μὴ κάμετε ἄλλη θεραπεία γιὰτὶ θάναί ἄσκοπος.

Α. Χ. Χανιᾶ. Σιγά-σιγά καὶ μετὰ τὴν μακρὰ χορήγηση θὰ παύσῃ ἡ λιπαρότης. Καθὼς εἶδατε ἥδη, ἔπαψε τὸ γυάλισμα. Ἡ ἄμεσος ἀποξήρανσις τοῦ δέρματος ἔχει πο-

λὺ κατὰ ἀποτελέσματα. Μ' αὐτὸ πὺν μοῦ γράφετε μπορεῖτε νὰ πλένετε τὴν μασχάλην σας δυὸ καὶ τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα καὶ ὕστερα θὰ τις πονδράσετε, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ πρόσωπο γιὰτὶ θὰ σᾶς τὸ καταστρέψῃ. Ἐπίσης δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα νὰ παίρνετε ἕνα μεγάλο κομμάτι βαμβάκι, ἀφοῦ τὸ βρέξετε προηγουμένως μετὰ ζεστὸ νερό, πὺν τὸ τρίβετε ἐπάνω σὲ μιὰ πλάκα καλὸ κρητικὸ σαποῦνι ἢ Μασσαλίας καὶ μ' αὐτὸ νὰ σαπουνίζετε ὅλο σας τὸ πρόσωπο. Ἐπίσης μπορεῖτε ν' ἀλείψετε τὴν μασχάλην μετὰ τὸ ἄριστο ἀντιδρωτικὸ inodorine Ἀντιπρόσωπος ὁ ἐνταῦθα φαρμακοποιὸς Χ. Λήτος (Σταδίου 13) Γράψτε τὸν νὰ σᾶς στείλῃ.

Γ. Σ. Ἐνταῦθα. Νὰ πλύνετε πάντοτε μετὰ κρύον νερό. Νὰ μὴ χρησιμοποιεῖτε πρὸς τὸ παρὸν κανένα καλλυντικόν. Μετὰ τὸ πρῶτον πλύσιμό μ' ἕνα βαμβάκι δουτηγμένο στὸ κατὼθι φάρμακο νὰ περνάτε ὅλο τὸ πρόσωπο.

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	60 »

Ἐπίσης δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα, ἀφοῦ βρέξετε καλὰ ἕνα κομμάτι μεγάλο βαμβάκι μετὰ ζεστὸ νερό καὶ ὕστερα τὸ τρίψετε καλὰ ἐπάνω σὲ μιὰ πλάκα σαποῦνι γνήσιον Μασ-

σαλίας, σαπουνίζετε ὅλο σας τὸ πρόσωπο. Κάθε πρωὶ νηστικάτα νὰ πίνετε ἕνα φλυτζάνι ζουμί ἀπὸ καρυδοφύλλα μετὰ λίγη ζάχαρη. Μετὰ 45) ἡμέρον κουρεῖ ἀρχίζετε πρὸς τὴν πούδραν νὰ χρησιμοποιεῖτε τὴν Βάνιουγκ Χαρέμ καὶ συγχρόνως μοῦ ξαναγράφετε.

Δ. ὁ. ρ. ο. θ. ε. α. ν. Ἀ. λ. ε. ξ. ἂ. ν. δ. ρ. ε. ι. α. ν. Σᾶς εὐχαριστοῦμε καὶ οἱ δυὸ γιὰ τὰ τόσα καλὰ σας λόγια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην σας. Αὐτὸν τὸν προορισμὸ ἔχουν τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Λαδά νὰ διαφωτίσουν γιὰ κάθε τι πὺν ἀφορᾷ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν καθόλου ὕγεια. Ὅταν περᾶσῃ ἡ μαρὰ σας θὰ ὁμιλήσωμεν γιὰ τὴν ἀποστολήν. Ἡ ἐπιστολὴ ἐδόθη καὶ εἶναι ἔτοιμα.

Ἀ. π. ε. γ. ν. ο. σ. μ. ε. ν. η. ν. Γιὰ τὸ πρῶτο ζήτημα ν' ἀποφεύγετε ὅλα τὰ ἀμυλῶδη, τὸ παχὺ ψωμί, τὰ γλυκά καὶ ζαχαρωτά ἐν γένει καὶ τέλος ἰδίως τὸ πολὺ νερό κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φαγητοῦ. Κάθε Δευτέρα νὰ περνάτε μόνο μετὰ μίαν ὁκιά γάλα, 2 τσάγια χωρὶς ζάχαρη, καὶ ἐλάχιστα φρούτα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς δυσουμίας νὰ κάνετε καθημερινῶς κολπικὴν πλύσιν μετὰ τὸ ἄριστον εἰδικὸν φάρμακον Σοραμίν. Διαλύετε ἕνα σκονάκι Σοραμίν μέσα σὲ ζεστὸ νερό ἐνὸς κλύσματος καὶ ἐνεργεῖτε τὴν πλύσιν. Ζητήστε ἀπ' τὸν φαρμακοποιὸν σας σκονάκια Σοραμίν.

Μετὰ χροινίην Μακεδονοπολίαν. Αὐτὰ χρειάζονται γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν.

Μεταξύ μας

Εὐ. τ. υ. χ. ἰ. α. ν. Κ. Θέλει λίγο διόρθωμα, πρὸς τὸ τέλος μᾶλλον, τὸ «Πέσιμο τῆς μάσκας» γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Ἄν μπορῆτε νὰ τὸ διορθώσετε, ξαναστεῖλετε τὸ μας. Νομίζουμε μάλιστα, ὅτι ἡ λέξις «Φιλία» πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ μετὰ τὴν λέξιν «Ἀγάπην» γιὰ νὰ εἶναι μεγαλειότερη ἢ ἀντίθεσις. Γ. ἔ. τ. σ. ι. α. ν.: Ἐγκρίνεται τὸ «Θέλω νὰ κλάψω» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά τοῦ. Ἀ. ν. τ. ι. γ. ὁ. ν. η. ν. Β. ρ. ὡ. ν. η.: Ἐγκρίνον-

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ENTERON

ΙΩΑΝ ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἀντίκων ΡΟΝΤΚΕΝ Ἀκαδημίας καὶ Ἰατροκράτους 19 6

Δραχμὰς 88 μεταξωτὲς καλῆς ἀπὸ φυσικὸν μετάξι πολὺ ψιλές, τουαλέττας, μεγάλης ἀντοχῆς. Κυλότες μεταξωτὲς δραχμὰς 65, μᾶλλινες Δρ. 100. Μακρὸ Δρ. 33. Κάς κορσὲ μᾶλλινες Δρ. 88 καὶ βαμβάκερὰ Δρ. 29. Βουλῆς 5 Α' Πάτωμα. Γραφεῖον Νο 2.

SCHERK

Ἡ Λοσιὸν προσώπου Scherk ἐκφυλάσσει τὸ δέντρο, ἀμφοτέρωθεν τὸ πρόσωπο ὅπως ἀπὸ φιλανδία πᾶν ὄψις 35, 55, 90, καὶ 175.

**Πούδρα
Mystikoum**
ΚΟΜΠΑΚΤ ΜΥΣΤΙΚΟΥΜ (ROUGE)

Είναι αποτελεσματικώτατα. Κάθε κομμάτι από 125 στοιχίζουν δρχ. 250. Θα χρειασθίτε εν όλω 4 κομμάτια.

Κλαίλια, Κομοτινήν. Το συμπέρασμα της πολυεπίδου επιστολής σας είναι ότι κάνετε το πρόσωπό σας φαρμακευτικό δειγματολόγιο. Λοιπόν πλούσιμο το προί με μόλις χλιαρό νερό και μετά μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο με την κάτωθι λοσιόν να περνάτε το πρόσωπό σας, ιδίως την μύτη, σαγόνι και μέτωπο.

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de Cologne	67 »
Eau distillée	70 »

Δυο φορές την εβδομάδα χρήση μόνον ασπραδιού και μετά δέκα λεπτά καθαρίσμα με βαμβάκι βρεγμένο με σκέτο ζεστό νερό. Να μη σπάτε τα στυράκια αλλά να τα επάψετε με λίγη Pommade borovaccin anti-ryogéne.

Πρό της πούδρας την έξις λοσιόν:

Lait d' amandes	40 gr.
Glycerine	8 »
Eau de roses naturelle	125 »

Για ιδιαίτερα απάντηση δρχ. 50.

Τντεμ, Χανιά. Η πομάδα βραδείας ενεργείας θάνα πολλή καλή για τις πολύ μαλακές και λεπτές τρίχες. Στοιχίζει 75 δρχ. το σωληνάριο. Αν οι τρίχες ήταν πολύ χονδρές κι' άραιες θα σας συνιστούσα την αφαίρεση με ηλεκτρισμό. Πάντως αυτό θα σας στοιχίζε 6-8 χιλιάδες αναλόγως της πυκνότητος.

Λεπτοκαμωμένη. Στην ηλικία σας υπάρχει έλπις να πάρετε μερικά εκατοστά ύψους. Πάντως χρειάζονται ώριμες άσκήσεις με πολύζυγα κι' ειδικά εργαλεία. Αν θέλετε μόνη σας θα σας κάμουν καλό θαβειές αναπνευστικές ασκήσεις κάθε πρωί μ' έκταση των χειρών προς τα πίσω και προς τα άνω. Έπισης εις στάσις προσοχής κι' έχοντας τα χέρια προς τ' άνω να προσπαθήτε να εφάπτεσθε καλά μ' όλο το σώμα στον τοίχο. Οι ανατήσεις όμως και τα κρεμάσματα του σώματος από πολύζυγα δίδουν τα καλύτερα κι' άμεσα αποτελέσματα κι' ιδίως οι σουηδικές ασκήσεις.

Καίτην Μ. Να κάνετε καθημερινώς πλύσεις θερμές κολπικές διαλύοντας μέσα 5-να σκονάκι Soramin Είναι το ιδεώδες

φάρμακο για την τουαλέτα. Περιορίζει τις εκκρίσεις και την σχετική τους δυσομία-Θ' απαλλαγίτε σε λίγον καιρό από το μαϊτύριό σας.

ΛΟΡΑ

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

Τελεία και ταχυτάτη εκμάθησις του διά νόμου ανεγνωρισμένου συστήματος στενογραφίας Gabelsberger παρά του άριστούχου κ. Παναγ. Χατζηγιάννη.

Και ο πλέον ανεπίδεκτος μαθήσεως, καθίσταται ικανός στενογράφος, δι' ό-λως ιδίας μεθόδου, χωρίς να παραμελή άλλας ασχολίας του διά να μελετήσῃ κατ' οίκον. Διδασκαλία κατ' άτομον. Έπιστήμονες, δημοσιογράφοι, φοιτη-ται, υπάλληλοι αποκτῆσάτε ένα απαραί-τητον προσόν. Διδασκτρα 400 μηνιαίως.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΡΙΜΗΝΟΣ.

Άπευθυντέον: Περιοδικόν «Έβδο-μάς». Νοταρά 15. Τηλ. 24-947, ή Ρό-δου 54. Τηλ. 81166.

Το μνημόσυνο της Μαίρης

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

δρόμου, εκεί που ο δρίζοντας άκου-πούσε στα τελευταία σπίτια, το σκο-τάδι άλλαζε τη θάρεια του και τη σκοπιά του την παραλάβαινε η αύγη. Ο ούρανός ξεκαθάριζε σ' ένα φωτει-νότατο γαλάζιο μ' ένα χρυσό και γκρι-ζο αντίφγγισμα στις μπροντούρες του. Η πρωινή δροσιά μας έκανε να κουμπώσουμε το σακκάκι μας και το αόγιντο φως μας είχε ξευστάξει. Έ-να κάρρο άκούστηκε να κατεβαίνει άργά με τον πρωτόγονο ρυθμικό του κρότο ταράζοντας θάρσαρα την ήσυ-χία του δρόμου. Έπειτα πέρασε το πρώτο τράμ, άκούστηκε το ανέβασμα του ρολού σ' ένα μαγαζί που άνοιγε, πέρασαν δυο εργάτες με το κολα-τό τους τυλιγμένο σε μία πετσέτα, ένα ταξί σταμάτησε μπροστά από την πόρτα ενός ξενοδοχείου με δυο τα-ξιδωτές, ο θυρωρός άγουροξυπνημέ-νος θύηκε να πάρη τις βαλίτσες κι' οι πρώτοι διαβάτες άρχισαν να ζων-τανεύουν τα έρημωμένα πεζοδρόμια.

— Πάμε στην Κηφισιά; είπε ο Κώ-στας. Κατεβήκαμε στο σταθμό του Λαυρί-ου και περιμέναμε το πρώτο τράινο. Οι συνεπιβάτες μας ήταν άνθοκόμοι, κηπουροί, λατόμοι και γαλατάδες άρθανιτοφορεμένοι με τους στενόμα-κρους, ψηλούς τενεκέδες με το γάλα. Κι' άκόμα ένα δημοτικό σχολείο με τους δασκάλους του που πήγαινε εκ-δρομή.

Ξανθειά ή μελαχροινή

...ό,τι και αν είσθε, πρέπει να εύρετε το κατάλληλο μέσο για την σωστή περιποίησι των μαλλιών σας. Γι' αυτό πρέπει ή ξανθείς να χρησιμοποιούν το Σαμπουντόρ και ή μελαχροίνες το Σαμποζάν, τό μό-νο Σαμπουάν που θα σας έξυπηρετήση άπόλυτα. Κάθε φάκελλος του Σαμπουάν Τέτ-Νουάρ περιέχει και τό αγάλιο «Σεβεκλά», τό όποιον - μετά τό λού-σιμο - άποστειρώνει, κρατεί

Ζητήτε από τους κούρεϊς να λούσουν τα μαλλιά σας με τό «ΟΝΑΚΑΛΙ», του Τέτ-Νουάρ. Ταχύτης, άνεία και άωροφία.

τις σκάλες και προσδίδει στα μαλ-λιά μία έξαιρετη φυσική γυαλαδα. ● Υάρχει και ύγρο Σαμπουάν συν-δυσασμένο με τό «Σεβεκλά για ξανθά και για σκούρα μαλλιά. Υγιεινή και οικονομική περιποίησις των μαλλιών. ● Φιάλη δρχ. 80 και 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ
avec cheveclat
ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ - ΝΙΚΗΣ 10 - ΤΗΛ. 25-739

Το Μυστικό της Κομψής Κυρίας

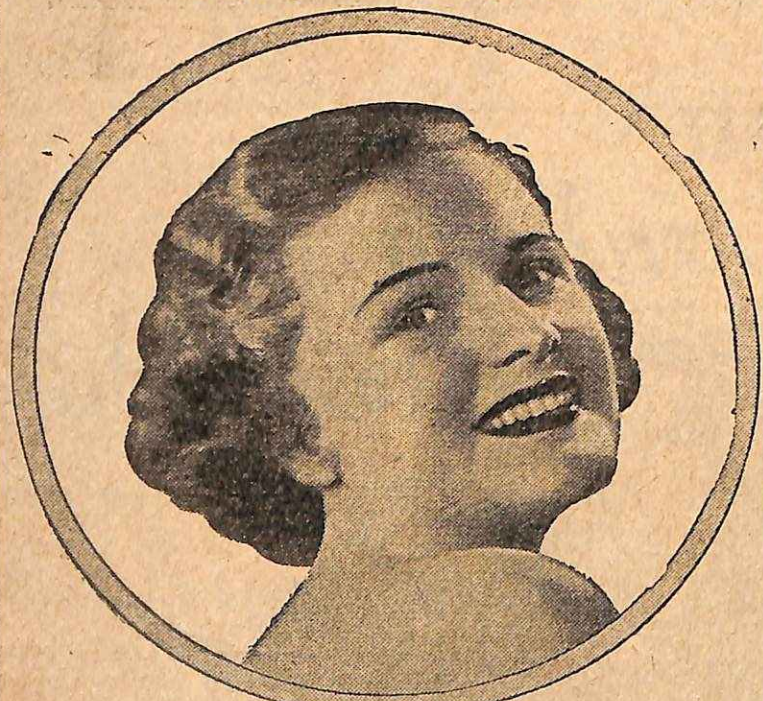

ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΑΤΕ ΤΟ ΒΙ-ΟΣΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΠΑΝ-ΤΟΤΕ ΔΡΟΣΕΡΟΝ ΧΡΩΜΑ ΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΗΛΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝ ΕΙΣΘΕ

Τό πρόσωπό σας έχει τόσην νεότητα όσο και τό δέρμα σας έ-χει Bioce! πολύτιμον ουσίαν με την όποιαν ή φύσις έπρόκεισε τό δέρμα σας διά να είναι σφι-κτό και δροσερό. Μην αφήσετε να άποξηρανθή τό Bioce!. Άπο-δώσατε Bioce! εις τό δέρμα σας φρέσκο έξαχθέν από τα ύπόδερμα κύτταρα νεαρών ζώων. Η θαν-μασία αυτή οσία έχει έξαιρετι-κήν λεπτότητα διά τό δέρμα σας. Θα αναζωογονήση τα φυσικά σας άποθέματα του Bioce! και θα διατηρή ταύτα πάντοτε ζωηρά. Τότε τό δέρμα σας θα άποβάλῃ μόνον του τα σημάδια της ήλι-κίας, ρυτίδες, ζάρες, μαύρα στίλ-ματα, και θ' αναδείξῃ πάσαντα πραγματική και διαρκή νεότητα. Δεν υπάρχει παρά μόνον μία τροφή εις τό Bioce! διά τό δέ-ρμα: Είναι ή Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος άσέ). Έπιθέσατε έξ αέτης άπόψε κι' όλας πείν κοι-μηθήτε. Τό προί μεταχειρισθήτε την Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος λευκού). ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑ: Γυναίκες 72 έ-τών δεν έχουν ρυτίδες, γυναι-κες 50 έτών φαίνονται μόλις 36 και νεαρά κορίτσια αποκτούν ά-πόχρωστον εκτάκτου φρεσότητας. Η έπιτυχία είναι έξυνημένη με-ρά του οίκου Τοκαλόν άλλως χρώματα έπιστρέφονται.

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

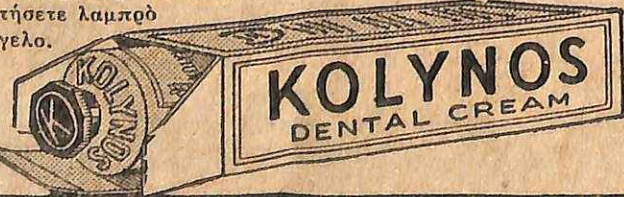
ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε την «ΚΟΛΥ-ΝΟΣ». Διαφέρει από κάθε άλλην όδοντόκρεμα. Η ένερ-γεία της είναι διαφορετική. Η σύνθεσις της μοναδική. Είναι οικονομική. Διάρκει δύο φορές περισσότερο από τις ΚΟΙΝΕΣ

όδοντόκρεμες, διότι χρησιμο-ποιείτε τό ήμισυ της ποσότη-τος από οίανδήποτε άλλην. Μη λησμονείτε ότι, έν και ήμισυ εκατοστόμετρον «ΚΟΛΥΝΟΣ», έπι ξηράς φήκτρας άρκει.

Έτιμήθη εις την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσ-σαλονίκης με Μέγα Βραβείον εκτός Συνταγωνισμού.

Με «ΚΟΛΥΝΟΣ» και σεις θα άποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 ΑΘΗΝΑΙ

Κάντε SPORT και μένε ωραία

Όπως τό SPORT δίδει άντοχήν εις τό δέρμα σας, έτσι και διά της καθημερινής περιποιήσεως με κρέμα NIVEA τό δέρμα σας έξοπλίζεται διά ν' άντέχη εις τας συνεχείς αλλαγάς του καιρού. Η ήλιος, βροχή, χιόνι ή παγερός άέρας δεν δύνανται να βλάψουν τό δέρμα, τό όποιον περιποιήται τις με NIVEA. Άνθίσταται εις κάθε καιρόν, μένει πάντοτε μαλακόν και εύκαμπτον και φαίνεται πάντοτε δρο-σερόν και άθλητικόν.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία. Τό μικρό κυτίον δρχ. 8.50, τό μεσαίον δρχ. 15, τό μεγάλο δρχ. 30.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

"Ατυχον Νέον, 'Αλεξανδρού-πολιν. Ζητάτε συμβουλή για τρία πράγματα και σας απαντώ. Για να κατορθώσετε αυτό που επιθυμείτε θα ακολουθήσετε την εξής τακτική. Θα πάρετε Φυτίνη Σίμπα εις κοιμηθι από τα οποία θα παίρνετε τρία ημερησίως. Επίσης θα πάρετε και κοιμηθι 'Ανδροσίνης Σίμπα από τα οποία επίσης θα παίρνετε τρία την ημέρα από το φαγητού. Αυτή η θεραπεία θα διαρκέσει τουλάχιστον επί ένα τρίμηνο με μόνον την διαφοράν ότι θα κάνετε ανάπαυση κάθε μήνα επί 10 ημέρες. Δηλ. θα παίρνετε 20 μέρες τον μήνα και δέκα δεν θα παίρνετε. Το δεύτερο ζήτημα είναι αλληλένδετο με το πρώτο. Πάντως πάρτε λίγο Βαλεριάνη: 30 σταγόνες την ημέρα 15 το πρωί και 15 το βράδυ. Τέλος για το τρίτο ζήτημα πάρτε λίγο καθαρό οινόπνευμα έως 100 γραμ. βάζετε μέσα 50 γραμ. ξύδι καλὸ καὶ 1 γραμ. κινίνο καὶ κάθε πρωί παίρνετε ένα κομμάτι θαμβάκι καὶ τρίβετε καλὰ τις ρίζες των μαλλιών σας. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῆς θεραπείας μετὰ τὴν Φυτίνη καὶ 'Ανδροσίνη δεν είναι ανάγκη νὰ παραμένετε ἀργός, ἀλλὰ νὰ κυττά-

ξετε νὰ ἐνεργήσετε ὅπως πρέπει. Γιατὶ πολλές φορές καὶ ἡ μὴ χρῆση φέρνει κακὰ ἀποτελέσματα.

Τέμον Π. Εὐχαριστοῦμε πολύ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια, ἀλλὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ καθῆκον μου ὡς γιατρός τοῦ Περιοδικοῦ. Αὐτὸς εἶναι ἄλλωστε καὶ ὁ σκοπὸς τῆς στήλης αὐτῆς ὥστε μὴν ὑποχρεώσεθε τόσο πολύ. Ἐρχομαι ὁμως στὸ ζήτημα τῶν φυταμάτων. Αὐτὸ εἶναι τόσο πολὺπλοκὸ καὶ ἀσχιολοῦνται τόσο ἄλλοι μ' αὐτὸ ὥστε θάταν μιά μεγάλη μου ματαιοπονία νὰ θελήσω νὰ ἀναμιχθῶ καὶ ἐγὼ, καταπατώντας τὰ ξένα οἰκόπεδα. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἔχω στὸ νοῦ μου καὶ τὴν παροιμίαν τῆς ἀλεπούς ποὺ καμμιὰ δουλειὰ ἀπολύτως δὲν ἔχω στὸ παζάρι. Αὐτὰ εἶχα νὰ σας γράψω καὶ ὁπότεν θελήσετε τίποτ' ἄλλο εἶμαι στὴ διάθεσή σας.

"Εναν ποιητὴν. "Αν ὄντως εἴσθε ποιητὴς ὅπως τουλάχιστον λέει τὸ ψευδώνυμό σας δὲ βλέπω τὸ λόγο γιατί νὰ θέλετε νὰ ἀσχολήσε με τόσο πεζὰ πράγματα ὅπως εἶναι κατὰ τὴν γνώμη μου τὰ σπυριά τῆς νεότητος. Φρονῶ ὅτι ἕνας πραγματικὸς ποιητὴς δὲν ἐνδιαφέρεται καθόλου γιὰ τέτοια ἀσήμαντα πράγματα, αὐτὰ εἶναι γιὰ τοὺς κοινὸς θνητοὺς, οἱ ὁποῖοι μὴ ἔχοντας τί ἄλλο ὑψηλότερο νὰ κάνουν ἀσχολοῦνται

με κάλλυντικά. Ἐνῷ σεῖς ἔπρεπε νὰ ἀσχολήσε με πράγματα ποὺ μπορούσαν νὰ σας χρησιμεύσουν ὡς ἰδέα γιὰ κανένα καινούργιο ποίημα. Ἀς εἶναι, ἀφοῦ σώνει καὶ καλά θέλετε νὰ ἀπαλλαγῇτε αὐτοῦ τοῦ ἀηδοῦς, ὅπως γράφετε πράγματος κάνετε αὐτὰ ποὺ θὰ σας γράψω παρακάτω: Πρῶτα θὰ προσπαθήσετε νὰ εἴσθε τακτικὸς στὸ ζήτημα τοῦ στομάχου.

Παίξει τὸν σημαντικότερον ρόλον σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Δεύτερο θὰ ἀποφεύγετε τὰ οἰονοπνευματώδη ποτὰ, καρνεῦματα, καὶ γενικά κάθε τι τὸ ἐρεθιστικό. Τρίτον θὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸ νὰ σας δώσῃ ἕνα κοκτὶ ἀντισταφυλοκοκκικά ἐμβόλια ζυμωθέντα ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Κόμη καὶ ἀπ' αὐτὰ θὰ κάμετε δώδεκα, ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Ἄν δὲ παρ' ἐλπίδα ζέν υπάρχουν στὸ μέρος σας τότε ἀποτανθῇτε δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς εἰς τὸν ἴδιον τὸν κ. Κόμη, Ἀκαδημίας 76 Ἀθῆναι στέλλοντάς του ταυτοχρόνως καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν ἐμβολίων, ἥτοι δρχ. 100 καὶ αὐτὸς θὰ σας τ' ἀποστείλῃ χωρὶς ἀνάβολῃ τὰ ἐμβόλια. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ τὰ σπυριά ὥστε νὰ ἐπιδοθῇτε ἀνενόχλητος στὴν ποίησίν σας.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος ἱατρός

"Ένα μειδιάμα-υαί' αντίο χάρις

Ποτὲ δὲν θ' ἀκούσῃ κανεὶς τὰ τοιαύτα λόγια πίσω του ἐάν ἔχη πάντοτε σπητὶ τοῦ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ. Ἡ Χλωροδόντ εἶναι μιά ὀδοντόπαστα, ὅπως πρέπει νὰ εἶναι μιά ὀδοντόπαστα: δηλαδή: καθαρίζει δυνατὰ, χωρὶς νὰ χαλᾷ τὸ πολὺτιμον ὀδοντοσμάλτον, ἐξαφανίζει τελείως, ἔπειτα ἀπὸ σύντομον χρῆσιν, τὸ ἀσχημὸ ἐπίστρωμα τῶν δοντιῶν. Ἐπίσης ἐκτιμᾶται ἐξαιρετικὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς χρησιμοποιοῦντας Χλωροδόντ ἡ εὐχάριστος δροσιστικὴ τῆς γεύσεως. Χλωροδόντ, ἀφορίζουσα ἢ μὴ ἀφορίζουσα καὶ αἱ δύο εἶναι ἐξ ἴσου καλαί.

Οδοντόπαστα-Χλωροδόντ

Ἐξαιρετικῶς
ἐνδιαφέρουσα
ἡ Παρισινὴ
συλλογὴ μας

ΑΔΕΛΦΟΙ
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΒΑΨΙΜΟ ΜΑΛΛΙΝΩΝ

ΜΕΤΑΞΕΤΩΝ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ

ΜΕ ΤΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

ΝΑΥΒΡΥ (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩ-
ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ-ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙ-
ΣΜΕΝΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ
ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ, ΣΤΑΔΙΟΥ 15

PSTF
CADEX

Permanente

SANS FIL

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

Permanant

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΙΚΟΥ
CADEX
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΡΕΥΜΑ
ΧΩΡΙΣ ΣΥΡΜΑ
ΑΚΙΝΔΥΝΗ
ΑΝΑΠΑΥΤΙΚΗ

ΜΗΤΣΟΥ & ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ

Εἶναι εὐτυχὴς, αὐτὸς ὁρῶν ἐν Ἑλλάδι ἐδέχθη νὰ ἐγυαλισθῇ τὴν τελευταίαν αὐτῆς μεθοδίον τῆς Περμανάντ

ΣΤΑΔΙΟΥ 8 - ΤΗΛΕΦ: ΑΛΜΑΝΗΣ ΔΗΜ. 25.881

Διατηρήσατε και βεβαιώστε

ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΡΟΣΙΑ ΣΑΣ

E.F.S.
Κριεζώτου 11
ΑΘΗΝΑΣ

Κύριοι,

Αποστείλατέ μου
παρακαλώ εν αντίτυπον
του βιβλίου σας

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ
εις την κάτωθι διεύθυνσιν
ΔΩΡΕΑΝ.

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

προσπαθεί να διατηρήση την ομορφιά της. Λίγες όμως το κατορθώνουν διότι όλες καταφεύγουν σε μέσα που δίδουν το αντίθετο αποτέλεσμα. Η διαίτα και αι γυμναστικές ασκήσεις βλάπτουν εάν ο οργανισμός δεν λειτουργεί υπό ευνόϊκας συνθήκας. Για να αποφύγετε απώλεια χρόνου και απογοήτευσιν, σας δίδομε το μυστικό **ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ**, σ' ένα κομψοτυπωμένο βιβλιαράκι. Άρκει να μ'α'ς αποστείλετε το έναντι δελτίον.

ΟΝΟΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ